

MAMORU HOSODA

Mirai tên từ trong lại...

Đỗ Nguyên dịch

NHÀ XUẤT BẢN
HỒNG ĐỨC

MAMORU HOSODA

Đỗ Nguyên dịch

—★—

*Mirai
đến từ tương lai*

IPM & NXB HỒNG ĐỨC

ebook@vctvegroup | 21-09-2021

Tác giả

Mamoru Hosoda sinh năm 1967 tại tỉnh Toyama.

Năm 1991, gia nhập công ty Điện ảnh Toei (nay là Toei Animation).

Làm việc với tư cách họa sĩ hoạt họa, sau này tham gia đạo diễn một số bộ phim hoạt hình trước khi chuyển sang làm tự do.

Năm 2006, bộ phim *Cô gái vượt thời gian* (dựa trên tiểu thuyết gốc của Tsutsui Yasutaka) gặt được thành công vang dội với nhiều giải thưởng trong và ngoài nước, ông dần được mọi người biết tới như đạo diễn của thế hệ mới.

Năm 2009, ra mắt tác phẩm gốc đầu tay *Cuộc chiến mùa hè*.

Năm 2011, thành lập công ty sản xuất phim hoạt hình Studio Chizu, sau đó liên tục cho ra mắt nhiều tác phẩm được cộng đồng trong nước và quốc tế đánh giá cao. Tiêu biểu là *Ame & Yuki - Những đứa con của sói* (2012). *Cậu bé và quái vật* (2015), *Mirai* (2018).

Mở đầu

Cách đây không lâu, ở quận Isogo*, có một khách sạn tên là Yokohama Prince nằm trên đồi cao, gần đây có những con tàu E209* sọc xanh nước biển chạy lạch cách dọc tuyến đường sắt Negishi. Từ giao lộ Sugita theo quốc lộ 16 xuôi xuống phía Nam, chạy ngang tòa nhà của Viện Nghiên cứu Khoa học và Công nghệ Biển-Trái đất, lên dốc núi Aoto, đi một quãng tới sườn dốc phía Nam thì sẽ bắt gặp những dinh thự khang trang đứng chen vai thích cánh. Nằm lọt thỏm giữa những dinh thự đó là một khoảnh đất xinh xinh, trên đất dựng nếp nhà nho nhỏ kèm mảnh vườn be bé trồng cái cây con con.

Ngày nọ, một cặp vợ chồng son ghé thăm nơi đây. Vừa thấy nếp nhà nhỏ với mảnh vườn bé cùng cái cây con, họ ưng ngay. Nhà nhỏ nhưng đủ cho hai người ở, giá lại rẻ do nằm trên dải đất nghiêng. Họ nhanh chóng kí hợp đồng rồi nhờ nhân viên bất động sản chụp cho tấm ảnh hai vợ chồng đứng trước cái cây trong vườn.

Anh chồng lái chiếc Volvo 240 đỏ cùng vợ chở đồ đạc tới nơi, bắt đầu cuộc sống mới. Hằng ngày đều phải làm việc trong trung tâm thành phố đến tận tối muộn nên hai vợ chồng đều trân trọng những ngày thư thả nghỉ ngơi ở nhà. Họ dành thời gian

đọc sách, nghe nhạc hoặc nấu những món ăn đôi chút cầu kì. Đôi khi họ không làm gì, chỉ bên nhau say giấc nồng tới chiều tà.

Chị vợ làm việc cho một nhà xuất bản tổng hợp, là mẫu người nghiêm túc cần mẫn, có tinh thần trách nhiệm cao và theo đuổi chủ nghĩa hoàn hảo. Ở chị hội đủ các phẩm chất cần có để làm ra những cuốn sách hay. Mặt khác ra chị rất nhạy cảm, cộng thêm tính hay lo nên luôn để ý tới đánh giá của người khác, chị thường rơi vào vòng luẩn quẩn là ngay cả khi được khen thì vẫn nhìn nhận theo hướng tiêu cực rồi bần khoản, cố gắng quá mức cần thiết để cứu vãn tình hình, cuối cùng kiệt sức. Tuy nhiên, những người xung quanh lại ngưỡng mộ chủ nghĩa hoàn hảo ở chị và liên tục dựa dẫm ỷ lại, khiến chính chị cũng khó nhận ra bản tính nhạy cảm của mình.

Anh chồng làm việc cho một công ty kiến trúc lại là mẫu người có máu nghệ sĩ, thích gì làm nấy. Vốn thích một mình, anh là người độc lập, đủ kiên định để không dễ xuôi theo ý kiến người đời. Nói khó nghe là ngoan cố, không biết lắng nghe, hơi ù lì, chẳng quan tâm gì khác ngoài những điều mình thấy hứng thú, thiếu tinh thần hợp tác, không để ý đến cảm xúc của người xung quanh. Thường ngày điềm đạm là thế nhưng dễ dàng nổi cáu khi bị người khác phá hỏng nhịp độ làm việc và dễ bị căng thẳng mỗi khi hạn giao sản phẩm tới gần. Tóm lại, khuyết điểm của anh nhiều không kể xiết.

Do tính cách trái ngược, hai vợ chồng thường xuyên cãi vã đủ chuyện lớn nhỏ. Dù vậy, họ vẫn tiếp tục chung sống. Không hẳn vì cả hai biết tiết chế nhường nhịn để vượt qua khác biệt tính

cách, nói thẳng ra, quan hệ của họ không đổ vỡ có lẽ chỉ do “cái duyên cái số nó vô lấy nhau”.

Một ngày nọ, chị vợ đột nhiên bảo muốn nuôi chó. Ngay từ cái nhìn đầu tiên ở tiệm thú kiểng, con cún Lạp xưởng nhỏ* của Anh với bộ lông màu kem đã “đốn gục” tim chị. Anh chồng lo nhịp sống gia đình bị xáo trộn nhưng rốt cuộc vẫn miễn cưỡng đồng ý. Sang tuần, hai vợ chồng chào đón thành viên mới về nhà. Họ ngấm hoài không chán con cún đeo vòng cổ đỏ gặm quả bóng cao su hình quả trứng. Và cứ như bố mẹ của nó, cả hai mãi mê kể cho nhau nghe hôm nay con mình lớn thêm thế nào, đang dắt nó đi dạo thì gặp phải sự cố nhỏ ra sao, và cả vẻ say ngủ vô tư đáng yêu nữa.

Sang năm thứ sáu của cuộc hôn nhân, chị vợ mang thai.

Anh chồng chụp bụng bầu lớn dần từng ngày của vợ để theo dõi tình hình thai kì. Bác sĩ khoa sản cho hai vợ chồng xem ảnh siêu âm. Nằm gọn trong khung hình chớp cụt đen trắng là cái đầu to to và cơ thể nho nhỏ của thai nhi. Giữa hai chân là bằng chứng cho thấy đây là bé trai. Ngược anh chồng đập rộn lên khi quan sát từng nhịp tim khe khẽ của con. Liệu mình có thể cho đứa trẻ sắp chào đời này một cuộc sống ấm no đủ đầy không, anh trăn trở. Nhưng bụng chị vợ càng lúc càng to, làm anh chẳng còn thời gian u uất nghĩ ngợi vẩn vơ.

Chị vợ xin nghỉ thai sản theo đúng dự tính, gấp rút chuẩn bị cho việc sinh nở. Cơ đau đẻ tới sớm hơn một tuần. Mẹ chị lên thành phố đỡ đẻ như đã hứa. Để kích thích chuyển dạ, theo lời dặn của hộ sinh, chiều tối anh chồng đưa vợ ra dạo bộ ở công

viên. Chị vợ vừa đi vừa hít thở sâu. Bấy tiếng rưỡi sau, chị tự chụp ảnh mình với đứa bé đỏ hỏn vừa cất tiếng khóc chào đời. Hoàn thành cuộc vượt cạn, trông chị tươi tỉnh hẳn lên. Ở bên dõi theo con gái sinh nở thành công, như một lữ khách vừa kết thúc hành trình dài đầy gian khó, mẹ chị khẽ nói “Vây là con cũng làm mẹ rồi!”.

Sau khi cùng vợ trải qua quá trình sinh nở vất vả, anh chồng vẫn còn một việc quan trọng phải làm, đó là đặt tên cho con. Anh khoanh tay rên rỉ. Mất bao cái tên hay chuẩn bị sẵn sàng giờ đều thấy không phù hợp với gương mặt em bé. Phải cân nhắc lại từ đầu rồi. Trong khoảng thời gian thăm nom ngấn ngủ, anh bàn bạc với vợ, cuối cùng nghĩ ra được một cái tên.

“Kun.”

“Cái tên nghe dễ thương anh nhỉ, lại hiếm gặp nên mọi người nghe xong sẽ không tài nào quên nổi.” Chị vợ tán thành, đoạn quay sang gọi em bé, “Bé Kun.”

Anh chồng viết lên tờ giấy thư pháp, “Tên khai sinh: Kun.”

Trong album gia đình còn lưu tám ảnh bé Kun hồi một tuổi tươi cười đứng bên bố mẹ. Rồi ảnh hồi hai tuổi ngồi trong lòng ông cố khi cả nhà về quê thăm bà cố nằm viện. Đứa trẻ trong cả hai ảnh chỉ là một, nhưng xét ra vẫn không giống nhau. Trẻ sơ sinh vụt một cái thành trẻ bú sữa, vụt cái nữa thành trẻ ăn dặm. Tuổi ăn dặm chia ra vô số giai đoạn, đến tuổi ăn cơm lại chia ra vô số giai đoạn nữa. Trẻ con thay đổi cực kì đa dạng, khó mà khái quát chỉ bằng hai chữ “trẻ con”.

Bố mẹ nào cũng muốn dõi theo và khắc ghi quá trình con khôn lớn, nhưng ai nấy còn phải gồng sức chống chọi với cuộc sống thường nhật. Họ quên nhanh một cách sống sót, quên dễ một cách khó tin hình dáng con mình của quá khứ. Bởi họ còn phải lo cho “hiện tại” cũng như “tương lai” của con.

Nghĩ đến một mai con lớn, hai vợ chồng quyết định xây lại nhà. Anh chồng đảm nhận việc thiết kế. Giàn giáo dựng lên quanh nếp nhà nhỏ với mảnh vườn bé trồng cái cây con. Họ nhờ giám sát thi công chụp hộ tấm ảnh giống mùa hè năm nào.

Trong ảnh có bố, mẹ, con chó Lạp xưởng và cậu bé ba tuổi.

Bây giờ cậu còn chưa biết...

Trong bụng mẹ đang ươm mầm một sinh linh mới.

Ngày em bé tới

Những đám mây trắng chực đổ tuyết đang che phủ bầu trời thành phố Yokohama. Khách sạn Yokohama Prince trên đồi đã bị phá dỡ từ lâu, thay vào đó là dãy chung cư mọc lên san sát. Tàu chạy tuyến Negishi đã đổi từ E209 thành E233, đường ray cũng đổi từ loại tiêu chuẩn sang loại dài*, tàu chạy qua không còn nghe tiếng lạch cạch quen thuộc. Mọi thứ thay đổi từng chút từng chút một, âm thầm lặng lẽ, không dễ nhận ra.

Nếp nhà nhỏ với mảnh vườn bé trồng cây con đã được sửa sang lại. Mảnh vườn nhỏ giờ kẹp giữa nhà chính và nhà phụ biệt lập, tức là vườn nằm trước nhà khi xưa giờ lại thành vườn giữa nhà dù vị trí không đổi. Mái ngói cam được tận dụng để lợp cho nhà mới. Nhìn từ trên cao, có thể thấy rõ cái cây con ở mảnh vườn có mái nhà viền quanh.

Trong một ngày tháng Mười hai lạnh giá ngay trước thềm Giáng sinh, một cậu bé rướn người nhìn ra ngoài từ cửa sổ phòng trẻ. Cậu vừa từ trường mẫu giáo về, chưa tháo cả biển tên, đang đứng nhón chân hết cỡ trên chiếc bục nhỏ. Biển tên ghi “Ota Kun” bằng cả chữ Hán và chữ hiragana*.

Tường phòng trẻ dán đầy tranh Kun vẽ ở trường cùng ảnh cậu từ thuở mới sinh tới giờ. Ảnh nào cậu cũng tươi cười rạng rỡ bên bố mẹ. Có cả ảnh sinh nhật cậu hồi tháng Chín. Cậu mới lên

bốn cách đây hai tháng rưỡi. Trên sàn là tàu điện đồ chơi và đường ray nhựa đang lắp dở cậu mới được tặng.

Kun ngó qua cửa kính, dõi theo từng chiếc ô tô đi ngang qua. Cậu chờ chiếc Volvo 240 màu đỏ của bố mà mãi chẳng thấy đâu. Hơi thở trắng xóa phủ mờ mặt kính, chắn mất tầm nhìn. Mỗi lần như thế cậu lại lấy lòng bàn tay lau đi. Cậu áp trán lên kính cửa sổ, hơi thở ấm áp phả ra từ mũi lập tức làm mờ kính. Ủa, sao vậy nhỉ? Cậu đưa tay lau.

“... Mãi mà bố mẹ chưa về.”

Kun thở dài, lớp kính lại mờ đi. Một chiếc Toyota Prius chạy vụt qua con đường bên ngoài, kéo theo âm thanh sắc lạnh.

Bà ngoại từ phòng khách bước xuống, vừa đi vừa nghe điện thoại, “Vậy hả? Tốt rồi...”

Trên nóc kệ thấp có bày một cây thông Noel nhỏ, bên cạnh là lịch mùa Vọng* với các ô cửa sổ đã mở tới ngày 22. Bà ngoại kéo cửa kính phòng ăn, xỏ dép rồi băng qua vườn.

“Ừ. Mẹ và bé Kun mong các con lắm. Rồi... Đi đường cẩn thận nhé.” Bà ngắt máy, mở cửa kính phòng trẻ. “Kun à, mẹ sắp về rồi.”

“Thật ạ?” Kun đang đứng trên bục, nghe vậy thì mừng rỡ, mắt sáng bừng.

Bà ngoại ngồi xuống ngang tầm mắt cậu, “Thật đấy. Kun mong bố mẹ về lắm hả?”

“Mong lắm ạ.” Kun dang tay nhảy ào khỏi bụi, chống tay xuống sàn. “Gâu!” Cậu giả chó sủa âm lên, “Gâu, gâu! Gâu! Gâu, gâu! Gâu!” Cậu bò quanh bà, đá tung tàu điện và đường ray, không nén nổi vui sướng khi mẹ sắp về.

“Hi, cứ như chó con ấy!” Bà ngoại cười bất lực, thử gợi ý. “Kun này, em bé thích phòng sạch sẽ. Con dọn dẹp hộ bà được chứ?”

“Vâng ạ.”

“Con tự làm được không?”

“Được ạ.” Kun vươn cả hai tay ôm mấy toa tàu với đường ray, lần lượt cất vào hộp đựng đồ chơi.

“Thế con cứ dọn nhé!”

“Vâng.”

“Bà lên dọn trên nhà nhé.”

“Vâng.” Kun mãi miết dọn, không ngẩng đầu lên.

Bà ngoại rời khỏi phòng trẻ, đóng cửa lại.

“Gâu gâu, gâu gâu.” Con chó Lạp xưởng tên Yukko tíu tít vẫy cái đuôi giống chổi lông gà, sủa nhặng lên với đầu máy hút bụi.

Cơn đau đẻ tới sớm hơn ngày dự sinh buộc mẹ phải nhập viện, tính ra ở đó những một tuần lễ nên bà ngoại phải từ quê lên giúp. Bố bận chuẩn bị để đón em bé, Kun lại bị cảm đúng lúc này nên việc chăm sóc cậu cùng chó Yukko cũng đến tay bà lo

liệu. Bà hút bụi sang phòng ăn, cẩn thận dùng thêm cây lăn để làm sạch thảm phòng khách, kiểm tra xem đủ tã lót sạch chưa rồi gấp gọn lại. Bà vừa gấp vừa từ từ nhìn quanh căn nhà vẫn vương mùi nhà mới.

“Nhà cửa kì kì thế nào ấy nhỉ.”

Quả nhiên, ngôi nhà này khác hẳn nhà thông thường. Khi xây nhà trên mặt nghiêng, người ta thường làm kè rồi đào và san đất để tạo nền phẳng. Tuy nhiên, nhà này lại xây ôm theo triền dốc. Toàn bộ sáu phòng, kể cả vườn giữa, được kết nối theo đường chéo từ trên xuống như các bậc cầu thang. Chỗ bà đang gấp tã là địa điểm cao nhất trong nhà, được dùng làm nơi giặt giũ, tắm rửa, vệ sinh. Từ đây bước xuống đoạn cầu thang chừng một mét sẽ tới phòng ngủ, tiếp đó là phòng khách, rồi bếp kiêm phòng ăn. Đi qua cửa kính của phần nhà chính là xuống mảnh vườn trồng cái cây con, xuống tiếp sẽ tới phòng trẻ. Các phòng chen nhau bằng đoạn cầu thang dài một mét. Do vậy, từ phòng ngủ có thể quan sát phòng trẻ bên dưới, ngược lại, từ phòng trẻ cũng có thể trông lên phòng ngủ.

Tuy nhiên, khác với nhà bình thường, nhà này không có tường ngăn giữa các phòng, khiến bà thấy khó chịu.

Từ vườn bước xuống cầu thang sẽ đến tiền sảnh. Gọi là tiền sảnh nhưng thực chất chỉ có độc một cánh cửa dày cui bằng gỗ. Khách tới nhà không tháo giày ở đây mà đi thẳng lên vườn, tháo giày ở tấm thảm trước cửa kính dán vào phần nhà chính. Cái quy tắc không giống ai đó cũng khiến bà ngoại bực mình.

Người thiết kế căn nhà “kì kì” này chính là bố, một kiến trúc sư.

“Chẳng lẽ ai lấy phải kiến trúc sư cũng đều không thể sống trong nhà bình thường ư?” Bà đều tay quét tiền sảnh, ngoại lại hỏi “Yukko nhỉ?”, cứ như tìm kiếm sự đồng tình của con chó.

Yukko lụi cụi theo sau, chăm chú nhìn bà rồi sủa một tiếng đáp lại.

“Phù...”

Bà ngoại cùng Yukko từ tiền sảnh trở vào nhà, nhìn một lượt từ vườn lên để kiểm tra. Hoàn tất khâu chuẩn bị đón em bé, tạm thời yên tâm được rồi. Bà xuống phòng trẻ, vừa mở cửa ra...

“Ủa?” Nhìn vào trong, bà sửng người. Đường ray trải rộng khắp phòng, chẳng còn chỗ mà đặt chân. “Bé Kun... Bà thấy bừa hơn khi nãy đấy...”

Đã dọn thẳng bé dọn rồi mà.

Kun ngồi giữa đồng đường ray và đường hầm, mỗi tay cầm một toa tàu so sánh.

“Em bé thích mẫu tàu E233 hay Azusa hả bà?”

“Chà, bà không rõ nữa.” Bà ngoại chống tay vào hông, thở dài nhìn ra vườn, cố tình nói để Kun nghe thấy, “Ơ kìa? Yukko muốn ra vườn chơi thì phải.”

“Thật ạ?”

“Cháu ra chơi cùng đi.” Bà giục, chỉ tay dụ cậu ra ngoài để bà còn dọn dẹp.

“Cháu đi đây.” Kun để đồ chơi qua một bên rồi lao ra vườn.

“Bà dọn hộ nhé?” Nói đoạn, bà nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Đoàn tàu với sọc xanh nước biển lướt ngang chỗ chắn tàu, leo lên tuyến đường sắt trên cao rồi băng qua cầu sắt.

Không còn thời gian nữa, em bé sắp về rồi. Cứ lần chân thì không kịp mất. Bà ngoại mau lẹ bước qua cậu, dùng hai tay chộp lấy đoàn tàu đang rúc còi rồi tắt đi.

“Nhanh nào, nhanh nào...”

Hai con mắt của quả bóng cao su hình quả trứng đang chăm chăm nhìn Yukko.

Yukko đeo vòng cổ màu đỏ đứng trước mặt, chăm chú nhìn Kun.

“Hà, hà, hà.”

Ánh mắt Yukko đầy thèm muốn.

“Ném nhé. Hây.”

Kun vung tay ném, quả bóng cao su màu mù tạt vẽ một đường cong trong không khí. Yukko phả ra hơi thở trắng xóa, mau mắn đuổi theo. Quả bóng đập vào tường rồi nảy lại không theo quy tắc gì. Con chó bối rối rên ư ử nhưng vẫn ngậm chặt bóng, chẳng nhìn ngang ngó dọc mà lao trở lại vòng tay Kun.

“A ha ha ha.”

Gọi là vườn nhưng khoảnh đất hình vuông này chỉ rộng cỡ mười một sải chân của bé Kun. Cỏ để mọc tự nhiên, ở giữa là một cây sồi thuộc giống sồi sim, thân to hơn vòng ôm của Kun một chút. Do được cắt tỉa cành định kì nên cây không cao lắm, ngọn chỉ hơi nhô qua mái nhà. Yukko rất thích tung tăng chạy quanh cây sồi. Từ thuở còn là cún con, Yukko đã thích cái cây chẳng kém gì quả bóng cao su.

Kun giơ quả bóng dùng nhiều tới mức tả tơi, “Ném nhé. Hây!”

Cậu ném đi. Yukko lập tức chụp lấy quả bóng vừa nảy lại, ngậm trong miệng, vòng qua cây sồi chạy về phía Kun.

Đúng lúc ấy...

“!?” Yukko ngạc nhiên ngược nhìn bầu trời.

Từ trên cao, thứ gì đó trắng trắng bông bông rớt xuống.

“A...” Kun cũng ngược lên.

Những hạt nhỏ màu trắng nhẹ nhàng rơi xuống không chút tiếng động.

Kun bắt giắc vươn tay ra. Không khí nhẹ nhàng cuốn trôi những hạt trắng nhỏ làm chúng sượt qua kẽ tay. Kun rướn người nhưng không sao bắt được, bèn vừa vươn tay vừa nháy từng từng, cố tóm một hạt. Cảm giác trên tay cho thấy lần này đã bắt được rồi. Kun thận trọng co tay về, chậm rãi mở nắm tay ra. Không có hạt trắng nào cả, chỉ có một giọt nước. Thứ cậu tóm được đi đâu rồi? Kun ngược lên trời thử tìm lần nữa.

“...”

Từng hạt nhỏ xíu bay ngợp trời. Chẳng biết có bao nhiêu hạt nhỉ? Một, hai, ba, bốn... Kun định đếm nhưng bối rối vì số lượng quá nhiều. Nhìn kĩ mới nhận ra đó không phải những hạt trắng mờ mà là tinh thể băng trong suốt hình lục giác, chẳng cần kính lúp hay kính hiển vi, bằng mắt thường cũng có thể khẳng định điều ấy. Kun từng nghe người ta nói trên kênh E-Tele* là những hạt vô cùng nhỏ này thoát trông giống hạt nhau nhưng thật ra mỗi hạt đều có hình dạng riêng biệt. Nhiều đến mức phủ kín cả trời mà lại không hạt nào giống hạt nào ư? Chuyện ấy ai mà tin được?

Kun ngậy người ngược nhìn trời. Từ ngữ bay biến hết, cậu chỉ biết thốt lên, “Lạ thật...”

Đúng lúc ấy, tiếng động cơ ô tô kéo cậu về thực tại.

“A!”

Tiếng xe của bố!

Yukko sửa gâu gâu báo cho cả nhà. Kun lao xuống cầu thang, kéo mạnh cửa kính phòng trẻ.

“Kun!”

Bà đang dọn sẵn nôi cho em bé, thấy Kun chạy vào liền cất tiếng gọi. Cậu không đáp mà nhảy phắt lên bậc, nhón chân nhòm ra cửa sổ. Hơi thở làm mờ lớp kính nên cậu chẳng thấy gì bên ngoài.

“A!” Cậu liền lấy tay lau đi thì thấy mũi xe Volvo 240 sắp sửa đỗ lại. Nó hết tiến lại lùi để dừng đúng vị trí. Không phải bố thì

còn ai vào đây.

“Bố mẹ cháu về rồi à?”

Bà hỏi nhưng Kun không đáp, cậu lao ra khỏi phòng rồi từ vườn đi xuống tiền sảnh. Nếu là nửa năm trước, cậu phải xoay môn ra, thận trọng vươn chân mới chạm được bậc thang. Giờ cậu đã có thể vừa bám tay vịn cao quá đầu vừa bước xuống rồi.

“Mẹ ơi!” Cậu cố bước thật nhanh, gọi với ra tiền sảnh. “Mẹ ơi!”

Đúng lúc ấy, một tiếng cách vang lên.

“Nào, công chúa. Ta về tới nhà rồi.” Bố xách túi hành lý rõ to, mở cửa như đang hộ tống một nhân vật quan trọng. Tuyết rơi bên ngoài lâm tẩm ùa vào nhà.

Kun dừng bước, đứng nhìn ra cửa.

“A...”

“Mẹ về rồi đây, Kun.” Mẹ mặc đồ trắng, tay ôm bọc chăn tã trắng tuyền, mỉm cười dịu dàng hết nữ thần.

“Mừng mẹ về nhà...” Kun chào. “Con buồn lắm đó.” Cậu nước nỡ, ôm chặt chân mẹ.

“Con hết cảm chưa? Xin lỗi nhé. Mẹ đã không ở cạnh lúc con bị bệnh.” Mẹ dịu dàng nói, giọng hồi lỗi.

Kun chột ngược lên cái bọc trắng, “Đó là em bé ạ?”

“Hi hi hi.”

“Cho con xem! Cho con xem!” Kun nháy từng từng nhõng nhẽo.

Đúng rồi. Khoảng một tuần trước, mẹ bảo phải vào viện rồi mãi chẳng về. Thay vào đó, bà ngoại tới chăm sóc, cho Kun đang ho sù sụ uống thuốc, rồi dán băng chống ho lên lưng cậu. Bố dùng điện thoại chụp tình hình trong viện, thi thoảng cho cậu xem. Nhưng Kun chẳng hiểu gì cả.

Một lớp chăn trắng muốt được trải ra nôi mây.

Em bé đã chìm vào giấc ngủ. Mẹ nhẹ nhàng đặt em nằm lên chăn rồi từ từ rút tay trái đang đỡ phần cổ sao cho không làm em thức.

Kun chăm chú nhìn như bị cảnh tượng ấy mê hoặc. Em bé say ngủ trong bộ đồ trắng trang trí bằng mấy dải dăng ten mảnh. Không thể tin được em nhỏ đến vậy. Cảm giác khẽ chạm là vỡ tựa cây kẹo đường. Lồng ngực nhỏ nhún phập phồng theo từng nhịp thở khe khẽ. Cổ nghiêng theo một góc lạ thường. Cảm giác kì lạ như nhắc nhở em bé là sinh linh mong manh dễ vỡ. Kun ngây người, nín thở ngắm em.

“...”

Bố ngẩng mặt nhìn cậu, khẽ nói, “Em gái của Kun đấy.”

“... Em gái.” Kun lần đầu thốt lên từ đó.

Mẹ liếc sang hỏi, “Đáng yêu không?”

Kun không biết phải nói gì. Thú thật, cậu chẳng thấy em bé đáng yêu gì cả. Nên trả lời sao đây? Kun định nói lại thôi, xong

định nói rồi lại ngậm chặt miệng. Thế rồi, cậu khẽ hé miệng, cân nhắc một lúc rồi lẩm bẩm.

“Lạ thật...”

Tuyết vẫn lặng lẽ rơi nơi cây sồi ngoài vườn.

Em bé say ngủ thở nhẹ nhẹ.

Kun rút rờ đưa ngón trỏ chạm nhẹ lòng bàn tay nhỏ xíu rồi vội rút lại.

“Nhẹ nhàng thôi con.” Mẹ nhắc.

Kun lấy can đảm thử đưa tay chạm nhẹ lần nữa. Mềm mềm nẩy nẩy. Cậu đưa ngón trỏ vào lòng bàn tay em. Năm ngón tay nhỏ xíu. Đầu móng, rồi từng nếp nhăn. Hệt như chạm vào mô hình người tí hon được chế tác tinh xảo. Rốt cuộc, ai đã làm nên tạo vật này?

Đúng lúc đó, bàn tay em bé khẽ động đậy.

“...!” Kun giật mình rút tay, bất giác né người ra sau.

Em bé tỉnh giấc, đôi mi chậm rãi hé mở như đón chào bình minh.

Bố thì thầm với mẹ, “Con bé dậy rồi. Nhìn Kun chăm chú chưa kìa.”

“Con bé làm gì đã thấy rõ xung quanh.”

“Đang nhìn chăm chú thật mà.”

Trước ánh mắt em bé chiếu thẳng vào mình, Kun không sao cử động được. Đồng tử trống rỗng của em phản chiếu hình ảnh cậu. Tạo vật kì quặc này đang nhìn về phía cậu. lạ thật đấy!

“Kun, con phải hòa thuận với em nhé.” Mẹ nói.

“... Vâng.”

“Lỡ có chuyện gì thì nhớ bảo vệ em đấy.”

“... Vâng.” Kun ngẩn ngơ như ở trên mây, chỉ biết vâng dạ.

“Cảm ơn con.” Mẹ có vẻ an tâm, mỉm cười nhìn sang bố và bà ngoại. Hai người cùng nở nụ cười nhẹ nhõm.

Bố đổi thế ngồi, chỉnh gọng kính rồi hỏi, “Kun muốn đặt tên em là gì?”

Kun bưng tỉnh, “Tên ạ?”

“Ừ.”

“Để con xem... Ừm, để xem...” Kun ngó vào nôi mây, thốt lên.
“Nozomi.”

Bố khoanh tay, ra chiều đã hiểu, “Nozomi. Nozomi sao... Ra thế. Ừm, cũng không tệ.”

“Còn nữa...” Kun nhìn về góc phòng, nói tiếp. “Tsubame.”

“Tsubame. Tsubame à...” Bố vừa ngược lên trần nhà vừa nhăm đi nhăm lại cái tên. Thấy chưa thuyết phục lắm, bố hỏi lại.
“Tsubame á?”

“Đó là tên tàu shinkansen đúng không?”

Mẹ cười khở, trở về góc phòng. Từ đây có thể thấy tàu shinkansen Nozomi của tuyến Tokaido và tàu shinkansen Tsubame của tuyến Kyushu lấp ló trong hộp đồ chơi.

“Ha ha, trời ạ.” Bố bật cười, nhồm người dậy.

Bà ngoại khoác áo phao, đứng thắt dây giày ở tiền sảnh.

“Mẹ cũng muốn ở thêm mấy bữa nhưng còn phải chăm bà cố trong viện.”

Mẹ mới sinh xong, giờ là lúc gia đình cần người phụ giúp nhất. Nhưng mẹ của bà ngoại, tức bà cố của Kun, đang nằm viện nên không thể bỏ bệnh lâu được. Gần như ngày nào ông cố cũng vào bệnh viện chăm bà cố nhưng ông vừa đột ngột qua đời hồi đầu xuân. Bà ngoại lo vì chuyện này mà bệnh tình bà cố trở nặng. Bà vẫn nhờ ông ngoại mang quần áo vào cho bà cố thay nhưng chưa yên tâm lắm. Mà biết đâu xem ảnh đứa cháu mới ra đời xong, bà cố lại khỏe hơn cũng nên.

“Không sao đâu ạ. Mẹ giúp đỡ bọn con nhiều rồi.” Mẹ mỉm cười đáp.

“Có gì cứ gọi mẹ nhé.”

“Con cảm ơn mẹ.” Bố cúi đầu.

“Nhờ cả vào con đây.”

“Kun, hôm nào bà lại đi tàu shinkansen lên thăm nhé.”

“Bái bai.”

“Hẹn gặp lại cả em bé nhé.”

Mẹ ẵm em bé quần trong đám chăn tã, quay em về phía bà.

“Em bé nói ‘Hẹn gặp lại bà’ đấy ạ.”

Ánh đèn thấp thoáng sau ô cửa sổ của các căn nhà trên đồi cao ở Yokohama. Giữa âm thanh ồn ã của phố phường nhộn nhịp, bà ngoại bước lên con tàu sọc xanh nước biển, hướng về

phía Tokyo. Sau đấy bà còn phải đổi sang tàu shinkansen, về tới nhà chắc cũng 8 giờ tối rồi.

Cái lạnh mùa đông làm bầu trời hoàng hôn trong vắt, sắc xanh trải rộng tận chân trời.

Kun và em bé

Kun lúc nào cũng nằm sấp ngủ, mông chổng lên.

“Ừm...”

Sáng nay, cậu cũng thức dậy trong tư thế đó.

Mẹ đã dậy, khoác áo cardigan ra ngoài đồ ngủ, ngồi trên giường cho em bé bú trong căn phòng ngủ mờ tối.

“Chào buổi sáng, Kun.”

“Chào buổi sáng, mẹ.” Vẫn chổng mông nằm đấy, Kun chào mẹ.

Em bé mút ti chụt chụt.

“Chào buổi sáng, em bé.” Vẫn nằm chổng mông, Kun nói với em.

“Hừm hừm hừm hừm.” Choàng tạp dề ra ngoài sơ mi trắng, bố hăm hờ đứng ở bếp, thông thả ngâm nga giai điệu nào đó. Chỉ gọt hoa quả thôi mà bố tỉ mỉ đến lạ, mất bao nhiêu thời gian. Ấm nước sôi réo lên, bố vội tắt bếp, nắm lấy tay cầm ấm đun. “Ái đau.”

Chắc ấm đun nóng hơn tưởng tượng, bố vung vẩy tay cho bớt nóng, đeo bao tay vào, nhắc ấm lên lần nữa. Đúng lúc ấy, lò nướng kêu “Tinh” một tiếng. Bố cuống cuống lao tới, mở lò rồi nhón lấy miếng bánh mì nướng đã cháy sém vài chỗ.

“Ái, đau đau.”

Tóm lại, bố chưa quen làm việc nhà. Dây tạp dề bố còn thắt dọc, trông chẳng ra đâu vào đâu. Kun dùng hai tay đưa cốc lên miệng, nghi ngại nhìn cảnh tượng ở bếp. Sao vậy nhỉ? Trước giờ bữa sáng vẫn do mẹ làm cơ mà? Cậu ngó sang bên kia bàn. Mẹ vẫn mặc nguyên đồ ngủ, vừa cho em bé ti vừa gà gật.

Kun đặt cốc xuống, gọi với sang phía mẹ, “Mẹ ơi, cho con thêm sữa.”

Đang phết bơ lên bánh mì, bố ngừng tay rồi cầm hộp sữa lại gần, “Đây con!”

“Ừ!” Kun nhắc cốc lên, không cho bố rót. “Mẹ ơi, chuối.”

Bố đặt hộp sữa xuống, lấy chuối từ giỏ đựng hoa quả ra, “Đây con.”

“Ừ!” Kun không chịu cầm. “Mẹ ơi!” Cậu đập thùng thùng hai tay lên bàn, mong được mẹ chú ý.

“Đây con!” Bố ngồi xổm xuống, cười hề hề với cậu.

Kun đánh bố chan chát, “Ừ chịu!”

“Ái, đau đau đau!”

Xong xuôi bữa sáng, bố bắt tay vào dọn dẹp.

Bố hút bụi tuần tự từ trên xuống, phòng ngủ, phòng khách, phòng ăn. Yukko đang trong mùa thay lông, vừa rụng lông tứ tung vừa sủa nặng lên. Bố lia máy hút bụi vài vòng ở góc bàn ăn

giờ đã thành chỗ làm việc. Khác xa lúc làm bữa sáng, bố tỏ ra thành thạo trong việc dọn dẹp. Đương nhiên rồi, bố là người thiết kế ngôi nhà này mà. Không một động tác thừa, bố mạnh dạn dần bước, khua chổi soàn soạt gom đám lá rụng trong vườn.

Là kiến trúc sư, chắc hẳn bố muốn lấy vườn làm trung tâm, từ đó bố trí các phòng nối tiếp nhau. Cửa ra vào mở về phía vườn, nhờ chênh lệch độ cao giữa các phòng mà không cần trở cửa sổ vẫn lấy được ánh sáng. Thêm nữa, cấu trúc này giúp thông gió từ dưới lên. Vì muốn tận dụng ánh sáng và gió nên bố mới bỏ phần tường ngăn giữa các phòng.

Bố mở toang cửa kính phòng trẻ, ngồi xổm xuống trước mặt Kun, “Giờ bố hút bụi đây, con đừng bày bừa đồ chơi ra nhé.” Nói xong, bố lần lượt tháo tung đường ray Kun lắp mãi mới xong, bỏ hết vào hộp đồ chơi.

Bố thật quá đáng. Không muốn chịu thua tiếng rừ rừ của máy hút bụi, Kun hít sâu một hơi rồi hét toáng lên, “Mẹ ơiiii!” Cậu gào với lên phòng ngủ nằm chếch phía trên. Tiếng gào bay qua vườn, phòng ăn, phòng khách rồi vọng tới phòng ngủ.

Mẹ đang ngồi trên giường thay tã cho em bé, “Xong, sạch sẽ rồi.”

Kun chạy lên phòng ngủ, giậm chân thành thành, “Con gọi mẹ cơ mà, hử.”

“Ơ kìa, Kun. Con sao vậy?” Giờ mẹ mới để ý, từ từ ngoái lại. Hử, Kun buông tiếng thở dài.

Bố lấy chổi quét ra tận cầu thang dẫn xuống tiền sảnh.

Cánh cửa bằng gỗ tự nhiên vốn là cửa nhà cũ, nay được lắp sang nhà mới. Tuy bị mưa gió và nắng gắt tàn phá nhưng nó vẫn toát ra sự độc đáo hiếm có. Ngoài cánh cửa này, nhà mới còn thừa hưởng rất nhiều vật liệu từ nhà cũ. Ví dụ mái ngói cam nổi bật. Ví dụ ván ép làm cửa cho dãy kệ thấp kéo dài từ phòng khách đến phòng ăn, lại còn cố ý để phần ván in vòng sẫm (dấu tích của chiếc đồng hồ tròn bị nắng hắt) ở chỗ dễ thấy nhất. Nhưng bố tái sử dụng đồ cũ không phải để giảm kinh phí.

Kiến trúc sư không bận tâm tới chuyện nguyên vật liệu cũ hay mới. Họ hiểu không phải cứ đồ mới thì tốt. Có những vật liệu qua năm tháng mới chứng minh được giá trị. Các kiến trúc sư không nghĩ tới chuyện món đồ cũ hay bản mà chú tâm tới việc chúng được thời gian tôi luyện ra sao. Gần giống cảm giác lưu luyến món quần áo cũ mà chúng ta mặc một cách nâng niu suốt thời gian dài.

Bố rất thích nếp nhà nhỏ cả gia đình từng sống trước kia. Không biết ai thiết kế nhưng bố rất ưng kiến trúc của nó, lại càng yêu hơn những năm tháng hai vợ chồng gắn bó với nó. Tuy xây lại nhưng bố vẫn muốn lưu giữ không khí sinh hoạt lúc ấy. Bố muốn nhà mới kế thừa... lịch sử gia đình, dù thời gian họ sinh sống ở đó còn quá ngắn để gọi là “lịch sử”. Bố muốn thế hệ tương lai chứng kiến trải nghiệm của thế hệ đi trước, tựa như khi ta quan sát trầm tích địa tầng qua các thời kì. Đó là những gì bố tâm niệm khi thiết kế ngôi nhà.

Tuy nhiên trong công việc, hiếm chủ nhà nào có cùng suy nghĩ với bố. Họ thường yêu cầu các thiết kế kiến trúc tân thời, sử dụng toàn vật liệu mới. Cũng dễ hiểu thôi.

Cuối cùng, bố ra quét chỗ đậu xe bên ngoài. Chiếc Volvo 240 màu đỏ sản xuất từ thập niên 1990 đậu ở đây cũng là xe cũ chạy được gần mười lăm năm rồi. Bố thay bộ tản nhiệt, bộ ly hợp cùng hàng tá phụ tùng khác rồi lái đến tận giờ, nâng niu giữ gìn suốt thời gian dài. Chiếc xe cũng là minh chứng cho cách suy nghĩ của bố.

“Chúc mừng anh chị.”

“A, cảm ơn các chị.”

Hai bà mẹ trong khu chúc mừng nhà Ota mới sinh em bé. Bố đứng ở cửa cảm ơn, tay vẫn cầm chổi và xẻng.

Một người mặc quần jeans, tóc ngắn ôm lấy khuôn mặt, dắt theo cậu con lớn học cùng trường mẫu giáo với Kun, sau lưng dìu cậu con nhỏ. Trước khi sinh con, cô là nghệ nhân làm búp bê tự do nhưng giờ gạt công việc qua một bên để chú tâm vào việc nội trợ. Người còn lại để tóc dài buộc túm sau gáy, mặc váy len liền thân, bụng bầu bé gái dự sinh vào mùa xuân tới, bên cạnh là chiếc xe đẩy chở con trai lớn đang đi nhà trẻ. Cô là nhân viên ở một công ty bảo hiểm, vừa làm việc tại nhà vừa nuôi con giống mẹ Kun. Gia đình họ rất thân thiết với nhà Ota, thỉnh thoảng lại tụ tập nhau ăn uống. Họ quan tâm hỏi han tình hình sức khỏe sau sinh của mẹ.

“Dễ thương đúng không?”

“Chà. Tôi không nhớ là trẻ sơ sinh lại nhỏ như vậy.”

“Con ra nên cũng không vất vả lắm nhỉ.”

“À không, thật ra tôi quên bém lúc thằng lớn mới sinh là thế nào rồi.”

“À...” Mẹ tóc ngắn đồng cảm.

“Mà tôi nghe bảo cô Yumi sẽ đi làm sớm hả?” Mẹ tóc dài hỏi.

“Vâng, một đàn chị cùng ban biên tập luôn tận tình giúp đỡ cô ấy trong công việc sắp nghỉ thai sản.”

“Nghe nói từ giờ anh phải thay cô ấy chăm lo việc nhà.”

“À không, không hẳn vậy.” Bố tũm tĩm cười, xua tay phủ nhận. “Vừa đúng lúc tôi nghỉ việc ở công ty, chuyển sang làm tự do. Mà thật ra tôi cũng chỉ tranh thủ lúc nghỉ tay mới làm việc nhà thôi.”

Hai người mẹ quay sang nhìn nhau, tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Ồ, anh giỏi quá.”

“Không đâu.”

“Anh đáng nể lắm đấy!”

“Có gì đâu mà.”

“Thời buổi này hiếm ai được như anh đấy.”

“Đâu có gì đáng nói.” Được các mẹ tán dương, bố tỏ ra dè dặt nhưng mặt hớn ha hớn hở.

“Hừm hừm hừm hừm.” Bố vừa chuẩn bị bữa trưa vừa tủm tủm cười, miệng ngâm nga giai điệu nào đó. Bố vui vẻ trưng mì udon khô vào nồi nước sôi, dùng đũa cả đảo sơ qua như đầu bếp thực thụ rồi đặt nắp. Mẹ cho em bú, tay cầm điện thoại, lạnh lùng quan sát thái độ của bố.

Bố xoay người lại, cuối cùng cũng chú ý tới ánh nhìn của mẹ, “Ơ? Gì thế em?”

“Có gì đâu.”

“Em làm anh tò mò đấy. Gì vậy, gì vậy?”

“Em nói nhé.”

“Ừ.”

“Anh thích ra vẻ ‘người cha hiền’ trước mặt các bà mẹ khác quá nhỉ.”

“Ơ?” Bố nhăn mặt, ngăn tò te không động đậy.

“Người ta biết tổng đấy.”

“...”

Đúng lúc ấy, một tiếng “rào” vang lên, nước từ nồi udon trào xuống làm ướt cả sàn nhà.

“Ồi!” Bố vội chộp cái khăn ngay gần đấy, định lấy lau sàn.

“Đó là khăn lau bàn.”

“Ồi!” Bố hấp tấp đổi khăn, lau chỗ nước trào ra.

Ấm em bé đã ti xong, mẹ nghiêm mặt nói, “Tháng Ba này em đi làm trở lại, anh đừng chỉ tỏ vẻ mà thực sự làm việc nhà tử tế đi, không là chẳng xoay xở nổi đâu.”

“Vâng.”

“Em không một tay lo hết mọi việc như trước được đâu.”

“Vâng.” Từ dưới bàn, bố lộ nửa mặt lên, lí nhí đáp, giọng nhỏ dần.

“Có rất nhiều chuyện Kun muốn làm cho em.” Kun áp má vào rìa nôi mây, ngắm nhìn em bé.

Oáp, em bé mở to cái miệng nhỏ xinh, ngáp một cái.

Kun tưởng tượng hai anh em đang đứng trên cao nguyên lộng gió, “Đi chơi nào, anh sẽ cho em biết tên các loài côn trùng.” Cậu trở đám côn trùng mắt to với hai cặp cánh trong suốt và thân thể dài đuột đang bay lượn đầy trời. “Kia là chuồn chuồn.”

Hử, em bé mở mắt.

“Anh sẽ chỉ cho em hình dáng của các đám mây.” Cậu trở đám mây trắng bông bênh trôi trên trời trông như động vật chân đốt hai càng sáu chân và đuôi gắn kim độc. “Kia là bọ cạp.”

Hức, em bé nấc cụt.

“Còn nữa...”

Đúng lúc ấy...

“Đưa em ra ngoài lúc này có hơi sớm quá.” Từ phòng ăn, mẹ nói xen vào. “Đợi em lớn thêm chút nữa đã.”

Kun chột bưng tỉnh, dẫu môi đáp, “Vâng...”

Cậu rời nôi, rút một quyển sách từ góc nhỏ xếp đầy sách tranh dưới phòng khách. Nhan đề sách là *Khoảnh vườn sau* kì diệu theo kiểu chữ viết tay. Trên bìa là một thiếu niên vận đồ ngủ đang nắm tay cô bé mặc trang phục thời Trung cổ đứng dưới tán cây trong vườn. Nhìn qua có thể đoán nội dung đơn thuần bắt chước phong cách văn học thiếu nhi Anh-Mỹ chứ chẳng có gì thú vị. Kun ném vào quyển sách, rút quyển khác ra rồi chạy tới giờ cho em bé xem.

“Đây là quyển *Bà Quỷ và Râu Dê*.”

Em bé chớp mắt ngạc nhiên.

“Gương mặt đỏ kè lên vì tức giận, Bà Quỷ đuổi theo Râu Dê.” Kun vừa bịa vừa kể trong khi luôn tay xếp tàu đồ chơi xung quanh em bé. “Râu Dê mau chóng né được, lao vọt lên tàu E235 tuyến Yamanote.” Rồi cậu kẹp từng thẻ bài in hình các loại tàu vào các kẽ chân em bé. “Bà leo lên tàu E233 tuyến Keihin-Tohoku đuổi theo. Nhưng...”

Đúng lúc ấy, mẹ đi lên phòng khách, lại gần giờ tay ra, “Con thôi ngay cho mẹ!” Và ôm phắt lấy em bé. Sổ thẻ kẹp ở các kẽ chân em rơi lả tả. “Con đừng làm phiền em ngủ trưa.” Nói đoạn, mẹ bước xuống cầu thang.

Kun bực bội lắc cái nôi mây, “Hừ.”

Bố lúng túng pha sữa dưới bếp.

Mẹ vừa áp miếng lót chặn sữa vào ngực vừa đứng bên quan sát, hướng dẫn cặn kẽ “Anh nhớ căn đúng định lượng” hay “Cẩn thận đừng làm nổi bọt”. Mẹ sắp đi làm lại nên đang giúp bố làm quen với việc chăm trẻ. Hai người nhỏ chút sữa ra tay, kiểm tra xem nhiệt độ vừa chưa.

“Vừa chưa em?”

“Vừa rồi đó.”

Giờ tới công đoạn cho em bé bú bình. Lần đầu bỡ ngỡ, bố ngồi ở góc bàn ăn, hít thở sâu rồi đón em bé từ tay mẹ, cặp ngang nách, e dè cầm lấy bình sữa.

Mẹ lên tiếng chỉ đạo, “Đặt con nằm dọc ra chứ.”

“À, đây.” Bố rụt rè ấn núm vú cao su vào miệng em bé.

“Sâu nữa.”

“Sâu nữa á?”

“Ấn mạnh chút.”

“Ấn mạnh á?”

“Vào sâu bên trong.”

“V... Vào sâu á?”

“Đúng.”

“Trẻ sơ sinh đáng sợ quá.”

“Không cho con ngậm chặt núm vú là không khí lọt vào đấy.”

Mẹ ra sức hướng dẫn còn bố căng vai run run làm theo, chú tâm cho em bú. Kun đứng đằng sau, gọi hết bố đến mẹ nhưng

chẳng ai để ý. Không, hiển nhiên là bố mẹ nghe thấy, có điều cả hai còn bận việc khác.

“Con nó chẳng chịu bú gì cả.”

“Đưa em.” Mẹ ẵm em thị phạm cho bố. “Ấn sâu thế này nhé.”

“Ồ, tốc độ hút khác hẳn lúc anh ẵm.”

“Con bú xong thì anh nhớ vỗ nhẹ lưng cho con ợ ra nhé.”

Mẹ trao lại em bé cho bố. Nghe theo hướng dẫn, bố vỗ nhẹ lưng em.

“Con nó không ợ em ời.”

“Cố lên. Cái gì cũng có lần đầu mà.” Thấy mặt bố tái xanh, mẹ động viên. Không thử thì sẽ không bao giờ biết làm.

“Bố ơiiii! Mẹ ơiiii!” Kun đứng sau nhón gót gào lên, nhưng bố mẹ chẳng ngó ngang tới cậu.

Từ dưới cầu thang, Yukko lạnh lùng quan sát tình hình.

Dưới nắng chiều, bóng lều đổ dài trên mặt sàn.

Mỗi khi muốn ở một mình, Kun đều chui vào túp lều dựng ở góc phòng trẻ. Túp lều có những dải đỏ và vàng giống kiểu lều thường gặp ở rạp xiếc. Kun thò mỗi đầu ra ngoài, cúi gầm mặt, ánh mắt tối sầm, môi chu ra, tâm trạng hiện hết lên mặt.

Trên tường, giữa đám tranh vẽ, thư từ và hoa ép khô là tấm ảnh dán bằng băng dính giấy. Trong ảnh là Kun ba tuổi, tươi cười rạng rỡ đứng giữa bố mẹ. Hồi ấy, cậu vẫn hạnh phúc.

Giờ mình chẳng hạnh phúc xiu nào, Kun nghĩ.

Tại sao vậy nhỉ?

Là tại em bé.

Chừng như đã quyết tâm, Kun liền rụt đầu vào lều.

“Dùng bột giặt này cho đồ lót.” Đứng trước máy giặt có chức năng sấy trong phòng tắm, mẹ dặn bố từng tí một.

“Còn tất thì sao?”

“Dùng cho cả tất luôn.”

Kun thậm thụt quan sát tình hình rồi rón rén rời đi. Khác với mọi khi, mặt cậu cực kì nghiêm túc, ánh mắt đầy toan tính. Cậu trùm mũ áo khoác lên, vành mũ xiên sát gương mặt tròn trịa. Bộ dạng hết sức khả nghi, cứ như ninja nhí vậy.

Kun rón rén đi xuống phòng khách, nhón chân bước để tránh tạo ra tiếng động, tim đập thình thịch sợ bị phát hiện. Do quá căng thẳng nên cậu bước hụt, bất giác buột kêu và vội đưa hai tay bưng miệng. Có bại lộ không nhỉ? Không sao. Vẫn chưa ai để ý. Bố mẹ còn mải chuyện giặt giũ, không chú ý đến việc khác.

Kun chậm rãi lại gần cái nôi đặt ở phòng khách, ngồi xổm xuống, quắc mắt nhòm vào. Em bé nằm ngủ trong nôi, thở khe khẽ.

Ngu ngốc! Nguy hiểm kẻ sát mà vẫn ngủ ngon lành sao!

Kun vươn hai tay về phía gương mặt say ngủ không chút phòng bị kia. Những ngón tay duỗi ra, run lên từng cặp vì căng thẳng.

“...” Kun dùng ngón cái và ngón trỏ kéo hai bên tai em. Đôi tai mềm mại căng ra, nhìn như tai voi. Dáng vẻ ngốc nghếch đó khiến Kun phì cười.

“Hi hi.” Cậu chuyển sang véo má, làm má em dãn ra hết như cặp bánh giầy.

“Hi hi.” Kun lại bật cười.

Cậu véo hai bên má phình phính đó mấy lần liền.

“Khì khì khì khì.”

Không nhịn cười nổi. Kun ấn lõm hai bên má em, làm mặt em trông y như bạch tuộc.

“Ha ha ha ha!” Vui không tả được. Kun suýt bật cười thành tiếng nhưng kịp bịt miệng kìm lại. Cậu dùng ngón trỏ ấn cái mũi bé xiu, làm mặt em trông chẳng khác gì mặt lợn.

“Ha ha ha ha ha!” Kun cười đến trào nước mắt.

Đúng lúc ấy...

“Ưửử...” Em bé nhăn mặt, từng giọt nước to tướng ứa ra hai bên khóe mắt.

“Oe oe oe!” Em bé khóc toáng lên. Nước mắt thi nhau lăn dài hai bên má, rơi xuống lã chã.

Kun hốt hoảng. Đợi đã! Em khóc to thế này thì bố mẹ phát hiện ra mất. Mới nghĩ đến đây thì...

“Có chuyện gì?” Nghe tiếng khóc, mẹ từ phòng tắm chạy ào xuống, chưa gì đã ở ngay sau lưng Kun.

“A!” Kun định đứng chắn trước em, nhưng tất nhiên làm sao chắn nổi.

Mẹ lại gần, giọng dòn ép, “Kun, con làm gì vậy? Con đã hứa hòa thuận với em cơ mà.”

“Con không hòa thuận được với nó.” Kun lắc đầu.

“Mẹ xin con. Phải biết yêu thương em chứ.” Mẹ khẩn khoản, tiến tới gần.

Kun lắc đầu quây quây, “Con không làm được.”

“Xin con đấy.”

“Con không làm được.”

“Kun!”

Kun khổ sở nhắm tịt mắt, hét to từng tiếng, “Con-không-làm-được!” Và kích động chộp lấy chiếc tàu Doctor Yellow dưới gầm bàn thấp, vung tay đập vào đầu em.

Mẹ ôm mặt sửng sờ.

Cạch!

Ban đầu, em bé ngẩn tò te không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng chẳng mấy chốc nước mắt từ từ dâng lên, rồi như mỗi lửa chột bùng cháy, em khóc rầm rĩ.

“Oa oa oa oaaaa!”

“Con làm gì đấy?” Theo phản xạ, mẹ vươn tay về phía nôi, vô tình đẩy Kun ngã bật ra.

“Á!”

“Em vừa mới chào đời thôi mà, thật không tin nổi con lại làm như thế.”

Ngước nhìn mẹ ẵm em lên để bảo vệ, ánh mắt xoáy vào mình, Kun cảm thấy như vừa đánh mất thứ gì vô cùng quan trọng. Nhận ra thứ quan trọng ấy một đi không trở lại, cậu nhắm mắt, mũ trùm tuột khỏi đầu. Nước mắt nước mũi giàn giụa tựa đê vỡ, cậu nằm lăn ra, giãy đành đạch như con rùa bị lật mai, gào tướng lên, “Ướaaaaa!”

Tiếng gào đình tai nhức óc của Kun càng khiến em bé khóc dữ hơn, “Oaaaaaa!”

Yukko lao lên phòng khách, sửa âm ỉ, “Áu áu áu!”

Bố nuốt nước bọt đánh ực, ngơ ngác đứng nhìn.

Mẹ quay sang lờm bố, “Nhìn cái gì! Bế con cho em!”

“À, đây.”

Mẹ đưa em cho bố, giơ hai tay giữ lấy Kun để cậu khỏi quấy đạp, hết như lúc kiểm tra xem cậu đã đánh răng kĩ chưa.

“Kun, con là anh cơ mà?”

“Con không phải anh.” Vẫn khóc rưng rức, Kun đáp.

“Con là anh.”

“Mẹ cũng không phải mẹ. ”

“Vậy mẹ là gì?”

“Bà Quý. Mẹ là Bà Quý.”

“Cái... cái g...” Mặt mẹ đỏ bừng lên vì giận. Hàm răng nhọn hoắt hệt răng cửa, vàng trán dô hẳn sâu các nếp nhăn tựa sóng

lượn, thậm chí trên đầu còn nhô lên cặp sừng. Trông mẹ lúc này chẳng khác nào Bà Quỷ trong truyện Bà Quỷ và Râu Dê.

“Con nói gì! Á!”

“Oaaa!” Vẫn khóc nức nở, Kun vùng khỏi tay mẹ, chạy ra bám chặt đùi bố. “Bố ơi?”.

Nhưng bố còn mãi đỡ em, mặt tái mét.

“Ôôô, bố thương bố thương, bé ngoan bé ngoan.” Bố khẽ lắc lư người, khe khẽ hát bài quai dị nào đó. “Con ơi, đừng khóc. Đừng khóc nữa.” Bố hát tiếp, mặt tái xanh tái xám.

Lúc này không trông cậy gì vào bố được rồi. Kun bỏ đi.

“Ừ ừ!?” Em bé chột nín bật, tròn xoe mắt nhìn.

“...!”

Em bé đang nhìn gì vậy nhỉ?

Người đàn ông bị cướp mất tình yêu

Kun thút thít lao xuống phòng ăn, đẩy mạnh cánh cửa kính nặng nề.

“Híc... híc... híc...” Cậu xỏ giày ở chỗ chiếu nghỉ dẫn ra vườn, luýnh quính bước xuống cầu thang nhưng vấp chân, ngã chổng vó, mũi đập xuống đất. Vừa đau vừa tủi thân, cậu lại òa khóc.

“Ủaaaa!” Kun vừa nức nở vừa làm bầm mấy lời không tròn vành rõ chữ. “Un ét em é!”

Giọng méo mào nên chẳng hiểu cậu nói gì. Chắc là “Kun ghét em bé!”.

Đúng lúc ấy...

“Khì khì khì khì khì...” Âm thanh chẳng rõ từ đâu vọng tới, nghe nghèn nghẹt như cổ nén cười.

Ai vậy? Mà nghĩ kĩ thì đây là vườn nhà mình, trong nhà chỉ có bố mẹ và em bé thôi. Làm gì có chuyện người lạ đột nhập.

Nhưng rõ ràng đây là chất giọng trầm thấp của đàn ông trung niên mà Kun chưa nghe thấy bao giờ. Cười một hồi, ông ta nói, “Khì khì khì... Thật khó coi!”

“Ơ?” Kun ngoái lại thì thấy mảnh vườn giữa nho nhỏ chỉ có độc một cây sồi sim đã hóa thành một nhà thờ Gothic cổ đồ nát. Nóc sập rồi nên không còn trần, dây leo cuốn chằng chịt quanh các khung cửa sổ mái vòm trên vách tường xập xệ hai bên.

Trông y như một tàn tích bị người đời quên lãng. Dầu vậy, chính giữa mặt sàn lát đá là đài phun nước thấp đang đều đặn tia nước lên, xung quanh bày các băng ghế gỗ trang nhã.

Vườn... Đúng rồi, đây cũng là một loại vườn.

Một người đàn ông đang ngồi bắt tréo chân trên ghế. Nắng rọi vào từ vòm cửa hơi lóa khiến Kun trông không rõ mặt, nhưng xem ra đây chính là chủ nhân của giọng nói vừa rồi. Người đàn ông đứng dậy, cúi mặt đi vòng qua đài phun nước, chậm rãi tiến về phía cậu.

“Để ta đoán tâm trạng của nhóc lúc này nhé. Nói thẳng ra là nhóc đang ghen tị.”

“Ghen tị? Ghen tị là gì?”

Người đàn ông càng tới gần, Kun càng nhìn rõ. Đầu tóc ông ta bù xù, râu ria lởm chởm, mình vận áo choàng dài màu nâu sáng, cà vạt đỏ và quần lửng bảy phân, giọng điệu có phần ngạo mạn. Các chi tiết chẳng ăn nhập gì với nhau ấy dễ khiến người ta liên tưởng tới một quý tộc sa sút.

“Từ trước tới nay, bố mẹ chỉ yêu thương mình nhóc. Ấy vậy mà đột nhiên một đứa nhãi xuất hiện, cướp trắng tình yêu bố mẹ dành cho nhóc. Biết là ra tay thì sẽ bị ăn mắng nhưng nhóc không kiềm chế nổi.” Người đàn ông dừng bước, khinh khỉnh nhìn xuống Kun rồi nở nụ cười giễu cợt. “Hừm. Trúng tim đen phải không?”

“Ông là ai?”

“Ta là hoàng tử.”

“Hoàng tử?”

“Đúng. Của ngôi nhà này. Cho đến khi nhóc chào đời.”

Trông chẳng ra dáng hoàng tử chút nào. Ông này đang nói gì vậy, Kun nghiêng đầu thắc mắc.

“Nào, nhóc đang được diện kiến hoàng tử đây. Còn không mau quỳ xuống.” Người đàn ông dang rộng hai tay, thúc giục cậu.

“...” Kun ngoan ngoãn quỳ xuống.

Như đắm chìm trong hồi ức ngọt ngào đẹp đẽ, người đàn ông đặt tay lên ngực.

“Bố mẹ từng rất yêu thương ta. Lúc nào cũng ở bên, dịu dàng xoa đầu khen ta dễ thương. Ấy thế mà...” Ông ta đột ngột lên giọng, rảo bước quanh Kun, đổ mọi trách nhiệm lên đầu cậu. “Từ khi nhóc xuất hiện, ta dần bị bỏ bê, trước thưởng thức toàn món khoái khẩu thì nay chỉ ăn đồ giảm giá, cả ngày trời chẳng có chút quà vật nào, không còn được bố mẹ khen ngợi hay chú ý tới nữa, có chăng chỉ toàn ăn mắng.”

Ông ta đứng đó than vãn, thất vọng gục đầu rất thấp, trông như gãy cổ, “Lúc đó, ta vỡ lẽ. Rằng tình yêu họ dành cho ta đã bị cướp mất. Nhóc có biết ta đau buồn, khổ sở, căm giận tới mức nào không?”

“Không.” Kun liền đáp.

“Không ư?” Người đàn ông trở mắt ngạc nhiên, xô lại gần, “Không luôn á? Vậy sao. Mà thôi, bỏ qua đi. Nhưng mà, đây không phải chuyện của người dưng đâu. Cái ngày đấy sắp đến

với nhóc rồi. Sảng khoái thật.” Sau khi trút hết nỗi lòng, người đàn ông đi mất.

Kun buộc phải thừa nhận ông ta đoán trúng phóc tâm trạng lo lắng của cậu khi em bé xuất hiện. Sao ông ta đoán ra? Ông ta rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là...

“A.” Cậu cúi xuống thì thấy quả bóng cao su hình quả trứng đang nằm dưới chân. Đúng rồi, dùng cái này thử xem sao.

“Hả?” Như có linh tính, người đàn ông ngoái đầu lại.

Kun vung tay ném bóng, “Nào.”

“A!”

Quả bóng vẽ một đường vòng cung trong không khí. Người đàn ông vô thức phóng theo, thoăn thoắt chớp lấy quả bóng đang bay nẩy rất phức tạp. Trong nháy mắt, ông ta đã chạy lại phía cậu.

“Đây.” Và chìa quả bóng ra.

Kun hết nhìn người đàn ông lại nhìn quả bóng, đoạn lại cầm quả bóng ném sang hướng khác, “Nào!”

“A!” Người đàn ông chạy vù đi nhặt bóng. “Đây.” Và lại chìa cho cậu.

Nhận ra người đàn ông này thực chất là ai, Kun bật cười.

“Ơ?” Người đàn ông ngơ ngác nhìn, không hiểu sao cậu lại cười.

Kun dùng hết sức ném thẳng quả bóng lên trời. Người đàn ông ngược lên, kêu “Hê!” đợi bóng rơi. Kun tranh thủ cúi xuống, chui vào trong áo choàng dài màu nâu. Quả nhiên, từ mờ

người đàn ông thò ra cái đuôi tua tủa như chổi lông gà. Cái đuôi trông quen quen.

“Biết ngay!”

Là Yukko. Không lẫn vào đâu được. Không chút lưỡng lự, Kun chớp lấy cái đuôi bằng cả hai tay, nhân đà ngồi thụp xuống giật nó ra.

“Oái. Nhóc làm gì vậy hả?” Người đàn ông bất giác sờ mông, lật đặt ngoái lại, và phát hoảng khi thấy đuôi mình trên tay Kun.

“Ô! Thôi ngay. Thôi...”

Đạt được mục đích, Kun bèn chọc thử cái đuôi vào mông mình. Ngay tức khắc, cảm giác tê dại như giật điện chạy từ chân theo sống lưng lên đỉnh đầu. Đôi tai dài mọc ra. Lông mao thông thượt khắp má. Mũi cậu biến thành hình tròn, đổi màu đen tuyền. Cậu chống hai tay xuống đất, ngẩng mặt lên.

“Gâu.” Kun cất tiếng sủa. Cậu đã hóa thành chó.

Không biết làm gì, người đàn ông (tức Yukko nay đã mất đuôi) đứng ngây ra. Bị quả bóng ném đi này giờ rơi trúng đầu, người đàn ông (tức Yukko) bưng tỉnh.

“Trả lại đây.” Ông ta vồ lấy cậu.

Kun giờ đã hóa thành chó, nhỏ thó nên nhanh nhẹn né được, hớn hở lao vụt đi. Yukko đập mặt vào đá lát nhưng nén đau, cật lực đuổi theo.

“Đứng lại! Trả đuôi cho ta.”

“A ha ha ha ha!” Phấn khích trước cảm giác kì lạ khi biến thành chó, Kun sung sướng chạy lăng xăng trong vườn. Yukko

chạy vòng vòng quanh đài phun nước hình tròn, cố đuổi theo cậu. Chó nhỏ là vậy nhưng nếu chạy hết tốc lực thì con người cũng vẫn khó bắt kịp.

Qua cửa kính, Kun thấy bố đang ngồi làm việc trong phòng ăn, xem chừng không hay biết chuyện xảy ra ngoài này. Cậu và Yukko đuổi nhau âm ỉ chỗ cây sồi mà bố không hề nhận thấy.

“Gâu gâu. Bên này cơ mà.”

“Đừng có đùa, trả lại đây.”

“Không đâu. Chơi nữa cơ.”

Kun lao lên cầu thang, thò mũi qua khe hở cánh cửa phòng ăn.

“A.” Yukko hốt hoảng nấp sau cây sồi. Người trong gia đình mà thấy dáng vẻ ông ta hiện giờ thì rắc rối to. Từ dưới bóng sồi, ông ta cố sức vươn tay về phía Kun, giọng van vãn. “A, thôi đi.”

Kun chẳng quan tâm, chui vào phòng ăn rồi chạy loạn lên. Tiếng ồn khiến bố đang làm việc cũng phải dừng tay, nhòm xuống dưới bàn.

“Chuyện gì thế, Yukko?”

Bố gọi Kun là Yukko. Cậu muốn nghe bố gọi lần nữa, liền leo lên nóc kệ thấp, va vào cây thông Noel nhỏ khiến nó đổ kèn.

“Này, Yukko. Chậc! Làm cái gì vậy?” Bố nhăn mặt đứng dậy.

Bố gọi mình là Yukko kìa. A ha ha ha! Kun đá tung đám sách tranh, lao vọt lên phòng khách. Mẹ đang ru em bé ngủ cũng nhồm dậy.

“Yukko!” Mẹ kêu lên.

Lại nữa kìa. Mẹ cũng gọi mình là Yukko.

“Yukko làm sao vậy nhỉ?” Bố đi lên, mặt ngơ ngác.

“Chẳng rõ nữa.”

Kun nhảy lên sofa, nhìn xuống mọi người, “Kun là Yukko đây.”

Em bé kêu “À” một tiếng như đáp lời cậu.

Kun cực kì vui khi mọi người gọi mình là Yukko. Cậu có cảm giác được giải phóng, sung sướng khôn tả. Biến thành một thứ gì khác thích thật đấy.

Trái lại, Yukko bị cướp mất danh tính thì mặt nhăn mày nhó, từ ngoài cửa kính buồn bã nhìn theo Kun, “Xin nhóc đấy, trả đuôi cho ta!”

Trời về chiều. Mảnh vườn đã trở lại bình thường lúc nào không hay.

“Ặng ặc.”

Yukko trong lốt chó đang âu yếm liếm láp cái đuôi, ánh mắt hờn trách lườm Kun. Nhưng Kun chẳng để ý, cứ bắt chước sủa giống Yukko. Vẻ phởn phơ của cậu khiến bố mẹ ngỡ ngàng.

“Mới nãy còn dăn dỗi như em bé mà giờ đã thế này rồi.”

“Thằng nhóc bướng bỉnh là vậy nhưng cũng mau quên.”

“Con đâu có bắt chước em, con bắt chước Yukko mà.”

“Vậy con có hiểu Yukko nói gì không?”

Kun nói lên nỗi lòng của Yukko đang bất bình giả vờ nằm ngủ, “Dạ có. Nó bảo muốn ăn loại thức ăn cho chó ngon hơn.”

“Chắc. Vậy sao? Bố biết rồi. Để bố đi mua loại mới.” Bố cười gượng, đứng dậy.

Nghe vậy, Yukko ngẩng đầu lên nhìn, mắt long lanh sung sướng, “Gâu!”

Yukko có vẻ thích loại thức ăn mới, đĩa vừa đặt xuống là chén sạch bách. Bố ngồi xem Yukko ăn rồi đi chuẩn bị bữa tối cho cả nhà. Kun rất vui vì hôm nay có sashimi cá ngừ và xúp xúc xích, đều là món khoái khẩu của cậu. Mẹ mỉm cười nhẹ nhõm.

Sau bữa tối, cả nhà cùng đi tắm. Mẹ giao cho bố việc tắm cho em bé. Bố đặt em vào chậu tắm trẻ em, một tay đỡ cổ, một tay cầm khăn mềm rửa quanh cổ và kẽ chân tay. Mẹ ngâm mình trong bồn, tỉ mỉ hướng dẫn từng bước. Kun cầm mấy cái cốc trên thành bồn chao nước nóng qua lại, thả con cá gỗ đồ chơi vào bồn nghịch.

Tắm rửa xong, em bé được thay quần áo mới, ti mẹ rồi lăn ra ngủ khi. Kun hôm nay chắc cũng thấm mệt, ngủ thiếp đi giữa lúc bày tàu điện đồ chơi ra giường.

Ngôi nhà bậc thang cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh.

Trong phòng ăn mờ tối, mẹ mặc đồ ngủ, lấy dao phết bơ lên bánh taiyaki, hai tay cầm bánh cho vào miệng nhai nhồm nhoàm đến phòng cả má. “Ôi, hạnh phúc quá.”

Bố ngồi nhìn màn hình máy tính, cổ vắt khăn tắm, mặt lộ rõ vẻ bất an.

“Chẳng biết anh có thay em lo liệu việc nhà được không đây?”

“Anh lo vì con không chịu bú hả?”

“Anh bế thì con cứ khóc mãi nhưng vào tay em phát là ngoan liền.”

“Hồi em sinh Kun, anh có mó tay vào đâu nên giờ không làm được cũng phải thôi.”

Lời mẹ nói khiến bố ngờ ngàng, đang làm việc cũng phải ngừng lại, áy náy gập máy tính, “Xin lỗi, anh toàn vin vào công việc để trốn tránh.”

“Đã thế còn lén lút thăm dò tâm trạng của em nữa.”

“Ha ha, anh đúng là người cha tệ nhất trần đời nhỉ.” Bố toát mồ hôi lạnh, miệng cười nhưng nét mặt cứng đờ, tay gãi gáy về ân hận.

“Em còn tưởng đàn ông không thích trẻ con cơ.” Mẹ nói, ánh mắt phảng phất nét hoài niệm. Bây giờ, mẹ thực sự vất vả. Quả là...

“À, giờ anh bắt đầu thích trẻ con rồi.”

“Gì cơ? Anh đùa đấy hả?”

Bố bỗng tươi cười rạng rỡ, nắm chặt hai tay rồi khua lên hạ xuống, ra vẻ ta đây khỏe lắm. Dáng vẻ kì cục của bố làm mẹ kinh ngạc.

“Thật đó, thật đó. Anh cực kì thích.”

“Nhất định là anh đang nói dối.” Mẹ cười khở.

Bố tiếp tục khoe cho mẹ thấy, “Đây này. Ha ha ha! Em nhìn coi, nhìn coi.”

“Ha ha ha...” Hai người cùng cười.

“A!” Bố chợt dừng tay, cầm điện thoại lên gõ gõ gì đó.

“Ơ? Gì vậy?”

“Anh vừa nghĩ ra xong.”

Điện thoại của mẹ rung lên. Mẹ với lấy, chăm chú nhìn màn hình.

“Em thấy sao?”

“Ừm... Được đấy.”

“Coi như dấu mốc dẫn đường.”

“Ừ. Em thấy hay đó.”

Hai người vẫn chăm chú nhìn màn hình điện thoại.

Kun nằm sấp ngủ, mông chổng lên.

“Ừm.” Sáng nay, cậu cũng bừng tỉnh trong tư thế đó, từ từ nhồm dậy, nhìn quanh phòng ngủ. Trong phòng chẳng có ai.

“...” Vẫn mặc nguyên đồ ngủ, cậu dụi mắt, bước xuống phòng khách.

“Chào buổi sáng, Kun.” Đang ẵm em bé, mẹ cất tiếng chào.

“Chào buổi sáng.” Đang làm dở bữa sáng, bố dừng tay, tiến về phía Kun. “Nè, con nhìn đằng sau xem.”

“...?”

Một mảnh giấy thư pháp dính trên lịch mùa Vọng, có mấy chữ viết bằng bút lông,

“Cái gì đây ạ?”

“Tên khai sinh: Mirai*.”

“Mirai?”

Bố đặt tay lên vai Kun, xoay cậu về phía em bé, “Tên của em là Mirai đó con.”

Kun đưa mắt nhìn. Em bé đang cau mặt ngủ say trong vòng tay mẹ. Cậu cẩn trọng gọi tên em, “Bé Mirai?”

Như nghe thấy, em bé chột mở bừng mắt.

Đặt tên cho một đối tượng trước giờ vô danh cũng đồng nghĩa với việc tiếp sức mạnh mới cho đối tượng đó, Kun thầm nghĩ. Nhưng cái tên nghe lạ quá. Mirai, Mirai, Mirai... Cậu thầm nhẩm đi nhẩm lại cái tên bố đặt cho em.

Kun mỉm cười, thử gọi tên em lần nữa.

“Tên của em là Mirai sao?” Cậu nói. “Nghe lạ thật.”

Vẫn với vẻ cau có, em bé liếc nhìn Kun.

Búp bê ngày lễ Hina*

“Đây!”

Bố lấy từ thùng các tông to ra mấy chiếc hộp nhỏ, đặt lên bàn ăn. Mẹ xếp đám búp bê đẹp lộng lẫy lên nóc kệ thấp, ngay chỗ năm ngoái bày cây thông Noel.

Kun ngồi trên bậc thang, thích thú dõi theo cảnh tượng đó, “Cái gì vậy ạ?”

“Búp bê con à. Dùng trong ngày lễ của các bé gái.”

“Ngày lễ?”

Mirai ngộ nguậy trên ghế rung trẻ em.

Bố giở gói, mở hộp nhỏ lấy bộ tam bảo* và khay bánh hishidai* bọc giấy Nhật, “Là ngày lễ cầu chúc sức khỏe cho các bé gái.”

Kun trầm trồ, tính trèo lên kệ nhưng mẹ ngăn lại.

“Thôi nào. Cái này dành cho bé Mirai, con đừng mó tay vào.”

“Kun cũng muốn!”

“Kun là con trai mà.” Mẹ bế cậu ra xa khỏi bộ búp bê.

“Hộc hộc.”

Yukko định nhảy lên kệ ngắm búp bê thì bố nhanh tay kéo lại.

“Yukko cũng không được đụng vào. Con là đực mà.”

“Ừ ừ.”

Khi sinh Mirai, bố mẹ quyết định mua một bộ búp bê mới. Hai người ghé qua bao nhiêu trung tâm thương mại lẫn các cửa tiệm chuyên làm búp bê, cân nhắc mãi mới chọn được một bộ, gồm vua và hoàng hậu. Bố mẹ bắt đầu bày búp bê từ giữa tháng Hai. Phòng ăn nhờ đó mà lộn lắt hẫng. Thùng các tông đựng đồ thì cất vào một góc phòng khách cho đỡ choán chỗ.

Mùng 3 tháng Ba đã tới. Người ta bảo thời điểm này là lễ hội hoa đào nhưng tầm này vẫn chưa ra nhiều hoa. Mẹ tìm mãi mới được ít hoa cải và hoa mộc qua để cắm vào bình, chuẩn bị đón khách. Trong một ngày nắng dịu, con tàu E233 tuyến Yamanote nhẹ nhàng tiến vào ga. Chẳng mấy chốc, chuông cửa reo vang. Ông bà ngoại từ quê lên thăm, mừng ngày lễ đầu tiên của Mirai.

“Chào cả nhà.”

“Mời bố mẹ vào nhà.”

“Yokohama ấm áp ghê.”

Vẫn mặc nguyên quần áo du lịch, hai ông bà ghé mặt lại gần ghế rung. Mirai đang nghịch món đồ chơi hình con ong, miệng ngáp to.

“Đáng yêu quá. Quả nhiên chứng diện cho con gái vẫn thích hơn con trai nhỉ.”

“Mới đó mà đã ba tháng tuổi rồi. Thời gian trôi nhanh thật.”

“Con bé nặng gấp đôi hồi mới sinh đấy ạ.” Mẹ vừa xem mấy món đặc sản trong túi giấy ông bà mang cho vừa nói.

Bà ngoại lại hỏi, “Cổ bé đã cứng chưa?”

“Gần rồi ạ.”

Ông ngoại giờ máy tính bảng lên, mở chế độ quay video.

“Bé Mirai, ông đây này. Bé Mirai ơi.”

Nghe gọi, Mirai kêu lên rồi vẫy vẫy món đồ chơi hình con ong.

Đột nhiên, Kun nhảy vào khung hình, “Òa!”

“Kun, đừng có quậy, ông đang ghi hình cho bà cố xem.” Ông ngoại khẽ nạt, quay sang tiếp tục ghi hình Mirai. “Bé Mirai ơi.”

“Quay cả Kun nữa. Đi mà!” Kun kéo tay, cản trở ông.

“Ông biết rồi, ông biết rồi.”

Kun đắc chí giờ cao một chân lên làm dáng. Ông ngoại đành ghi hình cậu, nhưng rồi tự nhiên lia máy sang phía Mirai, “Bé Mirai ơi.”

“Đã bảo quay Kun cơ mà.” Kun lại kéo tay ông.

“Đây, đây.” Ông quay Kun đang giờ cao một chân làm dáng giống vừa nãy rồi lại lia máy sang phía Mirai, “Bé Mirai ơi... Ơ?”

Ông ngoại phóng to chỗ tay phải Mirai, và nhận thấy vết đỏ phía lòng bàn tay em. Ông buông máy tính bảng, mở bàn tay nhỏ xíu ra xem, “Ơ kìa? Đây là vết bớt hả?”

“Sao, ở đâu?” Bà ngoại cũng nhòm vào.

“Đây này.”

“A, đúng thật.”

Trên bàn tay phải của Mirai có vết bớt đỏ tương đối lớn chạy từ gốc ngón cái tới tận cổ tay.

Mẹ thở dài, vẻ bất lực, “Có từ khi sinh ra rồi ạ.”

“Con cho bé đi khám chưa?”

“Dạ rồi. Họ bảo chữa rõ sau này vết bớt có mất đi không nữa.”

“Vậy à. Biết đâu sau này lại làm con bé bận tâm.”

“Dạ.”

Mirai cứ ngoái qua ngoái lại, nhìn người lớn đang khẽ khàng trò chuyện.

Buổi tối, bố bày các đĩa lớn ra bàn ăn. Trên đĩa là chirashizushi* với trứng thái sợi, lá tiêu Nhật, trứng cá hồi và cá ngừ. Mấy bát canh ngao có thêm lá tiêu Nhật và vài viên chả marifu. Bày biện xong xuôi, cả nhà quây quần bên bàn ăn mừng ngày lễ.

“Vắt vả cho con rồi.” Ông ngoại cảm ơn khi bố bày biện xong và ngồi vào bàn.

“Dạ không, con chỉ dọn những thứ Yumi làm sẵn ra thôi.”

Ông rót bia cho bố, “Uống nào.”

“A, con cảm ơn bố.”

“Được hai đứa mời tới ăn mừng ngày lễ với cháu, bố mẹ vui lắm.”

“Bố mẹ phải thường xuyên lên thăm cháu nhé.”

Tiếng chạm cốc vang lên lanh canh.

Ở bên cạnh, bà và mẹ giải thích cho Kun, “Búp bê vua và hoàng hậu là vợ chồng đấy.”

“Vợ chồng?”

“Đúng. Như mẹ với bố, bà với ông, bà cố với ông cố đó.”

“Kun còn nhớ năm ngoại đi dự đám tang ông cố không?”

“Có ạ.” Kun lấy đĩa chọc miếng chả marifu.

“Nhắc mới nhớ,” Mẹ bưng bát canh lên rồi hỏi bà.

“Chuyện của ông cố và bà cố có thật không mẹ?”

“Chuyện gì?”

“Lần đầu gặp bà cố ở phòng khám Ikeda, ông cố vội cầu hôn thì bà cố bảo ‘Anh chạy đua thắng thì tôi nhận lời’. Ông cố thắng, thế là hai người về chung một nhà.”

Bà ngoại gật gù như muốn nói “Biết biết” rồi buông một câu, “Mẹ chưa nghe ông bà cố kể bao giờ.”

“Hả?” Mẹ bất giác rướn tới trước. “Trong lễ tang, con nghe bác Yamato và mọi người kể vậy mà.”

Ông ngoại ngồi cạnh nói xen vào, “Ông cố có vấn đề ở khớp háng nên chắc là chuyện bịa thôi.”

“Chuyện bịa thật sao?”

“Chắc thế. Người ta kháo nhau vậy thôi.”

Bà ngoại nhắm mắt, xì xụp húp canh. Thấy thái độ của bà như vậy, mẹ có cảm giác còn sự thật khác ẩn sau câu chuyện này. Mẹ hơi tiếc vì đã không trực tiếp hỏi hỏi ông cố còn sống. Ngày qua ngày, ông cố vừa chăm lo việc đồng áng vừa vào viện thăm nom bà cố. Ông đã 94 tuổi mà vẫn khỏe mạnh minh mẫn. Nhưng một sáng nọ, người ta phát hiện ông ngã gục trong gian

bếp bên ngoài nhà, và không bao giờ tỉnh lại. Bánh mì còn nguyên trong lò nướng. Chắc ông cố đang chuẩn bị bữa sáng. Sự việc xảy ra quá đột ngột.

“Mà này.” Ông ngoại mặt đỏ gay, một tay cầm cốc bia, quay sang hỏi bà ngoại. “Có một câu chuyện truyền miệng về búp bê thì phải. Là gì ấy nhỉ?”

“Có phải lễ hội kết thúc mà không cất búp bê đi ngay thì con gái gia chủ sẽ lấy chồng muộn không?”

Mẹ lên tiếng phản đối, “Thời nay còn ai để ý ba cái chuyện đó nữa... Mà, muộn là bao lâu ạ?”

“Thấy bảo cứ chậm một ngày là sẽ lấy chồng muộn một năm hay sao ấy.”

“Thật tình, người ta lấy căn cứ gì mà đưa ra con số đó vậy?”

“Chuyện truyền miệng ấy mà. Người ta kháo nhau vậy thôi...”

Nằm trên ghế rung trẻ em, Mirai nắm chặt món đồ chơi hình con ong, chăm chú nhìn mọi người như dõi theo câu chuyện.

Màn hình tinh thể lỏng hiện dòng ngày tháng: 4 tháng Ba.

Bây giờ là 7 giờ 24 phút.

“Thôi chết!” Mẹ vận đồ công sở đứng trước cái gương nhỏ ở phòng ăn, thoăn thoắt đánh phấn rồi vớ áo khoác trên móc xuống. “Trễ giờ mất.”

Từ trước tới nay, mẹ không để đồ trang điểm ở phòng tắm mà luôn cất trong một góc phòng ăn chật hẹp. Thật ra, mẹ làm vậy là có lý do. Cứ rời mắt khỏi con là lòng mẹ lại bứt rứt không yên. Nhưng mọi chuyện giờ đã khác. Mẹ bắt đầu đi làm lại từ mùa xuân này nên buộc phải phó thác toàn bộ việc chăm sóc con cho bố, hiện đang làm việc tại gia. Đương nhiên mẹ vẫn lo lắng khôn nguôi nhưng vẫn chuẩn bị sẵn tinh thần.

Mẹ khoác túi xách to lên vai, vòng qua bàn ăn, nói với Kun đang lè mề ngồi ăn sáng, “Kun, mẹ phải đi công tác đến ngày kia mới về.”

“Ừ chịu.”

Kun xịu mặt, ném miếng bánh mì sang một bên rồi tụt xuống ghế, đuổi theo mẹ. Bố đang ăn Mirai cũng xuống tiễn mẹ.

“Con ở nhà phải ngoan nghe chưa.”

“Ừ chịu.”

“Muốn đi vệ sinh thì phải bảo bố đây.”

“Mẹ đừng đi!” Kun kêu lên, nhảy chồm chồm nơi tiền sảnh, mặt lo lắng.

Mẹ ngoái lại, mỉm cười rồi hôn lên má cậu thật nhẹ để khỏi lem lớp trang điểm. Mẹ hôn cả Mirai và bố.

“Các con, giao cả cho anh đây.”

“Đã rõ.”

“Mẹ đừng đi!”

“Còn nữa, trong hôm nay anh nhớ cất búp bê đây.”

“Rồi, rồi.”

“Mẹ ời.”

“Chào cả nhà.”

Rầm, cửa đóng sập lại.

Một nam sinh cấp hai với mái tóc mềm mượt đang thong thả bước ngang vườn trường, nơi những đóa hoa thụy hương bé xinh khoe sắc. Cậu ta khá đẹp trai, tuy hơi thấp nhưng cân cổ cao rất hợp với bộ đồng phục cổ đứng. Mấy cô học sinh cùng khối đi ngay sau, cách cậu ta một khoảng vừa phải, thì thoảng kêu lên phấn khích. Họ mặc đồng phục thủy thủ xanh đậm với khăn quàng màu đỏ, đúng phong cách nữ sinh cấp hai cổ điển. Gò má các cô ửng hồng dưới lớp khăn len, nhưng nào phải do nhiệt độ xuống quá thấp, chẳng qua lần đầu biết rung động trước ai đấy trong lứa tuổi đầy nhạy cảm mà thôi.

Bố kéo tay Kun băng qua đám học sinh cấp hai này, rảo bước về phía trường mẫu giáo.

“Con muốn mẹ cơ, ứ thích bố.” Kun không nhẽo.

“Rồi, rồi.”

Nằm trong cái điệu bố đeo trước ngực, Mirai mãi miết nhìn theo mấy chị nữ sinh trung học đi lướt qua.

Cổng trường mẫu giáo buổi sáng chật cứng phụ huynh đưa con đến trường. Ba bố con vừa kịp giờ. Tranh thủ lúc Kun thay sang đôi dép đi trong lớp, bố xem qua các thông báo của trường rồi tất tả leo dốc về nhà.

Trong lúc rửa bát ở bếp, bố trượt tay làm rơi cái đĩa đánh choang.

“Ồi!”

Chưa dọn đám đồ chơi và sách tranh bừa bộn trên sàn mà bố đã bật máy hút bụi.

“Ồi ời!”

Đứng trước máy giặt kiêm máy sấy, bố đọc mác quần áo nhưng không hiểu các kí hiệu giặt là, đành lấy điện thoại ra tra.

“Ồi ời ời!”

Lúc vệ sinh bồn tắm, bố định vặn vòi nước ở dưới ai dè nước lại bắn mạnh ra từ vòi sen làm bố giật nảy mình.

“Hơ!”

Bố pha sữa xong nhưng Mirai cứ oằn oại không chịu bú.

“Hơ hơ.”

Quay sang nhìn đồng hồ, bố giật mình.

“Ái, tới giờ rồi sao.”

Sắp đến giờ đón Kun. Bố lấy tạm phần chirashizushi còn thừa tối qua trong tủ lạnh ra ăn trưa. Đồ ăn lạnh ngắt, đông cứng lại thành tảng. Bố chọc đũa, nhắc cả khối sushi lên, cứ thế cắn từng miếng. Miệng còn nhai nhồm nhoàm mà bố phải vội đưa tay ra sau thắt đai túi đựng.

“Oaaaa!”

Mirai cứ khóc nhèu nhẹo, chẳng biết do đói, buồn ngủ hay khó chịu trong người.

Giờ tan học, trường mẫu giáo chật kín phụ huynh đến đón con. Vặt vã với Mirai mãi nên sát giờ bố mới đến. Kun đang thay giày.

“Ư thích bố.” Kun vùng vằng.

“Rồi, rồi.” Bố kéo Kun về nhà.

Mirai cứ khóc toáng lên, mãi không chịu nín.

Bố tháo đi, dỗ dành, “Nào, bố cho bé ngủ trưa nhé.” Nói đoạn, bố đặt Mirai vào ghế rung. Lưng vừa chạm đệm là em thiếp đi ngay, quấy khóc nãy giờ hóa ra là do buồn ngủ. Bố nhẹ nhàng đắp chăn rồi buông tay, khẽ khàng rời đi sao cho không đánh thức em.

Phù! Bố thở dài rõ to, ngồi xuống ghế làm việc ở góc bàn ăn, mở máy tính xách tay.

“...” Do mệt quá hay sao mà đầu óc bố chẳng chịu hoạt động, công việc không tiến triển chút nào. Bố đóng máy tính, nằm gục ra bàn. Tiếng ngáy nhẹ nhàng vang lên trong nắng chiều uể oải. “Khò... Khò... Khò.”

Tiếng ngáy bỗng ngưng bật. Xung quanh yên lặng hẳn đi.

Đang gục mình bất động, bố bỗng bừng tỉnh, dụi đôi mắt ngái ngủ dưới cặp kính, mở máy tính. Bố lật xem tài liệu rồi đặt sang bên, lập tức bắt tay vào việc.

“Ừm...” Bố thao tác trên cửa sổ của phần mềm thiết kế 3D.

Ngay sau khi chuyển sang làm việc tự do, thiết kế của bố bắt ngờ đoạt giải thưởng, thành ra tuổi không còn trẻ nhưng bố lại dần dần được chú ý như một tài năng đang lên. Các dự án lớn

nhỏ, trong và ngoài nước đổ về khiến lịch làm việc của bố trở nên dày đặc. Nhưng dù đạt được bao nhiêu giải thưởng, bao người biết tới hay thu về bao nhiêu dự án, văn phòng của bố vẫn chỉ là góc bàn ăn này, hầu hết công việc bố vẫn phải tự làm.

“Bố ơi, chơi với con.”

Kun ló mặt từ dưới lên, đặt miếng bim bim con mực lên góc bàn. Đây là loại bim bim có hình sinh vật biển, ăn khá giòn.

“Con không sang nhà Yu chơi à?”

“Không. Con thích chơi với bố cơ.” Cậu xếp thêm bim bim bạch tuộc và cá ngừ lên bàn.

“Tưởng con bảo ừ thích bố cơ mà?”

“Không ừ thích nữa. Ta chơi thôi bố.” Cậu xếp thêm tôm, rùa với cá mặt trăng, cẩn thận chỉnh thẳng hàng.

“Ừ. Bố biết rồi.” Bố nói. Mắt vẫn không rời khỏi màn hình máy tính.

“Bố đọc sách tranh cho con nhé.”

“Ừ.”

“Cho con xem video nhé.”

“Ừ.”

“Đầu con quay với con nhé.”

“...Ừ.”

“...”

“...Ừ.”

“...”

“...Ừ.”

Bố tập trung tới mức chẳng nghe thấy gì, cũng không để mắt tới mấy miếng bím bím trên bàn. Kun bỏ cuộc, chui xuống gầm bàn.

Mirai đang ngủ say trên ghế rung trẻ em.

“Mirai.” Cậu cất tiếng gọi.

“...” Mirai không thức dậy.

“Mirai, em thấy cá voi bao giờ chưa?” Kun chìa miếng bím bím cá voi ra.

“Ừ...”

Mirai trở mình, quay sang hướng khác. Kun đành nhai rôm rốp miếng bím bím cá voi vừa chìa ra.

“Thực sự anh không thích nổi bé Mirai.”

Kun lấy một miếng bím bím nữa. Lại là hình cá voi. Cậu nhìn chăm chú rồi cười khì khì như chột nẩy ra âm mưu gì đó.

Sau khi Kun đứng dậy đi mất, Mirai vẫn ngủ say.

“Ừ.” Có gì khó chịu hay sao mà em khẽ kêu lên.

Tất nhiên rồi. Trên mặt em xếp đầy bím bím. Nào mực, tôm, cá mặt trắng, rùa, cá ngừ, bạch tuộc nằm thẳng bằng một cách kì lạ trên trán, má rồi cằm, không miếng nào rơi xuống. Miếng bím bím cá voi được đặt ngay dưới mũi trông chẳng khác gì bộ ria mép nhỏ.

Nhưng Mirai chẳng thể biết mặt mình hiện giờ thế nào.

“Ủm um ưm.” Em khẽ kêu như gặp ác mộng.

Chuyện truyền miệng

“Hừm hừm hừm hừm. Hừm hừm hừm.”

Kun mở cửa kính dẫn ra vườn, xỏ chân vào đôi giày thể thao rồi đóng cửa. A, thoải mái quá. Cậu đứng đưa thân trên theo giai điệu đang ngân nga và bước xuống vườn. Đúng lúc ấy, những âm thanh ghê rợn chợt vang lên.

Quác, quác, quác!

Một luồng khí nóng ẩm đột ngột tràn tới. Độ ẩm xung quanh bỗng tăng cao, mồ hôi dính bết lên da thịt. Gì thế? Chuyện gì đang diễn ra vậy?

Kun ngoái lại. Một khung cảnh kì lạ trải rộng trước mắt. Mảnh vườn chỉ trồng một cây sồi biến thành khu vườn nhiệt đới rậm rạp từ lúc nào không hay.

“...???”

Hoa trang đỏ, cây ráy, dương xỉ, bàng vuông, vạn niên thanh, đèn lồng... Chẳng khác gì một khu rừng, Kun thầm nghĩ. Cây kè, dưa dại, mướp sát, cây sanh... Cả khu rừng rậm rạp với đủ mọi loài thực vật mọc chen chúc. Kun nhìn quanh quất một hồi như đang lật xem từng trang của cuốn từ điển thực vật.

Quác, quác, quác!

Âm thanh quái dị lại vang lên. Kun ngược nhìn thì thấy hai bóng chim to đèn đang sổng đôi bay lượn trên tán cây chà là

khổng lồ. Âm thanh vừa nãy hẳn là tiếng kêu của chúng. Trên cao là phần trần thiết kế theo kiểu vòm kính với khung kim loại. Để ý kĩ thì lối đi lát đá lục giác. Đây không phải rừng mà là nhà kính. Tóm lại, đây là một khu vườn nhiệt đới.

“Ơ? Lại nữa.” Kun lẩm bẩm. Giống lần trước, cậu lạc bước vào một chốn kì lạ.

Trong không gian nóng ẩm, cậu vừa đảo mắt nhìn quanh vừa tiến bước. Một tiếng “Rộp” bỗng vang lên dưới chân.

“Ơ?” Kun nhắc chân. Trên nền đá lát lục giác có mảnh vụn gì đó. Kun ngồi xổm xuống, nhón lấy một mảnh. Mảnh vụn màu nâu nhạt.

“Gì thế này? A!”

Hình như đằng trước còn có gì đó. Kun đứng phắt dậy, tiến lại gần. Gần giống với mảnh ban nãy nhưng vẫn nguyên vẹn. Hình dáng và màu sắc quen quen. Kun nhặt lấy rồi kêu lên, “Thì ra là miếng bìm bìm hình cá voi.”

Rồi Kun tìm thấy miếng bìm bìm bạch tuộc ở phía trước. Nhặt. Phía trước nữa là miếng bìm bìm cầu gai. Nhặt tiếp. Cứ như trong truyện *Hansel và Gretel**.

“Đây nữa. A ha ha. Còn nữa kìa. Ê hê hê.”

Hào hứng hẳn, Kun lao tới nhặt mấy miếng bìm bìm rải rác trên lối đi. Cậu rời đoạn đường lát đá, lạc vào lối đi trơn mềm trải đầy rêu xanh từ lúc nào không hay. Cậu nhặt miếng bìm bìm con mực lấp ló dưới nhánh dương xỉ, rồi phát hiện ra miếng bìm

bim cá heo ở phía trước. Cậu định chìa tay ra nhặt thì chợt khựng lại.

Ở đó có một đôi giày.

Kun ngẩn người, chăm chú nhìn đôi giày da màu nâu cùng đôi tất trắng gấp cổ. Một cánh bướm xanh rực dập dờn múa lượn trước mắt. Kun nhìn theo con bướm, từ từ ngược lên.

“...?”

Một nữ sinh xa lạ trong bộ đồng phục cấp hai đang đứng chống nạnh trước cái cây có tàu lá to như lá chuối, nhìn cậu chằm chằm. Váy thủy thủ màu xanh đậm phối khăn đỏ, đôi mắt to, tóc đen ngang vai với đuôi tóc gợn sóng mềm mại duyên dáng. Đồng phục thủy thủ và chuối, hai chi tiết này đi với nhau đã đủ kì quặc rồi, nhưng kì quặc hơn cả là ở nhân trung cô có kẹp miếng bim bim cá voi. Cô nữ sinh cấp hai chu môi gọi, “Anh trai.”

“Ơ?” Nghe cô bé gọi mình là anh trai, Kun ngạc nhiên há hốc mồm.

Cô bé bỏ miếng bim bim kẹp dưới mũi ra, “Đừng có lấy mặt em ra nghịch.”

Vẫn há hốc mồm, Kun hỏi, “Ai đây?”

“Trước giờ anh vẫn đánh với chọc em khóc... nhưng em sẽ bỏ qua.” Cô bé nuốt lại những lời oán trách, thở dài đặt ngón trỏ phải lên miệng như muốn kiềm chế cơn giận.

“Vấn đề bây giờ là... thứ đó!” Cô giơ tay chỉ về phía bên kia.

Kun đứng dậy, ngược nhìn bàn tay cô. Trên lòng bàn tay có vết bớt đỏ, hơn nữa hình dạng trông quen quen.

“Chẳng lẽ...” Kun tròn mắt nhìn, miệng lẩm bẩm. “Là Mirai đến từ tương lai?”

Nhận thấy ánh nhìn của cậu, cô bé vội giấu tay sau lưng, “Đừng có nhìn!”

Kun tròn mắt, ngã ngửa ra thảm rêu mềm. Đám lá dương xỉ khẽ rung lên.

Thứ Mirai đến từ tương lai đang chỉ, là búp bê.

Kun khum tay làm ống nhòm nhìn búp bê. Bố đang miệt mài làm việc với máy tính ở bên kia bàn ăn. Cây sồi sim trước cửa kính đứng chen chúc giữa đám thực vật nhiệt đới.

“Cắt búp bê chậm một ngày thì sẽ cưới chậm một năm...” Mirai nấu mình sau đám trầu bà lá xẻ to cỡ hai cánh tay dang rộng, phàn nàn. “Chắc anh nghĩ ‘Muộn mỗi một năm thì đã sao’ chứ gì? Nhưng năm nào cũng mất một năm, cộng dồn vào thì sẽ thế nào?” Giọng cô đầy tức giận.

“Thì sẽ thế nào?” Kun quay sang nhìn.

Mirai nhỏ giọng như đang độc thoại, “Có lẽ em sẽ không thể cưới người mình yêu...”

Ra là chuyện truyền miệng mà bà ngoại nhắc tới tôi qua. Không cắt búp bê trước thời hạn thì con gái gia chủ sẽ lấy chồng muộn. Kun liền xoay đôi bàn tay đang khum tròn làm ống nhòm sang phía Mirai, tiến lại gần.

“...”

“Gì... Gì thế?”

“Người em yêu là ai?”

Mirai bối rối, mặt đỏ lựng, “Em... Em... Em đang nói tới chuyện sau này.”

“Này, em tính chạy đua hả? Chạy đua ấy.”

Mirai lúng túng giơ tay che mặt, “Tóm... Tóm... Tóm lại, anh bảo bố mau cắt búp bê giùm em.”

“Không.” Kun quay phắt đi.

“Tại sao?”

“Không thích bé Mirai.”

“Tại sao không thích?”

“Không hòa thuận được.”

Mirai chớp vai Kun, xoay về phía mình, vẻ mặt khẩn thiết, “Này, em không tự nói với bố được.”

“Tại sao?”

“VẬY NÊN EM XIN ANH ĐẤY.”

Cô lắc lắc người cậu. Nhưng Kun lại quay phắt đi.

“Kun không phải anh của bé Mirai.”

Mirai lặng người trước câu trả lời, thở dài một tiếng rồi nói, “Hô hô, ra vậy, ra vậy. Ten ten.” Nói đoạn, cô giơ ngón trỏ lên, ánh mắt lạnh lùng, “Người nào không chịu nghe nhờ vả thì phải chịu trò ‘Ông chích’ nhé.”

“Ông chích?” Kun quay lại hỏi.

Mirai đứng thẳng dậy, giơ hai ngón trỏ chỉ thẳng lên trời.

“Lắc mông nào.” Cô lắc hông một cách dễ thương y như ong mật. “Ta đi dạo thôi.” Cô đứng đưa thân trên, vẽ hình số tám trong không khí.

“...?” Kun ngỡ ngác nhìn theo loạt động tác kì lạ đó.

Mirai cười hì hì, thỉnh thoảng chọc ngón trỏ vào hai bên nách Kun, “Chích, chích, chích, chích.”

“Ha ha ha ha ha.” Kun uốn éo người vì nhột.

“Chích, chích, chích, chích.”

“Ha ha ha ha ha.” Kun nhăn mặt khổ sở, cựa quậy người.

“Chích, chích, chích, chích.”

“Ha ha ha ha ha.” Kun uốn éo quần quai vô cùng thảm hại.

Mirai chợt dừng tay. Được buông tha, Kun chống tay xuống đất, thở hổn hển.

“Sao? Chịu nghe lời em chưa?” Mirai hất tóc lên, ra vẻ vừa hoàn thành công việc.

Kun mặt đỏ bừng, mồ hôi nhễ nhại, ngoái lại nói, “Này, chơi nữa đi.”

“Hả?” Mirai chớp mắt ngạc nhiên.

Kun lại thở thẽ yêu cầu, “Nữa đi.”

Quác, quác, quác! Tiếng chim kêu chói tai từ đâu vọng tới.

Tách, tách, tách... Tiếng bố nhấp chuột. Kun từ vườn đi lên phòng ăn. Bố tập trung vào công việc đến nỗi con trai gọi cũng

không rời mắt khỏi màn hình.

“Bố ơi.”

“Gì con?”

“Nè, bố thử nhìn búp bê đi.”

“Ừ...”

“Mình cắt chúng đi nhé?”

“Ừ...”

“Bố ơi.”

“Đây.”

Không ổn. Bố chỉ đáp cho có thôi, khó mà thuyết phục bố cắt búp bê giùm được.

“Trời ạ.” Mirai núp sau bóng cây nhiệt đới thở dài, nói với Kun vừa quay ra từ phòng ăn. “Vậy anh chịu trách nhiệm cắt đi giùm em.”

“Ừ, biết rồi.”

“Biết rồi á? A, này này đợi đã.”

“Gì thế?”

“Chìa tay ra em xem nào.”

“Tay?” Kun chìa bàn tay dính đầy bùn đất ra.

“Eo ôi, bẩn quá. Toàn bùn đất thế này. Thôi, đừng.”

“Tại sao?”

“Em bảo thôi mà.”

“Tại sao?”

“Em không muốn anh sờ tay bắn vào búp bê đâu... A, anh còn ngoáy mũi nữa?”

“Đâu.”

“Anh vừa ngoáy rõ ràng.”

“Đâu có.”

“Em nhìn thấy rồi.”

“Anh không ngoáy.”

“Đừng vừa ngoáy vừa chôi đây đẩy thế... Thôi được rồi. Không nhờ anh nữa.”

“Tại sao?”

“Thôi ngay.”

“Thôi gì cơ?”

“Thôi quệt vào quần ngay.”

Hừ. Đành chịu.

Mirai thở dài, ánh mắt như đã chuẩn bị sẵn tinh thần, lom khom tiến tới trước. Cô nấp sau chậu cây thừa, quan sát bố một lúc rồi tuồn qua đằng sau cây sồi, nhanh nhẹn tót lên cầu thang. Cô đặt tay lên cửa kính, khẽ mở một khoảng đủ chui vào, động tác lanh lẹ như mèo.

“...”

Mirai tháo giày, lén vào phòng ăn, ló mặt lên từ dưới mép bàn. Bố vẫn dán mắt vào màn hình máy tính. Tốt rồi. Bố chưa để ý. Cô ngược nhìn hai con búp bê trên kệ rồi dáo dác tìm quanh.

Hộp đựng búp bê chắc chỉ đâu đó quanh đây. Không thấy ở tầng này. Bố mẹ cất đâu rồi nhỉ?

Mirai xoay người bò lên tầng trên y hệt điệp viên thực thụ, lao vọt vào một góc khuất tầm mắt của bố. Cô thò mặt lên phòng khách, len lén nhìn quanh. Cái thùng các tông lớn đang nằm bên kia chậu cây trầu bà lá xẻ nhỏ. Vẫn đi lom khom, cô nhanh nhẹn lên tầng, đến chỗ thùng các tông. Ngó lại để đảm bảo vẫn chưa bị bố phát hiện, cô nhẹ nhàng mở thùng.

“Đây rồi.” Mirai khẽ reo lên.

Bên trong có đủ hộp lớn nhỏ, phía trên là hai đôi găng trắng cùng cây chổi lông gà và quyển hướng dẫn cách cất búp bê. Đôi găng trắng để tránh mồ hôi và dầu trên da dính bẩn lên búp bê. Cô kiểm tra qua rồi mau lẹ nhét vào túi áo ngực đồng phục. Quay trở xuống phòng ăn, cô thậm thụt ló mặt lên từ góc bàn.

Bố vẫn chưa để ý, chỉ khẽ rên rỉ, “Ừm.”

Cô cúi thấp đầu, tay đeo găng trắng lén lút thò lên lấy khay bánh hishidai.

Đúng lúc ấy, bố thỉnh linh ngẩng mặt, “Hử?”

Mirai chợt nhận ra, vội rút tay lại.

“...!”

“...?”

Bố bị cận nên chỉ thấy bàn tay trắng bệch một cách bất thường thò lên rồi vụt biến mất. Bố chớp chớp mắt, luồn tay vào sau tròng kính day day mắt rồi từ từ nghiêng đầu kiểm tra xem có gì dưới gầm bàn không.

Mirai nhắm tịt mắt, co rúm người.

Bố từ từ rướn cổ sang ngang, chột lướn mắt xuống dưới, “Ủa?”

Mirai đã biến mất.

“Đâu rồi?” Trên chiếc ghế rung còn sót mỗi cái chần. Bố hoảng hốt bật dậy. Giờ đâu phải lúc làm việc. Tìm Mirai quan trọng hơn. Mặt cắt không còn hột máu, bố đảo dác tìm quanh. “Bé Mirai, con đâu rồi?”

Mirai tranh thủ bò tới gần cửa, nhanh chóng chuồn ra ngoài. Khi bò chạy, cô vô tình gây ra những tiếng uỳnh ạch nhưng giờ hơi đâu để ý đến mấy chuyện ấy.

Bố ngồi thụp xuống dưới bàn, “Bé Mirai, con đâu rồi?”

Mirai lao vọt qua cánh cửa để mở, phóng thẳng vào khu vườn nhiệt đới.

Gần như cùng lúc, bố bật dậy nhìn ghế rung lần nữa, “Hả?”

Dưới lớp chần, em bé Mirai vẫn đang say ngủ, cả người trượt xuống dưới.

“... Trời ạ. Chỉ là trượt xuống dưới thôi à?”

Phù, bố thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng ôm Mirai sao cho em không thức giấc rồi đặt lại lên ghế.

Chuyện ban nãy là sao? Kun chớp mắt ngạc nhiên.

“Thấy gì không?”

Yukko trong hình dạng con người ngồi cạnh Kun lúc nào không hay, quan sát tình hình trong nhà qua hai bàn tay khum lại thành ống nhòm.

“Cứ tưởng em bé biến đi đâu nào ngờ sau đó lại xuất hiện. Kì lạ chưa. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ Mirai đến từ tương lai và em bé Mirai không thể đồng thời tồn tại?”

“Tồn tại?”

Đang nằm dang rộng tay chân trên cỏ, Mirai bỗng ngồi bật dậy, xỏ giày vào.

“Ông không thấy chính sự tồn tại của mình mới kì lạ sao? Còn nói tiếng người luôn kìa.”

“Ta chẳng thấy lạ gì cả.” Yukko thản nhiên đáp.

“Hả?” Mirai thở dài ngạc nhiên rồi bước lại gần. “Thôi, chuyện đó sao cũng được. Quan trọng là làm thế nào để cất búp bê đi. Nếu rảnh đến mức còn ngồi thắc mắc này nọ thì... Yukko!”

“Ờ?”

“Ông cũng giúp một tay đi.” Mirai rút quyển hướng dẫn từ trong túi áo ra.

“À, được.” Yukko cầm lấy quyển hướng dẫn, lật lật xem qua.

Mirai nhìn sang Kun, “Anh đánh lạc hướng bố nhé.”

Hai bên má Kun bỗng đỏ ửng lên, cử chỉ e thẹn.

“... Sao thế?”

“Cái khi này.”

“Hả?”

“Làm lần nữa đi.”

“Cái khi này là sao?”

Kun không nói gì, ngược nhìn Mirai, xấu hổ ngọ nguậy.

Bố đứng quay mặt vào giá sách sát tường, chăm chú xem tập tài liệu chuyên ngành.

“Ha ha ha ha ha.” Tiếng cười của Kun vang khắp khoảnh sân.

Bố thoáng liếc ra ngoài. Chẳng rõ Kun đang nghịch gì nhỉ? Không thấy bóng dáng thằng bé đâu. Chắc đang chơi sau cây sồi đây.

“Ha ha ha ha ha.”

Tiếng cười lại rộ lên. Nghe tiếng cười vui vẻ ấy, bố bất giác phì cười.

“He he... Thằng bé chơi gì mà vui vậy kìa?” Bố lẩm bẩm, tay lật từng trang tài liệu chuyên ngành.

Mirai đến từ tương lai

Kun, Mirai và Yukko lần lượt ló đầu ra từ khu vườn nhiệt đới, cúi thấp để tránh bị phát hiện rồi mon men tiến về phía cầu thang. Cả ba lẻn vào phòng, chú ý không gây tiếng động. Theo kế hoạch thống nhất từ trước, Kun đi về phía bố đang đứng đọc sách, Mirai thì ra chỗ bày búp bê. Yukko chống khuỷu tay xuống đất, đeo găng, theo sau Mirai.

“Ừm.”

Kun đến bên bố. Bố lúc này đang khẽ rên rỉ, đứng quay mặt vào giá sách.

“Bố ời.”

“Sao?”

“Chẳng là... Kun đang...”

“Gì thế? Con sao vậy? Cứ uốn éo người thế kia?”

Kun có thể nói gì đủ để bố khỏi chú ý đến chỗ búp bê không đây?

Mirai đeo găng, bò đến chỗ bày búp bê. Yukko trượt lưng tới kệ hệt điệp viên, kéo ghế ngồi trẻ em lại gần rồi đặt quyển hướng dẫn cất búp bê lên trên, thao tác vô cùng nhanh nhẹn. Mirai vừa lấy khay bánh hishidai và bộ tam bảo xuống vừa ngược nhìn lần nữa.

“Đẹp quá.”

Mirai khẽ trầm trồ trước vẻ đẹp mê hồn của búp bê. Giấy lát sau, cô tập trung trở lại, rón rén đi lên phòng khách. Quan trọng là phải cất búp bê đi. Trong lúc đó, Yukko dịch đám hoa tachibana sang bên, hai tay nhẹ nhàng nhắc búp bê vua.

Kun vẫn đang ấp a ấp úng, “Dạ thì...”

“Sao thế? Con muốn đi vệ sinh à?”

Bố đoán. Kun cứ lén nhìn về phía Mirai và Yukko, miệng chồm phất.

“Dạ không phải.”

“Sắp ra quần rồi đúng không?”

“Không phải.”

“Ra quần rồi đúng không?”

“Không phải mà.”

“Có gì thì cứ bảo bố.” Bố có vẻ rất lo chuyện Kun bình ra quần.

Yukko hăng hái ngồi đối chiếu búp bê vua trước mặt với hình trong quyển hướng dẫn. Theo ảnh, đầu tiên phải tháo bộ phận gọi là “ei”, tức thanh chớp mũ dựng thẳng trên đầu búp bê vua. Yukko dùng ngón cái và ngón trỏ nắm lấy nó rồi xoay sang hai bên.

“Tháo cái này ra... rồi...” Póc một cái, chớp mũ được tháo ra.

Đặt chớp mũ lên tấm ảnh trong quyển hướng dẫn, Yukko tiếp tục lần tìm bộ phận gọi là “shaku”. Ra vậy, ra vậy. Là thẻ bài gỗ

búp bê vua cầm trên tay phải à.

“Rồi thì...” Yukko lại nắm thẻ gỗ xoay sang hai bên. Póc một cái, thẻ gỗ rời ra.

Cất khay bánh hishidai và bộ tam bảo vào hộp xong xuôi, Mirai ngoái lại, ngạc nhiên trước những gì đang thấy.

“Yukko, sao lại tháo ở đây!” Cô định lớn tiếng hỏi nhưng sợ bố nghe thấy nên đành vẫy vẫy hai tay ra hiệu.

“Ơ? A?” Yukko giật mình, hết nhìn búp bê vua lại nhìn sang Mirai. “Xin lỗi. A, ối ối...” Và luống cuống ấn chóp mũ trở lại đầu búp bê vua.

Mirai vội lao tới, há miệng kêu lên nhưng cổ nén giọng thật nhỏ, “Gắn vào làm gì!”

“A, ối ối...” Nghe mắng, Yukko co rúm người. Chó nhà tính vốn nhát cáy mà.

“Ừa?” Bố cảm nhận được sau lưng có điều khác thường.

Tình trạng báo động! Thấy biến, Mirai và Yukko cuống cuống rút lui. Yukko hốt hoảng thu dọn, thẳng tay hất văng quyển hướng dẫn xuống đất nhưng vẫn sót thanh shaku trên ghế, trong khi trả búp bê vua về vị trí cũ thì vô tình chạm phải chiếc đèn lồng giấy.

Bố chậm rãi quay ra.

“Hả?”

Không có ai. Cũng không có gì bất thường. Nhưng chẳng hiểu sao đèn lồng mất thăng bằng, lắc lư rồi rơi xuống sàn đánh cách một tiếng khô khốc.

“...” Quan sát một lúc, bố đặt sách xuống, tiến lại gần, nhặt đèn lồng đặt về vị trí cũ, lùi ra sau vài bước rồi ngồi xuống chiếc ghế trẻ em. “Sao lại rơi nhỉ?”

Bố nhìn chăm chăm vào chiếc đèn, lẩm bẩm thắc mắc. Chắc chắn trong nhà không còn ai khác. Bố không hay biết Mirai và Yukko đang co rúm nấp dưới cái bàn ngay sau lưng mình.

Mirai cố nín thở. Ở khoảng cách gần thế này, chỉ một tiếng động nhỏ thôi là bị bố phát hiện ngay. Mồ hôi lạnh túa ra, cô quay sang thì thầm với Yukko ở bên cạnh.

“Bị phát hiện bây giờ... Yukko, đừng có thở...”

“Hả...?” Yukko nhăn mặt trước mệnh lệnh vô lý.

Bố ngược lên trần nhà, chừng như đang suy nghĩ lung lăm.

“Ừm. Hiện tượng vật lý gì đây?” Bố rên rỉ vì không hiểu nguyên nhân, đánh mắt sang phải, “Ừm?”

Rồi sang trái.

“Ừm ừm?”

Rồi nhìn xuống dưới.

“Ừm ừm ừm?”

Quyển hướng dẫn nằm ngay dưới chân.

“Cái gì đây?”

Tiêu rồi! Mirai nóng vội đến mất tỉnh táo, lập tức vươn tay ra.

Soạt, quyển hướng dẫn biến mất.

“A!” Bố chợt kêu lên. “Hiện tượng gì đây?”

Bố từ từ nhồm dậy, tỉnh dòm qua háng.

Mirai đang nhắm tịt mắt dưới bàn cũng phải ti hí nhìn sang bên. Yukko mồ hôi đầm đìa, mặt mày nhăn nhúm hết sức khổ sở. Mirai nhắm mắt, ra sức suy nghĩ xem nên làm gì để thoát khỏi tình cảnh bị dồn vào đường cùng này, nhưng chẳng nghĩ ra ý nào hay. Cô lại nhìn sang bên. Yukko nín thở tới nổi mặt tím tái cả đi. Mirai càng nhắm chặt mắt.

Bố chậm rãi ngó xuống.

“...!”

Đúng lúc ấy, một giọng nói vang lên, “Con buồn đi vệ sinh.”

“Hả?” Bố ngạc nhiên nhìn sang.

Kun đặt hai tay lên đùi, vắn vẹo cả người, “Con buồn.”

Bố vội nhồm dậy, “Ấy, đợi bố, đợi bố.”

“Con ứ đợi.”

“Đợi bố, đợi bố, đợi bố đã.” Bố quên bằng mình định làm gì, ôm thốc Kun rồi lóc cóc chạy lên cầu thang, ba chân bốn cẳng lao về phía nhà vệ sinh phía trên phòng ngủ. Chắc chắn bố đã đi khuất, Yukko chui từ dưới bàn ra, gần như ngã khuỵu, cật lực hít thở sâu.

“Hờ hờ hờ, tưởng chết tới nơi rồi...”

“Phù. Tranh thủ lúc này.”

Mirai và Yukko nhào tới đám búp bê. Cả hai cất bình phong vàng, đèn lồng đứng, hoa anh đào... vào thùng các tông với tốc độ nhanh không tưởng. Nhưng họ vẫn hết sức thận trọng, cẩn

thận, còn dùng chổi lông gà lau sạch bụi rồi mới gói lại cát vào hộp. Sau cùng, Mirai âu yếm cất đến búp bê hoàng hậu. Cát nốt búp bê vua trong tay Yukko ở đằng sau là xong.

Đúng lúc ấy, tiếng nước chảy vọng ra từ nhà vệ sinh, theo sau là tiếng hai bố con.

“Con tự lau tay được chứ?”

“Dạ.”

“Được rồi.”

Mirai tạm đóng thùng các tông rồi nhanh chóng vòng ra nắp sau thùng, lấy cây chổi lông gà che mặt. Yukko vẫn cầm búp bê vua, bối rối đi quanh không biết nên trốn vào đâu, cuống quá đành nép dưới bàn thấp trong phòng khách.

Bố ra khỏi nhà vệ sinh, đi ngang qua cả cái bàn thấp lẫn thùng các tông nhưng chẳng mảy may nhận thấy gì lạ, xuống cầu thang trở lại chỗ giá sách ở phòng ăn.

Kun ra sau bố, vừa xóc quần vừa bước xuống phòng khách.

“Xong rồi chứ?”

“A!”

Đúng lúc ấy, Mirai nhìn con búp bê trong tay Yukko và há hốc miệng kêu khê, “Á!”

“Gì thế?”

“Shaku đâu?”

Quả thật con búp bê đang không cầm gì trên tay.

“Shaku là gì?”

“Thứ trông như cái que nó cầm trên tay á!”

Yukko dáo dác tìm quanh. Mirai hai tay ôm trán, mặt tái mét. Rơi đâu rồi? Sao mà tìm được thứ nhỏ xíu ấy.

“Làm thế nào đây, không có shaku thì không tính là đã cắt hết.”

“Này, shaku có phải là cái đấy không?”

“Hả?”

Kun chỉ tay xuống phòng ăn bên dưới. Mirai há hốc miệng, khẽ kêu lên.

“A... Thấy rồi...”

Bố đang đứng trước giá sách, shaku dính ở mông, xơ gỗ mắc vào canh vải quần, khẽ đung đưa.

Bố chăm chú đọc tài liệu, lưng quay về phía nhóm Kun đang ló mặt ra từ góc bên kia bàn ăn. Cả ba thấy rõ shaku đung đưa nơi mông quần bố.

Chúng khẽ khàng bước ra.

Bố lật sách.

Cả ba khựng lại, nuốt nước bọt đánh ực, rồi chậm rãi bước tiếp, nín thở, động tác y chang nhau, đồng loạt nhón chân rón rén tiến lên lấy lại shaku.

Bất thành linh, bố quay phắt về phía máy tính.

Tức khắc, cả ba đứng yên như phỗng, một chân đang nhấc, người run lẩy bẩy.

Do mãi mê làm việc nên bố chẳng để ý, thao tác trên máy xong lại bình thần quay lưng trả tập tài liệu lên giá sách.

Cả ba giữ nguyên tư thế đứng yên giờ một chân mất một lúc, đến đây mới thở phào, chậm rãi cất bước.

Bố rút cuốn sách khác ra đọc.

Cả ba rón rén di chuyển, hướng về phía shaku đang đứng đưa nơi mông quần bố.

Bố chợt đưa tay gãi mông.

“...!”

Cả ba khựng lại, bất động.

Bố thản nhiên thu tay về.

Vẫn trong tư thế khựng lại, một chân giơ cao, cả ba quan sát tình hình, rồi thở phào, chậm rãi cất bước.

Thanh shaku đứng đưa. Mồ hôi nhễ nhại vì căng thẳng, Yukko sè sẹ vươn tay với lấy nó.

“...!”

Thanh shaku đứng đưa. Kun nhón chân, vươn tay ra.

“...!”

Thanh shaku đứng đưa. Mirai mồ hôi đầm đìa vươn tay ra.

“...!”

Cả ba duỗi tay đến sát mông bố.

Đúng lúc ấy, thanh shaku ngừng đứng đưa, rơi xuống.

“Hả?” Như có linh tính, bố ngẩng mặt, ngoảnh ra sau.
“Ừm?”

Nhưng chẳng có ai. Không một ai.

Trời ạ, chắc mình tưởng tượng thôi. Bố gãi đầu, trả tập tài liệu đang đọc này giờ về giá sách.

Mirai đã lấy lại được shaku.

Vết nứt do bố ngồi lên không quá rõ như cô sợ. Nhưng vẫn là nứt. Xin lỗi nhé, Mirai xin lỗi búp bê vua và hoàng hậu đặt đối diện nhau trong thùng các tông. Cô tháo găng tay, bỏ vào trong. Sang năm gặp lại nhé, cô khẽ khàng đóng thùng lại.

“Cảm ơn anh.” Mirai mỉm cười, lộ vẻ vui mừng vì hoàn thành nhiệm vụ.

Vô số bông móng cạp xanh rủ xuống tạo nên đường hầm lung linh huyền ảo. Đứng trước những đóa hoa màu ngọc lam tựa đá quý, trông Mirai đáng yêu hẳn ra.

“Khi cùng nhau làm gì đó, tinh thần đồng đội sẽ giúp mọi người thân thiết hơn. Sao? Anh thích em hơn chút nào chưa?”

“Ừm.” Kun nghiêng đầu suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu quầy quậy. “Chẳng thích hơn xiu nào.”

Hừm, Mirai cười khỏ, thở dài.

“A, vậy à. Thôi thế cũng được.”

Mirai tỏ ra không quan tâm, xoay lưng đi vào đường hầm màu xanh ngọc, không ngoái lại một lần. Mirai là bé Mirai đến từ tương lai nên đi qua đường hầm này chắc sẽ về tương lai, Kun thầm nghĩ. Nhưng đó chỉ là đường hầm hoa mà thôi.

Bầu trời nhuộm sắc hoàng hôn.

Tiếng mẹ đi công tác về vang khắp khoảnh sân đã khôi phục hình dạng cũ.

“Mẹ về rồi đây.”

“Mừng em về nhà.”

“Mệt quá đi.” Vẫn mặc nguyên bộ vest, mẹ lên phòng khách, ẵm lấy Mirai. “Phù. Bé Mirai ơi, mẹ cho con bú ngay đây.”

Nhìn thấy thùng các tông cạnh sofa, mẹ mỉm cười với bố, “A, cảm ơn anh đã cắt búp bê giùm em.”

Đúng lúc ấy, bố đi lên cầu thang.

“A! Anh quên mất!” Bố sực nhớ, chạy xuống phòng ăn nhưng lại quay lên ngay, vẻ mặt như không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ tay ra sau. “Ừa? Em về đến nơi đã cắt giùm anh rồi hả?”

“Anh đùa gì thế. Chẳng vui chút nào.”

Kun đang ngồi nghịch xe ủi đồ chơi, nói mà không ngẩng lên, “Kun cắt đấy.”

“Hả?”

“Có bé Mirai giúp.”

“Bé Mirai?”

Bố tò mò nhìn Mirai đang bú sữa.

“Cả Yukko nữa.”

“Yukko?”

Oáp, chó Yukko ngáp rõ to dưới gầm bàn thấp.

Bữa tối đó có món oshizushi* mẹ mua từ chỗ công tác về. Những miếng cá cực dày thấm dấm vị ngon ngọt nguyên chất. Mọi người tằm tắc khen ngon, chẳng mấy chốc chén sạch bách. Theo yêu cầu của Kun, mẹ làm món tráng miệng là bánh pancake với dâu, rưới thêm mật ong.

Mirai nằm trên ghế rung, vung vẩy món đồ chơi hình con ong.

“À quên! Kun đã gặp bé Mirai đến từ tương lai đó.”

“Ồ, rồi các con làm gì?” Bố cầm cốc sứ trên tay, cất tiếng hỏi.

“Chơi trò ong chích.”

“Ong chích?”

“Còn cả trò ‘Búp bê daruma ngã lộn nhào*’ nữa.”

“Vậy hả, thích thế! Bố cũng muốn chóng gặp bé Mirai khi lớn quá. Mẹ nó nhỉ?” Bố xúc động nhìn con gái.

Đang cắt bánh pancake trên cái đĩa con, mẹ suy nghĩ chốc lát rồi ngẩng lên, cũng nhìn về phía con gái, “Đúng... Nhưng thông thả cũng được. Bé Mirai bây giờ đã đủ thích rồi.”

“Kun cũng thấy thế.”

Tiếng cười rộn rã khắp phòng ăn.

Nằm trên ghế rung, bé Mirai chăm chú nhìn gương mặt tươi cười của bố mẹ và Kun rồi thở dài y như mọi bận.

Trong lòng nước

Mùa mưa tới, mang theo cơn mưa tưới đẫm mảnh vườn giữa.

Những giọt nước đọng trên lá sồi như phản chiếu từng thế giới nhỏ riêng biệt.

Mẹ nằm sấp trên giường, cho Kun xem thư mục ảnh trong máy tính. Hôm nay là ngày nghỉ, từ trước mẹ đã định dành thời gian thư thả chơi với Kun. Mẹ chọn một tấm ảnh trong thư mục, phóng to rồi đổ cậu.

“Đây là ai?”

“Để xem, là mẹ ạ.”

“Đúng rồi.”

Trên màn hình là ảnh mẹ chụp vài năm trước, mái tóc buộc cao và đeo kính, trông khác hẳn bây giờ.

“Kun đâu ạ?”

“Trong bụng mẹ ấy. Mẹ sinh Kun sau đó.”

Trong ảnh, mẹ đứng xoay nghiêng người, kéo cao áo lên để lộ bụng bầu lớn đang ở tháng thứ mười. Thế rồi, mẹ lần ngược về mấy tấm ảnh trước. Là ảnh chụp các giai đoạn của thai kì. Tháng thứ tám, rồi tháng thứ bảy, tháng thứ sáu, càng trở về trước bụng mẹ càng nhỏ dần.

“Kun khi mới ra đời trông như thế nào ạ?”

“Giống bé Mirai bây giờ vậy.”

“Con không thích bé Mirai.”

“Con đừng nói thế.” Trời ạ, mẹ nhăn mặt.

Trên màn hình bây giờ là ảnh bố mẹ hồi mới cưới. Ảnh chụp mẹ cầm bó hoa violet đứng trong một con hẻm, nhân chuyến đi lấy tư liệu ở Île de la Cité*. Ảnh chụp mẹ tay phải cầm chảo rán, tay trái cầm chảo sâu lòng Trung Quốc, đứng đùa nghịch trong bếp hồi nhà chưa xây lại. Có cả tấm chụp một đêm đi làm về khuya, mẹ ngồi bệt trên sàn trong phòng bố ăn cơm hộp...

Tấm ảnh mẹ mặc bộ váy cưới trắng tuyền đột nhiên hiện ra.

“A, đây rồi! Ai đây nào?”

“Mẹ ạ.”

Mẹ trang điểm lộng lẫy đang mỉm cười, sau lưng là vòm kính giáo đường cùng khu vườn xanh ngát. Mẹ đẹp như công chúa bước ra từ sách tranh.

“Đẹp quá.”

“Thấy chưa?”

“Gầy hơn hẳn.”

“Con nói nhiều thế.” Mẹ đóng sập máy tính rồi lôi cuốn album ảnh ra. “Giờ ta xem bên này nhé.”

Cuốn album vừa mở đã tỏa ra mùi giấy cũ lẫn với mùi chua nồng của thuốc bảo quản.

“Đây là ảnh lúc mẹ gặp bố.”

Trong ảnh, mẹ cùng một ông nhà văn đang phỏng vấn bố tại tiệm cà phê thuộc chuỗi cửa hàng.

“Đây là mẹ hồi mới đi làm.”

Mẹ ngồi trong phòng làm việc của ban biên tập, tay mở tạp chí, mỉm cười gượng gạo. Cạnh đó là ảnh mẹ mặc hakama, tươi tỉnh ôm bó hoa, nách kẹp bằng tốt nghiệp đại học. Mỗi tấm ảnh đều kèm một mảnh giấy nhớ ghi ngày tháng và câu bình luận ngắn. Càng giở về sau, mẹ trong cuốn album càng trẻ lại. Trang tiếp theo là các tấm ảnh mẹ chụp ở quê cho tới năm 18 tuổi. Ảnh mẹ ở cái thời làm dáng quá mức, hôm mặc đồng phục cấp ba lần đầu, hay khoảnh khắc xấu hổ nhìn lảng sang chỗ khác.

Rồi ảnh mẹ tươi cười bên các bạn trong câu lạc bộ kịch hồi cấp hai. Thật ra hồi đó mẹ khá khổ sở vì bị bắt nạt. Ảnh đi trượt tuyết, ảnh những chuyến đi chơi vui vẻ cùng cả nhà đến công viên khổng lồ hay công viên giải trí ở Tokyo. Cả ảnh lễ nhập học, mẹ khoác cặp chống gù trên vai, căng thẳng quá nên đứng cứng đờ trước tòa học xá bằng gỗ.

“A, nhìn nè. Đây là Yoichi.”

“Yoichi?”

“Em trai mẹ. Năm ngoái chúng ta có dự đám cưới của cậu còn gì?”

Trong ảnh là hai chị em nhỏ đang đứng trong vườn trước của ngôi nhà thôn quê. Mẹ mặc váy liền, lúc chụp có vẻ lớn hơn Kun bây giờ một chút, bên cạnh là cậu em Yoichi đang ngồi trên xe đạp lấp hai bánh phụ.

“Mẹ với cậu không hòa thuận ạ?”

“Hòa thuận chứ con! Mẹ với cậu sinh liền năm nên mọi người hay bảo trông giống sinh đôi đấy.”

“Mèo kia.”

“À, cái này là thú nhồi bông. Quà sinh nhật bà cô tặng.”

“Kun cũng muốn quà.”

“Ờ? Quà cho dịp gì?”

“Ừm, cho sinh nhật.”

“Sinh nhật Kun còn lâu mới tới mà?” Mẹ đóng sập album lại như để kết thúc câu chuyện.

“Con muốn có xe đạp.”

“Sao cứ vội thế, đã tới sinh nhật con đâu.”

Mẹ ăm lấy Mirai nay đã được sáu tháng, nhanh chóng ra khỏi giường như để né tránh lời vội vãnh của Kun. Cái thằng, hở tí là đòi mua đủ thứ... Mẹ chán nản nghĩ và bước xuống cầu thang.

“A...”

Trên sàn phòng khách ngổn ngang tàu điện đồ chơi, không còn chỗ đặt chân.

“Cái gì thế này, thật tình.”

Mẹ ngỡ ngàng nhìn quanh, lò dò nhảy qua đồng đồ chơi, bước xuống phòng ăn. Có khi nào thằng bé cũng bày bữa dưới này không? Quả nhiên, dưới gầm bàn là đường ray tàu đang ráp dở.

“Ôi trời ơi. Khi nãy vừa mới dọn sạch mà...”

Cảm thấy một cơn váng vất nhẹ, mẹ quay lại phòng khách.

Kun lăm lăm cầm sẵn con tàu Super Azusa mẫu E353 giờ lên cho mẹ xem.

“Mẹ ời, mua cho con chiếc xe đạp màu này nhé.”

“Bà sắp tới rồi nên con mau thu dọn cho mẹ.”

Mẹ vừa đặt Mirai vào ghế rung vừa chăm chăm nhìn Kun, yêu cầu cậu thu dọn. Kun cứ lí nhí nài nỉ “Màu này ấy mà...” rồi trở vào toa tàu màu tím.

“Này, Kun.” Mẹ quát lên.

“Con dọn cùng bố cơ.”

“Nay bố có việc phải ra ngoài, không có nhà.”

“Vậy con không dọn được đâu.”

Tại sao lại thế, mẹ chống nạnh, “Không dọn mẹ vứt hết đây.”

“Ừ chịu.” Kun ngoan cố lắc đầu.

Hừ. Nếu thằng bé không biết quý trọng đồ chơi thì từ đầu không mua cho còn hơn.

“Sau này mẹ sẽ không mua gì cho con nữa.”

“Ừ đầầầ.” Kun giãy nảy, lắc đầu quây quậy, nhảy lồm lên rồi giậm chân bình bịch.

“Vậy thì thu dọn đi.”

“Ừ đầầầ. Áá!”

Kun gục mặt xuống sàn như tuyệt vọng không gượng dậy nổi, vừa rên rỉ vừa ảo não nguẩy cái mông chống lên trời.

Chết thật. Mình đã quá lời... Mẹ nhắm mắt, thăm hỏi hận, trông mặt có phần khổ sở. Hầy, lại nổi cáu với thằng bé rồi... Đây là lần thứ mấy mẹ hỏi hận vì những gì đã làm? Mẹ luôn tự nhủ phải điềm đạm và dịu dàng với con. Nhưng hiện thực có bao giờ đúng theo những gì mình nghĩ. Mẹ luôn tâm niệm phải trở thành một người mẹ tốt, vậy mà chẳng có gì cho thấy điều đó cả.

Kun chồm dậy, “Không thích bé Mirai.”

Cậu giơ toa tàu khi nãy lên định đánh em. Mẹ đoán trước nên nhanh tay ôm thốc em bé lên.

“Không được đánh em! Mẹ đã bảo phải hòa thuận với em cơ mà!”

Kính coong, tiếng chuông cửa réo vang.

“Đấy, bà đến rồi kìa.”

Mẹ bỏ lại Kun trong phòng khách, thoăn thoắt bước xuống cầu thang. Yukko phấn khích sửa oang oang trong phòng ăn. Mẹ xỏ xăng đan vào, băng qua mảnh vườn ướt đầm sau cơn mưa, nhẹ nhàng đặt Mirai vào cái nôi trong phòng trẻ.

“Đợi mẹ chút. Mẹ quay lại ngay.”

Tiếng chuông cửa lại réo lên hối thúc.

“Dạ, con ra đây.” Mẹ rảo bước xuống tiền sảnh.

Trong lúc mẹ đi, Kun ánh mắt sắc lẹm, phồng má, chu môi ra như mỏ chim.

Mẹ quá đáng lắm. Vứt hết đồ chơi thì lấy gì mà chơi? Trẻ con mà không chơi đùa thì còn gì là trẻ con nữa? Sao mẹ có thể nói ra những lời cay nghiệt như không mua đồ chơi nữa nhỉ?

Cậu càng nghĩ càng giận.

“Hừ.” Kun la hét một hồi vẫn không giải tỏa được cơn giận. Làm thế nào bây giờ? Cậu nhìn quanh, liền thấy hộp đồ chơi đựng đầy đường ray nằm trên sofa. Đúng lúc quá! Cậu dùng hai tay dốc ngược cái thùng, đổ tất cả mọi thứ bên trong ra rồi ném thùng đi. Đoạn thấy hộp đồ chơi trên bàn thấp đối diện sofa, cậu dồn sức úp ngược ra sàn, trút mọi thứ bên trong ra.

“Hừ.” Sau khi quăng cái thùng, Kun ngồi thụp xuống sàn nhà bừa bãi đồ chơi, thô bạo kéo quyển sổ vẽ lại gần rồi tức giận di bút sáp màu nguệch ngoạc khắp mặt giấy trắng, người nhoài dần tới trước theo đà bút, xả hết bực dọc. Nguệch ngoạc một hồi, cậu ném tạch bút sáp ra sổ như để kết thúc.

Bức tranh vẽ gương mặt mẹ với cặp sừng nhô ra. Bà Quý.

“Bà Quý, mẹ là Bà Quý.”

Cơn giận không hề nguôi ngoai.

“Ư thích mẹ.” Kun phăng phăng bước đi, bực dọc mở xoạch cánh cửa. Những giọt mưa đọng trên mặt kính bắn tung tóe. Kun băng qua từng bậc thang, đi ra mảnh vườn ướt đầm sau cơn mưa.

Đúng lúc ấy...

Ục ục ục, tiếng bong bóng nước dậy lên.

“Ơ?”

Cảm thấy hơi lạnh từ đâu đột ngột tràn tới, Kun khựng lại, nhìn về hướng phát ra âm thanh, và lặng người trước khung cảnh bên kia cây sồi.

Thảo nguyên xanh ngát trải dài tít tắp tới đường chân trời phẳng xa y như một vùng đồng bằng rộng lớn trong đất liền. Những ngọn núi như chiếc bàn khổng lồ với vách đá gồ ghề lở lở nhìn xuống cậu. Không có nét nào dư thừa trong cảnh sắc tuyệt đẹp của thiên nhiên hùng vĩ kia, nhưng vẫn mang máng có gì đấy thiếu tự nhiên. Sao lại thế nhỉ, Kun ngược lên trời tìm lý do.

Những vòng sóng khổng lồ lơ lửng đang từ từ loang rộng trên không.

“...”

Tại sao trên trời lại có sóng? Kun tròn mắt ngược nhìn. Đám cỏ dưới chân dập dờn theo nhịp sóng loang. Mình lại lạc vào nơi chốn kì lạ nào rồi...

Đúng lúc ấy, một giọng nói vang lên, “Anh không ghét em thật đâu, đúng không?”

Giọng nói nghe quen quen.

“Mirai đến từ tương lai à?”

Mirai đến từ tương lai đang đứng bên gốc sồi, mình khoác áo mưa màu vàng chanh dạ quang, chân đi đôi ủng vàng cao đến gối. Ông tay áo mưa phủ gần hết cánh tay, trông như mặc áo poncho*, khá là đáng yêu. Giống bé Mirai thật, Kun nghĩ.

“Anh lại tính dùng tàu shinkansen đánh em đúng không?”

Mới gặp lại mà đã nổi giận rồi. Điểm này cũng rất giống bé Mirai. Kun lắc đầu phủ nhận.

“Không phải tàu shinkansen.”

“Tàu shinkansen không phải thứ dùng để đánh người.”

“Đó là Super Azusa.”

“Là gì chẳng được.” Mirai nhăn mặt, phẩy ống tay áo, thở dài hết mọi lần.

Hai anh em đứng đối mặt nhau qua cái cây, xung quanh là những con cá neon xanh đỏ không biết xuất hiện từ khi nào im lìm bơi lượn qua lại như những mô hình treo bằng dây thường mắc trên nôi em bé.

“Tại sao anh không biết thương mẹ chứ?”

“Không thương được.”

“Mãi mẹ mới có một ngày nghỉ mà anh lại bày trò nghịch ngợm làm phiền mẹ. Anh không thấy mẹ đáng thương sao?”

“...”

Anh đâu có nghịch, Kun muốn biện bạch nhưng không nên lời, xấu hổ cúi đầu im lặng. Cậu không thể thương mẹ vì mẹ đâu yêu thương gì cậu. Cậu muốn mẹ yêu mình nhưng sao mẹ không yêu cậu nhỉ. Tại sao? Tại sao? Tại sao?

“... Này, anh ơi?”

“... Kun không đáng yêu.”

“Hả?”

“... Bé Mirai và Yukko đều đáng yêu... Còn Kun thì không đáng yêu.”

Nỗi buồn trào dâng trong lòng, nước mắt Kun tuôn ra. Cậu lấy tay gạt đi nhưng có cố thế nào, nước mắt vẫn rơi lã chã.

Thôi chết, Mirai đứng ngây ra.

“A, ơ... kh...” Cô ghen lời, rảo bước tới gần vỗ về Kun. “Khô... không có chuyện đó đâu. Anh đáng yêu lắm.”

Kun sụt sịt mũi rồi xoay lưng về phía Mirai, “Không, anh không đáng yêu...”

“Đáng yêu chứ. Vậy nên... A!”

“Oaaaa!” Kun hất tay Mirai rồi lao đi.

“Anh, đợi em với.”

Đúng lúc ấy, đàn cá neon giật mình đổi hướng, nhất loạt bơi về phía Mirai.

“Oái!” Cô bất giác giơ tay che mặt. “Anh ơ. Anh ơ.” Mirai gọi với theo.

Kun không ngoái lại.

“Oaaaa!”

Kun lao vào giữa đàn cá neon đã đông lên từ lúc nào chẳng hay. Do quá đau khổ nên cậu không còn tâm trí đâu chú ý tới điều bất thường đang xảy ra. Đàn cá mở ra một cái lỗ tựa cửa đường hầm dẫn Kun tới một nơi nào đó. Chúng vẽ nên một đường xoắn ốc, rồi đường xoắn ốc đó biến thành một phần của đường xoắn ốc lớn hơn. Rồi đường xoắn ốc lớn hơn đó lại thành

một phần của đường xoắn ốc lớn hơn nữa, cứ thế các vòng xoắn ốc giống nhau nối tiếp tới vô tận. Cuối cùng Kun cũng nhìn thấy tia sáng ở cuối đường. Ánh sáng chói lòa càng lúc càng gần. Lối ra chẳng? Hay là điểm cuối của chuỗi đường hàm xoắn ốc này? Sau đó, như thể lao ra biển, bọt nước phủ kín trước mặt cậu vỡ tung trắng xóa.

Nước mắt

Kun theo đà trượt dài tới trước. Vũng nước nông trên mặt đường bắn tung tóe, tạo nên vô số vòng sóng nhỏ. Hự, Kun rên rỉ, nâng thân mình đang úp sấp lên, ngồi dậy, lúc lắc cái đầu ướt nhẹp làm nước bắn tứ tung. Các vòng sóng lại loang rộng.

“A... ơ kìa?” Chừng như đã nhận ra, Kun ngơ ngác nhìn quanh.

Cậu đang ở trong con ngõ của một thành phố xa lạ. Trời đã tạnh mưa. Độ rộng của ngõ chỉ vừa đủ cho hai chiếc ô tô đi ngang qua nhau. Hai bên ngõ là cửa hàng của các hộ gia đình với những tấm biển ghi “Rượu”, “Thuốc lá”, “Âu phục”, “Muối”. Đèn pha của mấy chiếc ô tô đỗ gần đó có hình tròn hoặc vuông. Kun còn thấy cả máy bán hàng tự động của mấy nhãn hiệu thực phẩm chưa nghe qua bao giờ. Chẳng hiểu sao tấm biển đề “In ảnh 20 yên/tấm” không treo trước cửa hiệu chụp ảnh mà lại nằm ở tiệm thuốc. Nhìn thế nào cũng thấy không giống thời hiện đại, nhưng cũng chưa đến nỗi quá cổ xưa. Bóng đổ dưới mái hiên của những ngôi nhà nhuộm sắc màu của một thời đại chẳng gần cũng chẳng xa, tương phản với mặt đường nhựa ẩm loang loáng phản chiếu nền trời trắng xóa.

“Đây là đâu?” Kun đứng dậy, lăm bắm với mình.

Như trả lời câu hỏi của cậu, một giọt nước tí tách rơi xuống đầu cậu. Cậu quay phắt về phía ấy.

“...?”

Những ngôi nhà gỗ cổ kính với mái ngói san sát. Mấy chậu cây chen chúc trước một tiệm cắt tóc kiểu xưa. Cái ô màu đỏ đặt dựa vào cột điện.

Phía sau cột điện là một cô bé tóc dài đang ngồi thu lu, lưng quay ra phía này.

“Hức... Hức...” Cô bé đang khóc thì phải. Mu bàn tay áp lên mắt, vai run bần bật, trông lẻ loi tội nghiệp. “Hức... Hức...”

Cô bé lớn hơn cậu đôi chút, có lẽ tầm học sinh lớp Một. Cậu lặng lẽ lại gần, nhìn vào mặt cô.

“Chị buồn chuyện gì à?”

Cô bé không đáp.

“Hức...”

Cậu nghĩ một lúc rồi xoa đầu cô bé như mẹ thường làm khi dỗ trẻ con, “Đừng khóc nữa nhé.”

Cô bé buông bàn tay che mặt, từ từ ngẩng lên, đôi mắt ướt nhòe nhìn cậu, “Cảm ơn nhé. Em ân cần ghê.”

“A...”

Gương mặt này. Y hệt gương mặt mẹ hồi nhỏ mình từng thấy trong cuốn album ảnh.

Cô bé chớp chớp mắt rồi mỉm cười nói tiếp, “Nhưng không phải chị khóc thật đâu.” Cô cầm bút chì, chìa cho cậu xem mảnh

giấy trên đùi. Dòng chữ xiêu vẹo đúng như nét chữ của người mới học viết.

“Chị nghĩ phải dồn thật nhiều cảm xúc mới viết thư hay được.” Hì hì, cô bé nhún vai rồi lè lưỡi.

Trời ạ, hóa ra này giờ chỉ là khóc giả vờ thôi à. Kun ngạc nhiên, cảm giác như bị lừa.

Cô bé bước dọc con đường sau cơn mưa, kéo lê cái ô đỏ. Cô mặc váy màu xanh tím với phần cổ tròn màu trắng, có lẽ là đồ tự may. Kun đi theo, mắt nhìn chăm chăm vào đôi ủng màu trắng, trên ủng dính một chiếc lá thông ướt đẫm nước mưa. Kun đang lơ đãng thắc mắc chiếc lá dính vào từ bao giờ thì cô bé dừng chân trước cổng một dinh thự lớn.

Tấm biển bên ngoài ghi: Phòng khám Ikeda.

Cô bé đọc cho Kun nghe dòng chữ trên biển. Cái tên nghe quen quen, Kun thầm nghĩ. Trong vườn trồng một cây thông xinh xắn chăm bón cẩn thận, tòa nhà chính cổ kính có lối kiến trúc thuần Nhật nối liền với khu “phòng khám” mang phong cách Âu-Nhật. Theo lời cô bé, dinh thự này “được tu bổ” vào đầu thời Chiêu Hòa (cuối thập kỷ 1920).

Cô bé kéo xoạch cánh cửa kính chế tác tinh xảo ra, ngó vào tiền sảnh. Con đường từ cổng tới tiền sảnh lát gạch nhập ngoại. Bên trong sặc mùi thuốc sát trùng đặc trưng ở các phòng khám. Trên hai ô cửa nhỏ kiểu cổ điển ở quây có ghi “Lễ tân” và “Nơi nhận thuốc”. Phòng khám không một bóng người, chắc đã hết phiên khám bệnh buổi sáng, giờ đang nghỉ trưa.

Một đôi giày da nữ thanh lịch xếp ngay ngắn ở một góc tiền sảnh.

Cô bé dăm chiêu, chăm chú nhìn đôi giày.

“...”

Đoạn, cô rút lá thư trong túi ra, kiểm tra qua nội dung bên trong rồi nhanh tay gấp lại, nhẹ nhàng nhét vào đôi giày nữ.

Cô bé kéo lê cái ô màu đỏ đi dọc con đường bên cạnh kho mì lớn.

Kun hỏi với theo, “Chị viết gì thế?”

Cô bé đáp mà không ngoái lại, “Gửi bà. Cháu muốn nuôi mèo. Bà cho cháu nuôi nhé.”

“Mèo?”

“Đám động vật quý chị lắm, chị có thể dễ dàng kết thân với bất cứ con nào. Nhưng bà chị dị ứng động vật nên nhất quyết không cho nuôi, còn bảo muốn nuôi thì không được để trong nhà. Làm gì có nhà nào nuôi động vật mà không cho chúng ở trong nhà? Vậy nên chị sẽ viết hàng chục lá thư, đến khi bà đồng ý mới thôi. Chị không bỏ cuộc chừng nào bà chưa chịu thua.”

Kun ngó người trước sự kiên trì của cô bé. Cô như đang tự khích lệ bản thân, làm cậu chẳng còn chỗ mà xen lời.

Khu vực này xưa là đường cái, đến giờ còn lưu lại những ngôi nhà dân xây theo kiểu hirairi* với hàng rào gỗ có song chắn dọc, những lò rượu vách đất trên tường bám đầy dây trường xuân, trước cửa treo quả cầu thông* hay những cửa hiệu kinh doanh từ xưa. Tại một nhà kho ở phía sau, cả hai tìm thấy con mèo con

nằm co ro chỗ khe hở giữa mấy tấm nâng hàng dùng cho xe nâng đa tải trọng. Mèo con ướt nhẹp nước mưa, hoang mang nhìn hai đứa trẻ, kêu gừ gừ đầy cảnh giác.

Cô bé đưa ô cho Kun, ngồi thụp xuống, giơ tay về phía mèo con.

“Ngoan, ngoan. Lại đây. Không phải sợ.” Cô vẫy ngón tay ra hiệu gọi mèo tới gần.

Gừ gừ gừ. Mèo con càng thêm cảnh giác.

“Không phải sợ đâu. Ta làm bạn nhé?”

Gừ gừ gừ, mèo con kêu dữ hơn. Kun không khỏi thán phục cô bé gan dạ không nao núng chìa tay ra dù mèo con gầm gừ đầy hăm dọa. Không hổ danh người được các loài động vật yêu quý...

Cậu vừa nghĩ vậy thì mèo con gào lên rồi giương vuốt tấn công. Oái, cô bé rụt tay né kịp.

Cả hai lặng lẽ nhìn con mèo con chạy mất.

Cô bé đứng yên trước mấy tấm nâng hàng chất đống.

Kun không biết nói gì.

Cô bé ngồi thừ một lúc rồi từ từ đứng dậy, đổi đề tài như chưa có gì xảy ra, “Em có anh chị em không?”

Hai đứa đi qua một trường tiểu học, trên sân rải rác mấy vũng nước phản chiếu bóng cây. Cô bé bảo là đường tắt rồi băng ngang sân, cứ thế giẫm lên mấy vũng nước. Kun cặm cụi bám theo.

Em có, cậu đáp.

“Anh, chị hay em?”

“Em gái.”

“Chị thì có em trai. Thằng bé không học giỏi bằng chị, lại còn yếu đuối, hơi tí là khóc nhè. Vậy nên mẹ yêu chị hơn. Bà có phản đối thì mẹ cũng sẽ cho chị nuôi mèo. A ha, may mà có đứa em mít ướt.”

Kun ngẩn người nhìn cô bé, cậu đang chăm chú lắng nghe thì cô chợt đứng khựng lại, ngoái đầu bảo, “Đến nơi rồi.”

“...?”

Đến đâu cơ, Kun định hỏi nhưng cuối cùng chỉ ngược lên. Dưới mái hiên có tổ chim én, lũ chim non đang lặng im nấu mình bên trong.

Cô bé rướn người, cầm chìa khóa vào ổ, mở cửa kính tiền sảnh, cởi phăng đôi ủng rồi chạy đi đâu mất. Chắc có ý bảo em cứ vào đi. Kun thò mặt ngó vào. Thảm trải sàn chất liệu tốt. Trên sàn bày vài chậu cây cảnh. Phòng ốc dọn dẹp sạch sẽ, giá sách kê đó đây. Đối diện với cửa có bể cá nhỏ nhưng tươi tắn. Nhìn cái bể, Kun bất giác kêu lên, “A!”

Cách bài trí trong bể khá đơn giản, chỉ gồm một loài cây thủy sinh và một loại đá. Chính là phong cảnh thảo nguyên mênh mông cùng dãy núi đá cậu thấy lúc trước. Mới đây thôi cậu còn đứng đó ngược nhìn dãy núi trong làn gió thổi vi vu, mà nay cả vùng bao la thu bé lại vừa bằng đôi cánh tay dang rộng. Chuyện

này rồi cuộc là sao? Kun ngơ ngẩn ngẩn nhìn đàn cá neon bơi tung tăng trong bể.

Mấy tiếng động lớn thành linh vang lên. Kun bừng tỉnh.

Cửa giấy của căn phòng trông ra hiên đang để mở. Cậu ngó vào trong thì thấy đồ chơi xổ tung trên chiếu.

“... A.”

“Em cứ thoải mái lấy đồ chơi của em chị mà chơi.”

Cô bé đặt thùng đồ chơi lên chiếc bàn thấp, bê thêm thùng đồ chơi khác cạnh góc toko* tới, úp ngược rồi trút rào rào mọi thứ bên trong ra trước mặt Kun. Nào là các khối lego, ô tô, bộ ghép hình bằng gỗ rồi búp bê, nhiều đến nỗi chơi không xuể. Chắc cô bé đang tỏ ra hiếu khách. Kun đâm lo, đồ cả đồng thể này sau dọn sẽ mệt lắm.

“Nhờ bị mắng thì sao?”

Cậu hỏi nhưng cô bé chỉ nhún vai.

“Bây bữa thế này chơi mới vui chứ.”

Cô bé nhếch miệng, nở nụ cười tinh quái như chẳng biết sợ. Trên mặt cô bé hiện lên mồn một ba chữ “đứa trẻ hư”.

Kun từ từ ngược lên, ngấm lại câu vừa nãy. *Bây bữa thế này chơi mới vui chứ... mới vui chứ... mới vui chứ...*

“Đúng thế!” Kun nghiêm túc thốt lên.

Trúng tim đen rồi. Đứng trước cuộn giấy với dòng chữ “Vô vi*” treo trong góc toko, cô bé bật cười, đoạn hỏi “Em đói chưa?” rồi rời khỏi phòng.

Kun theo cô bé vào bếp. Bếp ga, nồi cơm chạy ga, lò sưởi ga. Chẳng hiểu sao trong này toàn đồ dùng ga. Một tờ báo đặt trên cái bàn ăn tròn một chân, trang nhất giật tít “Tổng thống Gorbachev* hướng đến việc thống nhất Đông-Tây Đức*”.

Rào rào.

Cô bé ngồi trên ghế, dốc ngược hộp bánh kẹo ra đầy mặt bàn tròn, quăng hộp đi rồi vừa bóc bánh Bourbon White Lolita vừa nói, “Em cũng ăn đi.”

“Nhỡ bị mắng thì sao?” Kun lo lắng hỏi.

Cô bé đang định cho miếng bánh vào miệng thì khựng lại, bật cười tinh quái với vẻ mặt trẻ hử, “Bây bữa thế này ăn mới ngon chứ.”

Kun ngỡ ngàng nhìn cô bé nhai ròn rột. Sao chị ấy dám mạnh miệng thế? Không sợ bị mắng sao? Cậu bắt chước cô bé bóc bánh Bourbon White Lolita rồi dùng răng cửa khê cắn một miếng. Rột. Cắn thêm miếng nữa. Rột rột. Cảm nhận hương vị miếng bánh từ sâu trong miệng. Nhoàm nhoàm nhoàm. Cậu ngẩng lên, nghiêm mặt gật gù, “Ngon!”

Hoàn toàn khác. Cảm giác khác hẳn lúc ngồi ăn đàng hoàng.

Cô bé bật dậy, đứng lên ghế tán đồng, “Thấy chưa?”

Kun đu bàn, “Ngon lắm.”

“Ngon lắm lắm.”

“Ngon lắm lắm lắm.”

“A ha ha ha ha.”

Hai đứa gào tướng lên, thi nhau đánh đu bàn như chơi bập bênh. Cái bàn rung bần bật, đồng bánh kẹo nảy lên rồi rơi xuống sàn. Cô bé hét âm ỉ, lao phắt xuống ghế, chạy vụt đi như con khỉ.

“Ha ha ha ha ha.”

Kun cười ré lên, đuổi theo cô bé. Cả hai băng qua đoạn hành lang hẹp bày lon thiếc và bình, va người vào cửa nhà vệ sinh đang mở hé.

“Trò này thì sao?”

Cô bé hất đồ chồng sách ở một góc trên giá xuống. Kun bắt chước. Hai đứa rút lần lượt từng cuốn ra quăng khắp phòng.

“Vui quá đi. A ha ha ha ha.”

“Còn trò này thì sao?” Cô bé nhảy lên, với lấy đám quần áo phơi ngoài hiên, dùng hết sức kéo xuống. “Hây.”

Mấy cái kẹp quần áo kêu đánh tách rồi bắn văng đi.

“Hây!” Kun bắt chước.

Đám đồ lót cùng mấy cái móc phơi đồ rớt xuống đất. Quần áo đang phơi rơi tứ tung dưới chân hai đứa chỉ sau vài lần nhảy.

“A ha ha ha ha.”

Vui không để đâu cho hết.

Cô bé cười toe toét, ré lên âm ỉ, “Hi hi hi hi hi.”

Kun cũng kêu, “Ê hê hê hê hê.”

Hai đứa phần khích kêu inh ỏi, chạy khắp nhà, thích nghịch gì thì nghịch, phá gì thì phá. Cả hai đá tung mấy chậu cây ngoài

tiền sảnh, rút hết ngăn kéo tủ làm bằng gỗ hông ra, mở toang cửa tủ lạnh xong để đẩy không đóng.

Bên cạnh chiếc ti vi trong phòng khách là chồng băng VHS. Đây là lần đầu Kun nhìn thấy món đồ dạng hộp thon dài kiểu này. Trên nhãn dán ở mặt bên băng là dòng chữ viết nắn nót, tỉ mỉ. Đây là cái gì? Dùng thế nào? Mà ti vi trông cũng kì, hết một cái hộp hình chữ nhật, dày lạ thường. Bên trong nhét gì vậy ta? Kun liếc sang thì thấy cô bé hất ụp cả chồng băng VHS xuống, cười âm ỉ, “A ha ha ha ha.”

Kun cũng cười toáng lên, chảy cả nước mắt. Hai đứa trèo lên cái bàn thấp, cười ngặt nghẽo.

“A ha ha ha ha.”

Đúng lúc ấy, có tiếng mở khóa cửa lạch cách. Hai đứa bàng hoàng nhìn về hướng âm thanh. Bên kia lớp kính là lò mờ bóng ai đó đang mở cửa tiền sảnh.

“Mẹ chị đây...” Cô bé tái mặt, áp hai tay lên má. Chiếc băng VHS cầm trên tay rơi đánh cách xuống mặt bàn. Bình tĩnh đảo mắt nhìn quanh, phòng khách giờ bữa bọn y như vừa có bão quét qua. “Làm sao bây giờ, mẹ chị sẽ mắng mất...”

Cô bé kéo Kun ra bếp, đến cửa sau thì đẩy cậu cùng đôi giày ra ngoài, “Em về đi.”

“A!” Kun chưa kịp nói gì, cánh cửa đã đóng sập lại.

Mây đen bao phủ bầu trời. Từng giọt mưa rơi xuống, khuấy ra những vòng sóng trong vũng nước trên mặt đường nhựa. Đám cỏ ven đường lay động đầy bất an.

Kun hoang mang ngược nhìn cánh cửa nhôm, ghé sát tai vào nghe ngóng.

“Không thể tin nổi! Tại sao con bày bữa thế này?”

Tiếng quát tháo âm ỉ đột ngột vọng tới. Kun bắt giắc co rúm người. Là mẹ cô bé kia. Liền đó là tiếng khóc thống thiết của cô bé.

“Ừaaaa...”

“Mẹ chịu hết nổi rồi! Mẹ sẽ vứt hết đồ chơi của con!” Tiếng quát tháo khiến lớp kính ở cửa rung lên.

“Oaaaa... Con xin lỗi mẹ...”

Mưa dữ dội trút xuống làm các vũng nước bắn tóe lên, đám cỏ ven đường điên cuồng rung lắc trong màn nước.

“Đừng hòng mẹ mua bánh kẹo cho nữa!”

“Con xin lỗi! Con xin lỗi mẹ!”

Kun đột nhiên thấy sợ, tựa hồ mọi thứ cậu dày công vun đắp trước giờ trong thoáng chốc bỗng sụp đổ. Không nghe thêm nổi giọng van nài thảm thiết của cô bé, cậu bịt chặt tai, lao ra màn mưa dữ dội như chạy trốn.

Hàng cây trong trường tiểu học oằn mình trước mưa như nhẩy múa. Kun trượt chân ngã xuống sân trường ngập nước, làm nước bắn tóe lên. Hự, cậu rên rỉ, quần áo nặng trĩu vì ướt nhưng cậu vẫn lồm cồm đứng dậy, dùng hết sức lao đi. Cậu muốn thoát khỏi cơn ác mộng này càng sớm càng tốt.

Kun đi rồi, mưa càng thêm dữ dội, như muốn nhấn chìm thế giới trong biển nước.

Không còn nơi nào để trốn.

Trên chiếc giường trong căn phòng mờ tối, Kun chìm vào giấc ngủ từ lúc nào không hay.

Mẹ dịu dàng ngắm gương mặt thiêm thiếp giấc nồng của cậu.

Bà nhỏ giọng gọi với lên từ dưới cầu thang, “Ăn cơm tối nhé?”

“Cháu chưa dậy ạ.”

Nếu buổi trưa chạy nhảy quá nhiều thì tầm chiều tối Kun sẽ lăn ra ngủ. Những lúc như vậy, bố mẹ không gọi dậy mà cứ để con ngủ tiếp. Kun thường ngủ một mạch tới sáng hôm sau. Mẹ lên xem tình hình nhưng không thấy dấu hiệu gì là cậu sẽ thức dậy. Cả khi được thay sang đồ ngủ, cậu vẫn tuyệt nhiên không mở mắt. Không biết thằng bé đang mơ gì vậy nhỉ?

“Kun là bảo bối của mẹ.” Mẹ hôn lên gương mặt say ngủ của Kun rồi khẽ khàng rời đi, tránh đánh thức cậu.

“Đó là câu ngày xưa mẹ nói mà.” Bà nói.

“Giờ đến lượt con dùng.”

“Hi hi hi...”

Bà và mẹ nấu bữa tối bằng thực phẩm bà mua ở siêu thị ga. Món tráng miệng là bánh ngọt thạch rau câu màu sắc sặc sỡ. Hai người để phần Kun và bố xong thì chia nhau phần còn lại.

Bà ẵm bé Mirai đang say ngủ hộ mẹ. Mẹ dùng thìa xúc, thưởng thức từng miếng thạch sắc sỡ với hương vị phong phú.

“Con đã rất buồn khi mẹ không cho nuôi mèo đây.”

“Xin lỗi nhé.”

“Con tưởng mẹ yêu con hơn Yoichi cơ. Nào ngờ đứa nuôi vất vả hơn lại được cưng chiều hơn.”

“Nuôi con mà không vất vả ấy hả! Lúc nào cũng ương ngạnh, gây đủ trò phiền toái. Bắt mẹ phải quát lên mới chịu thôi.”

“Con quên mấy chuyện đấy rồi.”

“Chuyện bày bữa khắp nhà.”

“Từ khi kết hôn, con mới là người suốt ngày phải dọn dẹp đấy.”

“Ngạc nhiên ghê.”

Hai mẹ con bật cười.

Thế rồi, mẹ ngẩng mặt, ánh nhìn xa xăm. Mẹ nói lên nỗi lòng mình như đang tự nhủ, “Con đã nghĩ dù vương bận công việc, mình vẫn có thể chăm lo chu toàn cho các con... Để rồi nhận ra mình chỉ suốt ngày la mắng thằng bé. Nhiều khi con lo mình thế này liệu có ổn không đây...”

Mẹ thường xuyên băn khoăn. Với hai đứa con, không ngày nào mẹ không trăn trở những gì mình đang làm có đúng không. Tiếp tục đi làm có phải lựa chọn đúng đắn? Hay mình chỉ nên tập trung vào việc nuôi dạy con cái? Không chỉ những việc to tát, mẹ còn bận tâm cả những điều nhỏ nhặt như ban nãy mình nổi cáu có đúng hay không. Mỗi lần phải lựa chọn, mẹ chỉ muốn

dừng lại, nhưng cuối cùng vẫn phải tiến bước dù chưa tìm ra câu trả lời. Nhưng mẹ có thể khẳng định một điều...

“Con mong bọn trẻ hạnh phúc.”

“Chỉ cần xác định như thế là được. Trong việc nuôi dạy con cái, những ‘mong ước’ đó vô cùng quan trọng.” Bà ngoại nói, khẽ vuốt tóc bé Mirai đang say ngủ.

Mẹ cúi mặt như nghiền ngẫm lời bà, “Mong ước sao?”

“Ủm?” Kun chợt tỉnh giấc giữa đêm.

Chắc do mệt quá nên mẹ nằm ngủ ngay cạnh bé Mirai. Kun ngồi dậy, nhìn mẹ bằng đôi mắt ngái ngủ. Mấy giọt nước đọng nơi khóe mắt mẹ.

“...”

Những giọt nước làm Kun nhớ đến cô bé kia. Không biết cô bé có bị mẹ vứt hết đồ chơi không? Có còn được mẹ mua bánh kẹo cho không? Có được nuôi mèo không?

Mẹ vẫn ngủ say, không trả lời cậu.

Kun dịu dàng xoa đầu mẹ y như với cô bé lúc ấy, “Ngoan nào, ngoan nào.”

Tập Truyện

Mùa mưa đã qua, bầu trời mùa hè trong vắt.

Trên chiếc Volvo 240, Kun theo bố ra công viên. Đi trên quốc lộ 16 về hướng quận Naka sẽ bắt gặp một công viên lớn là công viên cây xanh Negishi. Hai bố con đỗ xe vào bãi gửi, lấy từ cốp ra chiếc xe đạp trẻ em mới cứng có gắn hai bánh phụ. Kun nhanh chóng đội mũ bảo hiểm, leo lên đạp thoăn thoắt dọc con đường nhựa trong bãi gửi. Bánh xe phụ vang lên những tiếng lạo rạo ồn ào.

“Cách hay đấy. Bỏ thư vào giày của mẹ. Con học ai thế?” Bố đi cạnh Kun đang hớn hờ đạp xe, mặt ngược lên trời vẻ ghen tị. “Hay bố cũng thử xem sao...”

“A.” Mirai nằm trong địu kêu lên như gọi bố. Em được bảy tháng tuổi rồi.

“Đây, đây, bé Mirai.” Bố cúi thấp, giấu mặt dưới vành mũ rồi gắng sức nhăn nhó mặt mày. “Bố đâu mất rồi... Òa.”

Mirai không cười, chỉ ngậy ra nhìn. Từ lúc ba tháng tuổi, Mirai bắt đầu cười nhiều hơn, mẹ đã vui vẻ nhận xét như thế. Nhưng Mirai chẳng bao giờ cười với bố. Bố là người chăm sóc phần lớn thời gian nhưng dù cố làm gì, cùng lắm bố cũng chỉ khiến em mỉm cười chút xíu, trong khi mẹ vừa về đến nhà, Mirai liền cười tươi như hoa. Tại sao nhỉ? Sức mạnh của núm ti

lợi hại vậy sao? Bố không có ti làm vũ khí nên chỉ còn biết nỗ lực thôi ư?

Bố thử lại, cúi mặt xuống rồi cố làm mặt thật hề, “Ú... Òa.”

Mirai chỉ tò mò nhìn bố chứ không cười.

Bố đã bỏ công tìm hiểu cách làm trò “ú òa” hiệu quả nhất. Bước đầu là giao tiếp bằng mắt để em bé nhận diện khuôn mặt nghiêm túc của mình. Tiếp theo, che mặt trong khoảng thời gian vừa phải, không dài quá cũng không ngắn quá. Cuối cùng, cố hết sức nhăn nhó mặt mày. Sự chênh lệch giữa mặt lố và mặt nghiêm sẽ khiến em bé cười...

Bố cúi xuống lần thứ ba, dồn hết sức chìa cằm ra, trợn mắt lên, “Ú... Òa.”

Mirai không cười. Chỉ nhìn bố đầy tò mò.

Vai xuôi lơ thất vọng, bố lẩm bẩm yếu ớt, “Con bé chẳng chịu cười gì cả.”

Công viên cây xanh Negishi trước kia là trường đua ngựa Negishi, nơi tổ chức đua ngựa kiểu phương Tây đầu tiên tại Nhật Bản. Thế chiến kết thúc, nơi này nằm dưới sự điều hành của quân đội Hoa Kỳ, khi Nhật tiếp quản lại, chính quyền quyết định xây thành công viên. Dấu ấn một thời đã qua giờ chỉ còn ở khán đài bảy tầng được gọi là Khán đài Đua ngựa Hạng nhất, xây năm 1929, nhưng cũng đã hoang phế dưới lớp thường xuân rậm rịt.

Hai bố con ra quảng trường nhỏ hình tròn ngay bên hông khán đài để tập xe đạp. Kun vốn chỉ đi xe ba bánh nên cần nơi rộng rãi bằng phẳng để quen dần với xe đạp. Bố lên mạng tra thử thì tìm ra nơi này.

Trên bãi cỏ, trẻ con chơi ném bóng và nhảy dây, tiếng cười đùa nô nức. Vài người già thư thả dắt chó đi dạo. Một phụ nữ trung niên ngoại quốc mặc đồ thể thao đang ngồi trên ghế băng đọc tạp chí. Ở ghế bên cạnh, bố đặt bé Mirai này giờ nằm trong địu lên xe đẩy.

“...” Kun ngồi trên xe đạp lắp thêm hai bánh phụ nhưng không có vẻ định đạp đi.

Mấy cậu bé trạc tuổi cậu đang vui vẻ đạp xe vòng quanh.

Kun ngồi yên trên xe, chăm chú nhìn theo. Bánh sau xe đạp của mấy cậu bé kia không gán bánh phụ. Kun ngạc nhiên, ngoái lại đằng sau xe mình. Mấy bánh xe phụ được gắn chắc ở bánh sau.

Kun lại nhìn về phía trước. Mấy cậu nhóc kia không có bánh phụ. Cậu ngạc nhiên nhìn hai bên trái phải phía đuôi xe. Sau xe mình rõ ràng có bánh phụ. Được gắn rất chắc ở bánh sau.

“Ơ? Con muốn tháo bánh xe phụ?” Bố nhồm dậy, ngạc nhiên hỏi.

Qua ánh mắt, có thể thấy Kun vô cùng nghiêm túc. Cậu quay ngoắt ra sau, gật đầu thật mạnh.

“Vâng.”

“Từ giờ trở đi?”

“Vâng.”

“Vậy con muốn tập để đi được xe hả?”

“Vâng.”

“Thật à?”

“Vâng.”

Bố đi ra bãi đỗ rồi quay lại với hộp đồ nghề trên tay, dùng mỏ lết xoay mấy cái bu lông sáu cạnh, dễ dàng tháo cặp bánh phụ.

Có bố đỡ đằng sau, Kun nắm chắc tay lái, cố nhấc chân lên.

“Ừ... ừ... ừ... ừ...” Chân cậu ngắn quá nên toàn vướng vào yên xe. “Ừ ừ...”

Mãi Kun mới ngồi lên được nhưng chỉ có thể chạm đất bằng hai mũi chân. Giờ đạp xe kiểu gì? Làm thế nào nhỉ? Cử động chân ra sao? Chẳng rõ nữa.

Bố chịu hết nổi đành lên tiếng, “Kun!”

“Dạy con với.”

“Để xem nào.” Bố đặt chân Kun lên bàn đạp. “Đặt chân lên bàn đạp, nhấn xuống thật dứt khoát là xe sẽ tiến về trước...”

Kun nhấn bàn đạp theo lời bố dạy, xe lập tức lao vút tới, làm cậu suýt tuột tay lái. Bánh xe trước đảo sang hai bên, không giữ nổi thăng bằng.

“Á!” Kun ngã lăn ra.

Bố bảo phải tập luyện tử tế mới đi xe đạp được. Nghe nói những đứa trẻ được bố mẹ cho tập xe thăng bằng từ hồi bé tí sẽ chóng biết đi xe đạp. Bố có vẻ cũng biết chuyện này nên hồi trước có cho Kun tập xe thăng bằng nhưng cậu không thích, chỉ toàn đi xe ba bánh.

Giờ muốn đi được xe đạp thì phải chịu khổ kha khá. Hồi nhỏ bố cũng vậy, nhưng chỉ cần cố gắng luyện tập thì sẽ biết đi thôi, bố động viên. Bố nhờ người phụ nữ ngồi ở băng ghế bên cạnh trông hộ Mirai một lúc. Cô ấy vui vẻ nhận lời.

Từ trong xe đẩy, Mirai kêu “A a” với bố và Kun ở giữa quãng trường. Người phụ nữ dịu dàng mỉm cười với em, “Họ sẽ ổn thôi.”

Bố đỡ lấy lưng Kun rồi nói, “Nào, xuất phát.”

Nhưng chân Kun cứng đờ, không sao cử động nổi, “Con sợ lắm.”

“Có bố đỡ rồi mà.”

“...”

Cuối cùng Kun cũng nhún bần đạp, từ từ di chuyển như đứa bé đang chập chững bước đi.

“Ồ, đi được rồi. Tốt, tốt, tốt lắm.”

Nhưng Kun hầu như chỉ dựa vào bố đỡ đằng sau chứ chưa tự mình đạp. Bánh xe trước chao đảo, Kun ngã chống kênh, làm bố ngã dúm theo. Bố lập tức nhồm dậy, lo lắng hỏi.

“Có đau không con?”

“Đau quá.” Kun kêu.

Bố tủm tủm cười, “Ta thử lần nữa nhé.” Nói đoạn, bố vừa đỡ sau lưng cậu vừa chạy theo.

“Phải, trái, phải, trái.”

“Áá!”

Nhịp hô không khớp, hai bố con lại ngã lăn ra. Kun òa khóc. Không tập nữa đâu. Sợ lắm. Bố vẫn cười cười, một lần nữa nhé, con cứ nhấn bàn đạp thật mạnh là được. Nào!

Lần thứ ba, Kun nghe lời bố, cố nhấn bàn đạp thật mạnh.

“Phải, trái.”

“Áá!”

Đạp kiểu gì thì bánh trước cũng chao đảo, cuối cùng Kun lại ngã kèn ra. Con không làm được đâu, suy nghĩ đó của cậu hiển hiện qua ánh mắt. Bố chỉ đáp lại bằng nụ cười.

Lần thứ tư, bánh trước chao đảo, chẳng mấy chốc Kun lại ngã lăn ra.

“Ááá!” Người Kun lấm lem bùn đất. Không chịu nổi nữa, cậu quay qua ôm chầm bố. “Con sợ đi xe đạp lắm.”

“Đừng khóc, đừng khóc.” Bố xoa lưng vỗ về Kun, người bố cũng lấm lem hết cả.

Vậy mà dù thế nào Kun vẫn không nín.

“Con sợ lắm.”

“Ôi chao!”

Bố ngẩng mặt lên trời. Tiếng chuông reng reng bỗng từ đâu vọng tới.

“...?”

Đám trẻ này giờ đùa nghịch ở phía xa lũ lượt đạp xe tới chỗ hai bố con. Nhìn gần mới thấy toàn mấy đứa lớn hơn Kun một chút.

“Lần đầu em đi xe đạp hả?”

“Đang tập à?”

“Để bọn anh dạy nhé?”

“Dễ lắm.”

Mấy cậu bé tốt bụng nhao nhao nói. Kun bối rối nín lặng trước sự nhiệt tình của chúng.

Đúng lúc ấy, Mirai khóc toáng lên. Bố nhìn về phía con gái, thoáng suy nghĩ rồi quay sang nói với Kun, “Vậy để các anh dạy con nhé?”

“...”

Kun không đáp, chăm chăm nhìn bố. Cậu hơi lo khi để mấy anh trai không quen biết dạy đi xe đạp, và trên hết là cậu muốn tập cùng bố. Nhưng chưa kịp nói thành lời thì bố đã đứng bật dậy như bị tiếng khóc đang to dần của Mirai kéo đi.

“Bố ơi...”

Kun muốn níu bố lại, nhưng bố cứ bươn bả đi mà không ngoái đầu. Bố rảo bước về phía Mirai. Người phụ nữ trông hộ bối rối ra mặt.

“Em bé đột nhiên bật khóc.”

“A, thực sự xin lỗi chị.” Bố cúi đầu xin lỗi mấy lần.

Kun loay hoay dựng chiếc xe đồ kèn. Nãy giờ bố toàn dựng giúp nên khi tự làm, cậu mới biết nó nặng thế nào, và đâm ra nản lòng.

Một cậu bé lên tiếng “Em phải đạp như đạp chân xuống đất ấy” rồi làm động tác như đang đi bộ.

“Để anh đi trước cho xem.” Cậu bé khác nhắc hai chân, tiến về phía trước. “Em lấy đà rồi đưa chân lên.”

Mỗi cậu bé nhanh nhẩu đưa ra một chỉ dẫn, và nhẹ nhàng đạp xe đi.

“Bọn anh đi trước nhé.”

Kun xoay sở dựng xe, ngồi lên yên, không khởi bồi rồi khi bị bỏ lại một mình. Dù mấy anh đã chỉ cho nhưng cậu không sao khiến chiếc xe nhúc nhích được. Làm cách nào bây giờ? Cậu nhìn về phía ghế băng.

“...”

Bố bé Mirai lên nựng nịu. Dễ thương ghê, người phụ nữ vui vẻ ngược nhìn hai bố con.

Kun tủi thân lắm lắm, “Bố ơi...”

Cậu cầu cứu nhưng giọng nhỏ quá chẳng tới được chỗ bố, “Bố ơi...”

Bố đang mải trò chuyện với người phụ nữ kia nên không nghe thấy.

Kun vẫn nhìn về phía bố, “Bố ơi...”

Mấy cậu bé quay lại xem tình hình.

“Ơ kìa? Sao thế?”

“Có chuyện gì vậy?”

Từ khóe mắt Kun, từng giọt lệ to tướng ứa ra. Thấy vậy, mấy cậu bé ngơ ngác nhìn nhau.

“A, em ấy khóc rồi?”

“Ơ? Thật hả?”

“Sao thế, sao thế?”

Đám trẻ con kêu lên âm ỉ.

Kun vẫn chăm chăm nhìn bố. Những giọt nước mắt to tướng lũ lượt chảy xuống gò má rồi rơi lộp bộp xuống lớp cỏ dưới chân. Đứng giữa đám trẻ con, Kun thấy mình thật cô độc. Cuối cùng, cậu không chịu nổi nữa, gào tướng lên.

“BỐỐỐ!!!”

“Oa oaaa!” Về đến nhà mà Kun vẫn vùng vằng gào khóc nức nở. Nước mắt nước mũi giàn giụa, cậu không thèm cời mũ bảo hiểm, giơ tay đánh bố, miệng gào toáng lên. “Hứ, con không thích bố đâu.”

“Ái, đau bố...” Bố chỉ biết chịu trận.

Mẹ giở cho Mirai xem album ảnh cũ, thi thoảng bồi rồi ngẩng lên nhìn hai bố con.

Mãi mà Kun không nín. Bố bồi rồi ra mặt, bèn thương lượng, “Xin lỗi con. Lần sau mình lại tập nhé?”

“Con không tập xe đạp nữa đâu!”

“Sao thế được. Cái gì cũng có lần đầu mà con.”

“Con không cần. Hứ!”

“A.”

Kun vùng vằng chạy ra khỏi phòng trẻ.

Bố thở dài, nhìn sang phía mẹ. Đáp lại, mẹ cũng thở dài.

“A ư...” Mirai đặt tay lên cuốn album như đang chỉ thứ gì đó.

“Hả?” Mẹ nhòm thử.

Mirai như đang hỏi người trong ảnh là ai, tư thế ngồi tự nhiên vững hẳn.

“Đây là ông cố.”

Trong ảnh là ông cố vừa mất năm ngoái. Mẹ hoài niệm ngắm gương mặt mỉm cười hiền từ của ông. Tấm ảnh chụp tầm mười năm trước ở công ty một người bạn. Khi ấy ông mới ngoài tám mươi. Trong ảnh, ông cố đang ngồi trên xe phân khối lớn. Tại mọi người trong nhóm chế tạo cứ rủ nên ông đành chụp cùng... ông ngượng ngùng kể thế.

Anh Thanh niên

Kun lao ra mảnh vườn chói chang nắng hè.

Cậu cố cởi mũ bảo hiểm nhưng mãi không tháo được dây quai ở cằm.

“Ừừừừ.” Cậu giằng giật thô bạo, cuối cùng cũng cởi được. “Con không thích bố nữa.”

Kun tức giận quăng mũ bảo hiểm. Chiếc mũ đập vào gốc cây sồi, nảy lên rồi xoay trong không trung.

“...?”

Trong lúc xoay, chiếc mũ bảo hiểm màu đỏ biến thành mũ phi công bằng da cũ kĩ như được phù phép.

“A...?”

Kun bắt giác rướn người tới trước. Đúng lúc ấy...

Vèo vèo vèo vèo vèo...

Gió dữ đột nhiên nổi lên, kèm theo ánh sáng chói lóa đến mức phải che mắt lại và tiếng động cơ rền vang muốn banh lỡ tai. Áp suất gió như cuốn phăng Kun. Tóc cậu bị gió thổi bạt ra sau, cơ thịt trên má xô nhau như sóng dập dờn, toàn thân rung lắc dữ dội. Cậu hé mắt nhìn. Trước mắt cậu là động cơ hình ngôi sao cùng cánh quạt quay nhanh tới chóng mặt. Nguồn gốc của cơn gió là đây. Cây sồi chao đảo y hệt có bão quét qua. Áp suất gió

chực đẩy bật Kun về sau. Kun tưởng mình sắp bị thổi bay đi như đám lá cây bay xung quanh.

Chuyện gì thế này?

Cậu đang thắc mắc không hiểu chuyện gì xảy ra thì gió chợt ngừng thổi.

Lạch cách lạch cách lạch cách...

Mùi bụi trộn lẫn mùi dầu máy và nhang đèn làm Kun muốn ngộp thở. Cậu mở mắt ra thì thấy mình đang đứng ở một góc nhà xưởng mờ tối. Đồng hồ lĩnh kính chẳng rõ là vật liệu hay đồng nát chất thành đồng trong một góc. Ánh sáng bên ngoài lọt vào qua các khe hở trên tường gỗ. Màn khói cuộn xoáy trong những dải sáng ấy. Kun lại bị dẫn tới một chốn lạ lùng nào rồi...

Đúng lúc này...

“...?”

Giữa đồng vật liệu, Kun phát hiện ra một vật thể nổi bật đến kì lạ. Mặt trước và sau của nó gắn bảy xi lanh hướng tâm. Đây hẳn là động cơ pittông máy bay 14 xi lanh, giống động cơ hình ngôi sao cậu thấy ban nãy. Nhưng động cơ này lại phủ bạt nhựa nằm im lìm trên bụi, không lắp cánh quạt cũng chẳng có dấu hiệu hoạt động. Vậy thứ tạo ra cơn gió dữ dội ban nãy biến đâu mất rồi?

Vù vù vù vù vù...

Tiếng động cơ lúc này nhẹ nhàng êm tai, khác hẳn khi nãy. Kun ngoái lại tìm nơi phát ra âm thanh. Xung quanh xếp đầy các loại máy công cụ cỡ lớn, trông chẳng hề ăn nhập với nhà xưởng

bé tí, cứ như được chuyển từ nơi nào đến. Trong xưởng còn có vông, nhang đuổi muỗi và sofa, trên đặt một quả đào.

Chiếc mô tô phân khối lớn đang ráp dở được dựng trên bục. Không sơn và chưa lắp vỏ ngoài, chiếc xe chỉ có độc bộ khung còn thấy rõ mối hàn cùng động cơ lắp sẵn với nắp xi lanh bố trí hai bên. Tiếng ồn nãy giờ hắt từ đó vọng ra. Bình nhiên liệu chưa được gắn vào xe, thay vào đó, nhiên liệu được đổ vào cái bình treo lơ lửng giống bình truyền dịch dùng trong bệnh viện.

Đến lúc này, Kun mới chú ý tới người ngồi xồm trước mô tô, xoay lưng ra, loay hoay điều chỉnh bộ chế hòa khí.

Cậu giật mình, bắt giắc khẽ kêu, "... A."

"...?" Nghe động, người nọ - một thanh niên, chậm rãi đứng dậy. Anh mặc áo ba lỗ dầm mồ hôi và dầu nhớt cùng quần dài có túi, chân đi đôi boot cũ mềm, khăn vắt trên cổ. Dáng người cao gầy, mái tóc đen vuốt ra sau. Anh tò mò nhìn xuống Kun, đoạn hỏi.

"... Nhóc có việc gì sao?"

"Ớ!" Kun cuống quýt tìm chỗ nấp, hết bước sang trái lại lượn sang phải.

"Có hứng thú với cái này sao?" Anh thanh niên đặt tay lên chiếc mô tô ráp dở. Khi đứng lên, trông anh càng cao lớn và gầy gò hơn.

Kun bối rối lắc đầu quây quây, "Không."

"Nhóc muốn leo lên ngồi thử không?"

"Không."

“Không phải ngại đâu.”

“Không.”

“Muốn ngồi thử lắm đúng không?”

“Không.”

Anh thanh niên nhìn về phía cậu, vai thông xuống ra chiều thất vọng.

“VẬY HẢ. NHÓC KHÔNG MUỐN NGỒI THỬ À. TIẾC THẬT.” NÓI ĐOẠN, anh lết một bên chân bước xuống bậc. “Cái gì cũng có lần đầu mà.”

“Cái gì cũng...?” Kun khựng lại, hỏi anh thanh niên.

Anh thanh niên tì người dồn sức mở cánh cửa lớn của xưởng.

“ĐÚNG, NGƯỜI TA THƯỜNG NÓI ‘CÁI GÌ CŨNG CÓ LẦN ĐẦU’ MÀ.” Anh nhoẻn cười, vắt áo khoác lên vai, rời khỏi xưởng.

Mình nghe câu ấy ở đâu rồi thì phải? Mà mình mới gặp người này lần đầu, làm gì có chuyện mình từng nghe câu ấy? Người này thật ra là ai? Và lúc trước ai đã nói câu ấy với mình?

Nhà xưởng dựng kín trong rừng. Ống nước và đường dây điện chạy lộ thiên trên lớp ván gỗ ốp tường. Đường rừng trải bê tông dày, gồ ghề như thể ai đó vội thi công nhưng sau thấy không cần thiết nên bỏ mặc.

Do dự một thoáng, Kun quyết định bám theo anh thanh niên.

Hai người rời khỏi rừng, tiến ra đường ruộng. Lúc này họ đang đi trên vách đá.

Từ đây có thể trông thấy mũi đất Honmoku nhô ra. Tiếng trẻ con reo hò bên bãi biển Byobugaura loáng thoáng vọng sang. Thấy luôn hàng thông trên núi Shirahata. Bán đảo Boso ẩn hiện bên kia bờ biển, dọc bờ biển có quốc lộ, tàu điện thành phố Yokohama đang rầm rập thẳng tiến đến Sugita. Có thể thấy dãy mái ngói san sát của các ngôi nhà dọc đường, thậm chí cả lớp mái tranh xưa... Xưa? Đây rõ ràng là thị trấn Kun đang sống nhưng cảnh vật lại hoàn toàn xa lạ. Cậu không thấy tuyến đường sắt Negishi, tuyến đường sắt vùng vịnh trên cao lẫn khu công nghiệp nặng trên dải đất khai hoang. Trải rộng trước mắt là khung cảnh từ cái thời những thứ kể trên chưa xây.

Nhưng Kun làm sao biết được. Trên đường ruộng, cậu chăm chú nhìn dáng đi cà nhắc như bị tật ở chân của thanh niên trước mặt. Mũi chân phải hướng sang ngang làm dáng đi của anh khá giống người chân vòng kiềng.

Kun nhìn chăm chăm vào cái chân, đoạn ngược lên tấm lưng ngăm đen.

“... Chân.”

“Hả?”

“Chân chú đau ạ?” Cậu hỏi thẳng.

Anh thanh niên nghiêng mặt, liếc Kun qua khóe mắt.

“Cái chân này hả? Con tàu chở tôi hồi chiến tranh bị đánh lật nên thành ra vậy đó.” Anh nói như thể mình chỉ ngã xước đầu

gối chút thôi. “Quen rồi sẽ chẳng thấy bất tiện gì đâu.” Anh nhìn về đường chân trời, khẽ nhíu mày như chói nắng.

“...” Kun nhìn theo.

Ở đó chẳng có gì, chỉ có những đám mây bông bênh trôi.

Đi dọc đường ruộng một lúc thì ra tới một nơi giống quảng trường có rào bao quanh. Anh thanh niên không ngoái lại, đi thẳng vào ngôi nhà hai tầng ốp gỗ kè đó.

Kun suy nghĩ một lúc xem nên làm gì. Cậu quanh quẩn một chỗ, chưa xác định được đi theo tiếp hay thôi. Chẳng biết anh thanh niên là người thế nào nhưng cậu vẫn bị anh thu hút. Tại sao nhỉ? Lưỡng lự hồi lâu, Kun quyết dần bước.

Càng đến gần, mùi đặc trưng của động vật càng rõ. Tò mò không biết bên trong có gì, Kun ngó vào trong cánh cửa tối mù.

“A...” Cậu bất giác kêu lên.

Vài con ngựa chậm rãi ló đầu ra từ các ngăn chuồng, chăm chú nhìn Kun như đang chiêm ngưỡng thứ gì quý hiếm lắm. Thì ra là tàu ngựa.

Anh thanh niên ở bên trong gọi với ra, “Hô, vào đây.”

Kun rụt rè bước vào, nhìn lũ ngựa ở hai bên. Có rất nhiều loại, từ ngựa con màu nâu nhạt đến ngựa xám to lớn. Nhìn ngựa thật ở khoảng cách gần thấy hấp dẫn hơn hẳn khi xem trong từ điển bằng hình hay qua video.

“... Lần đầu cháu thấy đây.” Kun nói.

“Lần đầu á?” Gương mặt anh thanh niên nhăn lại, lộ rõ vẻ bất ngờ. Anh mau lẹ bước tới, ngồi thụp xuống trước mặt Kun đang e dè, gí sát mặt vào kiểm tra.

“Ngựa?”

“Vâng.”

“Lần đầu thấy?”

“Vâng.”

“Thật sao?”

“Vâng.”

“...”

Anh thanh niên nhú mào, chăm chăm nhìn Kun, im lặng hồi lâu. Trước ánh nhìn của anh, Kun không biết làm gì, nuốt nước bọt đánh ực. Mặt anh thanh niên giãn ra. Anh nhoẻn cười, ngoái đầu gọi với vào trong, “Có ai không?”

Hai thanh niên khác thò mặt ra từ sau tấm bảng đen, “Đây ạ.”

“Chuẩn bị ngựa giùm tôi nhé?”

“Vâng ạ.”

“Chúng tôi chuẩn bị ngay.”

Họ đáp, lập tức đi vào trong, không lâu sau dắt ra khỏi tàu một con ngựa có vẻ là giống tốt, dáng hơi nhỏ với bộ lông màu hạt dẻ. Một người cẩn thận buộc đai yên ngựa, người còn lại đưa dây cương cho anh thanh niên.

“Các cậu vất vả rồi.”

Anh thanh niên cảm ơn, tiến tới bắt chuyện, âu yếm vuốt ve mặt và cổ con ngựa. Anh quan sát rồi lựa lúc thích hợp nắm lấy bờm, không dùng bàn đạp mà thành linh leo lên như đang cưỡi ngựa không thắng yên. Yên vị rồi, anh nhanh chóng luồn chân vào bàn đạp.

Động tác uyển chuyển của anh làm Kun thích thú nhảy cẫng lên, “Oa, chú giỏi ghê.”

Anh thanh niên nắm dây cương điều khiển ngựa, “Nào.”

Anh ngả người ra tưởng ngã tới nơi, chìa tay cho Kun. Chắc có ý bảo cậu lên đây. Không thể nào. Sao mà làm nổi. Cậu xua tay, lắc đầu quây quật tỏ ý từ chối, “Cháu không làm được đâu.”

Anh thanh niên tóm lấy cổ áo cậu.

“Oái!”

Trong phút chốc. Kun bị kéo thốc lên ngựa. Con ngựa khê xoay cổ, từ từ dừng lại.

“Áááá!”

Ngựa cao thật đấy! Tầm nhìn từ trên lưng ngựa cao đến đáng sợ, chẳng khác nào nhìn từ tầng hai xuống mặt đất. Chân Kun khua nháo nhào, tưởng sắp ngã tới nơi. Bây giờ mà ngã thì không chỉ bị thương bình thường thôi đâu. Sẽ thấy xung quanh tối sầm rồi bất tỉnh luôn là cái chắc. Kun bám chặt cánh tay anh thanh niên, quen miệng gào lên, “Ái... Bố ời!”

Nghe vậy, anh thanh niên cười méo xẹo, “Bố? Tôi á?” Con ngựa không đứng yên mà giậm giậm chân.

“Bố ơi! Bố ơi!” Trên lưng ngựa rung lắc, Kun nhắm tịt mắt, bám chặt cánh tay anh thanh niên không rời.

“Đừng có sợ. Nhóc mà sợ thì con ngựa cũng sợ theo đấy.” Anh thanh niên điềm đạm nói, cẩn thận dẫn con ngựa về hướng ngược lại. “Đi thôi.”

Con ngựa thông thả bước dọc đường ruộng trên đồi.

Bên kia vách đá là ruộng bậc thang, lá khoai tây, khoai lang, khoai môn trải rộng bạt ngàn. Từ trên yên có thể cảm nhận chuyển động nhịp nhàng có hệ thống của các thớ cơ ở vai ngựa. Toàn thân Kun rung rung. Cậu cứng người nhìn mãi xuống dưới, tay nắm chặt dây cương.

Ban nãy, Kun đã gọi anh thanh niên là bố. Tuy chỉ là buột miệng nhưng cậu đã chợt nhớ ra, rằng từng nghe bố nói câu “Cái gì cũng có lần đầu” ở phòng trẻ. Không thể sai được. Đúng là bố đã nói thế. Chẳng lẽ người này là bố hồi trẻ?

Anh thanh niên bình thản nói, “Con ngựa không còn sợ nữa. Nó đã chấp nhận chúng ta. Không đáng sợ chút nào đúng không?”

“... Có chút chút ạ.” Kun đáp, mắt vẫn dán xuống đất.

Anh thanh niên chỉ tay về phía đường chân trời đằng xa, “Vậy thì cứ nhìn thẳng ra trước. Đừng nhìn xuống dưới, dẫu có chuyện gì cũng chỉ nhìn ra xa thôi.”

Kun căng thẳng quá nên không thể làm theo lời anh thanh niên ngay. Cậu chớp chớp mắt, nhắm nghiền mắt lại rồi ngẩng lên, thận trọng từ từ mở mắt ra.

“...”

Cậu thấy những đám mây trắng đang bồng bênh trôi nơi chân trời. CƠn gió biển thổi vào từ vịnh Negishi luồn qua mái tóc làm cậu thấy khoan khoái. Nhờ vậy, cảm giác căng thẳng hồi hộp dần được tháo bỏ.

Nhìn kĩ cậu mới để ý thấy bóng của khối kiến trúc lớn đằng xa, nằm trên quả đồi bên kia sông.

Chính là Khán đài Đua ngựa Hạng nhất của trường đua ngựa Negishi.

“A...” Kun biết một khối kiến trúc tương tự. Chính là khán đài bỏ hoang trong công viên cây xanh Negishi. Không sai. Khung cảnh xung quanh tuy khác nhưng khán đài vẫn nằm ở đây. Trong lòng dấy lên cảm xúc kì lạ, cậu ngẩn người ngẩn nó.

“Nhỉ? Thế này thì không sợ nữa rồi.” Anh thanh niên nhẹ nhàng nói.

Kun bừng tỉnh, ngẩng mặt cười với anh, “Vâng.”

Anh thanh niên chạm chân vào bụng ngựa ra hiệu. Con ngựa nhận lệnh, bắt đầu chạy nước kiệu. Nhịp xóc nảy khác hẳn làm Kun tròn xoe mắt, “Oa!”

Ngựa chở Kun băng qua đường ruộng nhấp nhô trên đồi. Có khi nào lần này mình sẽ bị hất tung đi không? Kun lại nhắm tịt mắt.

Anh thanh niên ngồi thẳng lưng lên, nói với cậu, “Hãy nhìn thật xa.”

“A!” Kun ngỡ ngàng, cố ngẩng mặt đôi mắt về phía đường chân trời, tập trung vào tiêu điểm là khán đài của trường đua ngựa, và lấy lại bình tĩnh nhanh hơn ban nãy. Cậu cũng quen dần với nhịp nước kiệu của con ngựa.

“Tốt lắm. Tôi tăng tốc đây.”

Anh thanh niên mỉm cười, dùng nhịp thở nông và cú thúc chân ra hiệu cho ngựa. Con ngựa màu hạt dẻ thiện nghệ phi hết tốc lực, băng qua đồi như được giải phóng.

Tiếng móng ngựa khua vang cùng âm thanh xé gió thoáng rít lên bên tai.

Kun chợt nhận ra mình đang lao băng băng dọc quốc lộ ven biển trên chiếc mô tô phân khối lớn.

Bố

Brừừừn.

Mặt biển phản chiếu ánh nắng lấp lánh. Kun và anh thanh niên lao vút qua tàu điện thành phố Yokohama đang chậm rãi tiến về phía Bắc. Họ vừa vòng theo vịnh Negishi vừa xuôi quốc lộ xuống phía Nam.

Anh thanh niên quần đai da quanh người Kun, buộc chắc vào mình. Xung động từ chiếc mô tô BMW 494CC 24 mã lực với động cơ hai xi lanh làm mát bằng không khí truyền lên người Kun đang bò nhòai trên thùng xăng, khiến cậu thấy tê tê. Vỏ bình xăng có hình chiến mã vẽ bằng sơn. Đúng, rõ ràng mới nãy thôi cậu còn cưỡi trên lưng con ngựa với bộ lông màu hạt dẻ cơ mà... Cậu bối rối, chớp chớp đôi mắt sau cặp kính chắn gió không biết đeo vào từ khi nào, ngược lên như muốn hỏi anh thanh niên.

Anh thanh niên mặc chiếc áo khoác da khi trước còn vắt trên vai, tay đeo găng dày. Quai chiếc mũ phi công mùa hè bay phấp phới trong gió.

“Đằng kia.”

Đôi mắt sau cặp kính chắn gió thoáng liếc sang trái. Kun nhìn theo.

“Kia là công ty chế tạo máy bay tôi từng làm việc.”

Từ giữa hàng cây dọc theo con dốc Sugita, Kun thoáng thấy nhà máy lớn với hàng mái hình răng cưa nằm trên mảnh đất khai hoang. Có khi nào đây là nơi sản xuất động cơ máy bay 14 xi lanh cậu thấy ở nhà xưởng trong rừng? Nhưng nhà máy không một bóng người với các ô cửa sổ tối om như hang động trông chẳng khác nào sinh vật đã chết. Anh thanh niên rồ ga tăng tốc. Cảnh vật lướt qua hai bên, chẳng mấy chốc nhà máy tụt lại sau lưng rồi biến mất.

Cả hai đi ngang qua đoàn tàu thuộc tuyến chính Keikyu, xuôi theo quốc lộ 16 xuống phía Nam.

Trên con đường núi chưa trải nhựa nối từ Tomioka tới Kanazawa Hakkei, anh thanh niên ôm cua mượt mà điêu luyện. Đối mặt với những khúc cua hiểm trở, anh không giảm tốc mà thẳng tiến, vừa mới thẳng người dậy đã lại vào cua, hết như đang thử thách lòng can đảm của Kun.

Sau những khúc cua là đường hầm Funakoshi. Họ tiến vào hầm.

“Vẫn sợ hả?” Trong bóng tối đường hầm, anh thanh niên lên tiếng hỏi.

Kun sợ hãi ra mặt nhưng vẫn cố tỏ ra gan dạ, “... Không sợ.”

“Nhóc có thấy đường chân trời không?”

Kun hé mắt thì thấy lối ra mỗi lúc một gần, “Có ạ.” Cả hai phóng thẳng vào vùng sáng chói lọi.

Từ đường hầm Funakoshi qua thị trấn Taura, trước mặt họ là cảng chính Yokosuka.

Ngày xưa, người ta xây dãy tường cao dọc con đường ven vịnh để đảm bảo bí mật của khu cảng Yokosuka nhưng sau đó lại dỡ bỏ. Giờ đây có thể thấy rõ cần cầu đầu búa cùng cầu trục xoay đứng vươn mình cao hơn cột buồm tàu chiến Hoa Kỳ neo đậu ở cảng. Kun tròn xoe mắt trước khung cảnh tráng lệ. Nhìn sang phải, cậu choáng ngợp trước cầu trục khổng lồ trên bệ thuyền số 2 đang lừng lững nhìn xuống. Toàn các máy móc thiết bị với kích thước lớn làm cậu tưởng mình lạc bước vào vương quốc khổng lồ. Anh thanh niên và Kun đi lướt qua vài người lính ngoại quốc đang vừa dạo bước vừa thành thoi hát hò ngoài cửa hộp đêm dành cho binh lính. Đối lập với hình ảnh đó là đoàn người tay xách nách mang đồ đạc lĩnh kỉnh, vai chùng xuống mệt mỏi. Cả hai còn thấy thấp thoáng bóng trẻ con nơi góc phố, đứa nào đứa nấy gầy nhẳng nhưng vừa chạy đuổi nhau vừa cười ré lên.

Trên con đường mịn mù cát bụi dọc bờ biển Mabori, họ đi lướt qua chiếc xe tải cũ mềm chở đầy vật liệu. Mãi tới bây giờ cậu mới thấy bóng dáng một chiếc ô tô. Người ở đây thường dùng ngựa hay bò để thò hàng. Hai người băng qua bãi biển yên tĩnh lỏm chỏm đá ở Hashirimizu với dãy nhà cũ kĩ san sát, vòng sang Kannonzaki.

Trải rộng trước mắt Kun là cảnh tượng cậu hiếm khi được chiêm ngưỡng. Đủ loại thuyền bè đang di chuyển ngoài khơi. Mỗi lần thấy một con thuyền, cậu chỉ tay về phía biển, gào tướng lên, “Thuyền kia.”

Con thuyền thả lưới căng buồm đón gió.

Tàu vận tải số 9 đang hướng tới cảng Tokyo.

Hai người thấy cả tàu sân bay Hosho chở người từ nước ngoài về đang đi từ Kurihama đến Uraga.

Anh thanh niên khẽ nói, “Bí quyết lái phương tiện vận chuyển nào cũng như nhau. Chỉ cần lái được một thứ thì sẽ lái được những thứ khác. Ngựa, tàu thuyền hay máy bay đều vậy...”

Từ bãi biển Miura, họ vòng theo bán đảo ra bờ Tây. Mặt biển sáng lấp lánh dưới ánh nắng buổi xế chiều. Chiếc mô tô chạy băng băng trên đường quê gập ghềnh.

Kun ngược nhìn anh thanh niên, “Bố ới.”

“Hả?”

“Ngầu thật đấy.”

Anh thanh niên vẫn nhìn thẳng, “Hửn rồi, xe tôi chế tạo mà.”

“Không phải vậy.” Kun chăm chú nhìn anh thanh niên. “...”

Cậu không biết diễn tả ra sao cho anh hiểu thứ cảm xúc mơ hồ như ngưỡng mộ này, chỉ biết nhìn mãi. Nhận thấy ánh mắt của Kun, anh thoáng phì cười. Nhưng chỉ có thế. Khi ngược lên lần nữa, ánh nắng phản chiếu lên kính chắn gió làm Kun không thấy rõ ánh mắt anh.

Tiếng động cơ mô tô vang khắp bãi sậy trải rộng dọc bờ biển. Hai người cứ thế đi hoài đi mãi.

Tiếng động cơ của một loại máy khác chọt vang lên như muốn hòa âm với động cơ mô tô. Ngược lên trời, Kun nhìn thấy một chiếc máy bay. Do quá xa nên cậu không rõ là loại máy bay

nào, nhưng từ âm thanh đặc trưng này, cậu đoán có lẽ là loại gấn động cơ 14 xi lanh mà cậu từng thấy ở nhà xưởng trong rừng.

Sáng hôm sau, mẹ đang chuẩn bị ra ngoài thì phát hiện sơ suất của bố nên dùng dũa dũa nổi giận.

“Sao anh có thể quên nộp mấy giấy tờ quan trọng này?”

Bố mặc áo phông và quần cộc, mái tóc bù xù, bộ dạng rũ rượi ngái ngủ, lững thững đi sau mẹ. Bố mới thức dậy sau một đêm thức trắng làm việc.

“Anh xin lỗi.”

“Thật tình, em đã nhờ anh rồi cơ mà.”

“Anh xin lỗi mà.” Bố lúng túng ra mặt, van vãn. “Em đừng giận nhé.”

Kun nhìn bố chăm chăm, “Bố ơi!”

“Hả?”

“Chào buổi sáng ạ.” Kun nói, ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ.

“Sao thế Kun, tự nhiên lễ phép hẳn ra?” Bố giật mình hỏi lại.

Kun đội mũ bảo hiểm, cài quai cẩn thận, giọng điệu y hệt mấy anh thanh niên ở chuồng ngựa, “Con ra công viên ạ.”

“Sao?”

“Con ra tập xe đạp ạ.”

“Hả?”

“Đi thôi ạ.”

Ba bố con lại đến quảng trường hình tròn trong công viên cây xanh Negishi.

“Có thật là con tập một mình được không?”

Bố khẽ đu đưa bé Mirai nằm trong cái đu trước ngực, từ mép ghế băng dõi theo Kun. Lòng đầy quyết tâm, Kun quay phắt đi.

“Ồn ả.” Cậu khoát chân để ngồi lên yên. “Ừ...”

Nhưng chân ngắn quá nên lại bị vướng vào yên xe.

“Ừ... ừ... ừ.”

Nhóm mấy cậu bé chạy xe đạp bữa nọ từ xa chăm chú nhìn về phía này.

“Ừ... ừ.”

Cuối cùng Kun cũng leo được lên xe. Cậu đặt chân lên bàn đạp, dồn sức nhấn xuống. Chiếc xe lập tức chao đảo, tiến được một xú đã đổ ập.

“A!” Bố kêu lên.

Kun dựng chiếc xe đạp nặng dậy, nhắm lại lời anh thanh niên, “Hãy nhìn thật xa... Nhìn thật xa...” Cậu ngẩng mặt lên, nhấn bàn đạp. Xe chao đảo làm cậu vội chống hai chân xuống. Cậu thử nhấn bàn đạp lần nữa, run rẩy tiến xa hơn khi nãy chút xíu rồi lại ngã kênh ra.

“Chà... Cố lên, Kun.” Bố bất giác ngả người tới trước, cố kìm nén mong muốn chạy đến chỗ con trai.

Sau vài lần ngã, mình mẩy Kun lấm lem bùn đất. Nhưng cậu vẫn nỗ lực dựng xe lên, thở hổn hển rồi nhấn bàn đạp, “Hãy

nhìn thật xa... Nhìn thật xa...”

Bốn cậu bé nín thở dõi theo. Vừa mới nghĩ Kun đã đi được xa hơn thì cậu lại ngã oạch một cú rõ hoành tráng. Cả bốn rúm người lại.

“Ồi!”

Bố ôm đầu tiếc nuối. Riêng Mirai nằm yên trong địu là không mảy may cựa quậy, dõi theo anh trai.

Kun mồ hôi nhễ nhại khắp người, chắc thấm mệt nên mãi không dựng được xe. Nhưng cậu vẫn gồng hết sức.

“Hãy nhìn thật xa... Nhìn thật xa...” Mồ hôi túa ra ròng ròng, cậu mở to mắt nhìn về phía khán đài bỏ hoang bị lá trường xuân phủ kín. Cậu nhìn chăm chăm, nhấn bàn đạp.

“... Ừ.” Cậu lão đảo tiến lên, mắt không quên nhìn phía trước.

“Ừừ...” Chiếc xe chao đảo, tưởng sắp đổ tới nơi nhưng Kun vẫn xoay sở trụ được.

Bố run rẩy siết chặt tay, “Ồ, giỏi quá.”

Kun vẫn nhìn thẳng. Bánh xe trước rung dữ dội nhưng lạ thay, cậu không ngã.

Thứ phản chiếu trong mắt cậu không phải khán đài bỏ hoang mà là Khán đài Đua ngựa Hạng nhất của trường đua ngựa Negishi mà cậu đã cùng anh thanh niên ngắm nhìn từ ngọn đồi cao lồng lộng gió biển.

“Hự!” Người lặn xe đều rung lắc rất dữ nhưng Kun vẫn nhấn bàn đạp. Cậu chưa ngã.

“Giỏi quá, giỏi quá.” Bố reo lên, vung mạnh nắm tay siết chặt.

Dù chao đảo nhưng chiếc xe chưa đổ mà chắc chắn tiến lên, miễn sao Kun đều chân đạp. Điều đó đồng nghĩa với việc Kun đã biết đi xe đạp.

“Thành công rồi, Kun làm được rồi. Thành công rồi.” Bố vung tay hô lớn bên ghế băng. Bố nhảy cẫng lên, vung vẩy tay mãi.

Kun dừng xe, chống hai chân xuống, thở phào một tiếng.

Mấy cậu bé này giờ đứng nhìn lũ lượt đạp xe tới rồi phanh kít lại.

“Chẳng phải đi được ngay sao.”

“Dễ ợt đúng không?”

Cả bốn tươi cười, thi nhau chúc mừng Kun còn đang ngơ ngác.

“Ta cùng chơi đi.” Nói đoạn, mấy cậu bé cứ thế đạp xe đi trước.

Vậy là cậu cũng biết đi xe đạp như mấy anh rồi. Mới thoáng nghĩ thôi mà lòng đã ngập tràn thỏa mãn.

“Mình đi thôi.” Mấy cậu bé gọi.

Kun tươi cười, nhấn mạnh bàn đạp, “Vâng!”

“Cảm giác như được chứng kiến giây phút con trưởng thành thêm vậy.” Bố phấn khích kể mẹ nghe chuyện ở công viên.

Mẹ dùng hai tay xoa đầu Kun làm tóc cậu rối tung lên, khen hết lời, “Giỏi quá, Kun của mẹ giỏi quá.”

“A ha ha ha ha.” Kun cười ré lên rồi ngồi bệt xuống, tự dừng giở cuốn album ra xem. Được mẹ xoa đầu, cậu có vẻ vừa vui vừa thấy nhột.

“Chắc có bố cổ vũ nên Kun mới cố gắng đấy.” Mẹ nói.

Bố bất ngờ trước cách lý giải của mẹ, quay sang chăm chú nhìn Kun, đoạn hỏi, “C... Có phải vậy không?”

“Đúng vậy đó.”

“...”

Nhìn vẻ ngây thơ của Kun khi lật xem từng trang album, bao suy nghĩ ùa về trong tâm trí bố. Như nhìn thấy bóng dáng mình thuở nhỏ ở Kun, cảm xúc dâng trào, bố rơm rớm nước mắt nhưng vội chớp chớp mắt lảng đi.

“... Trẻ con giỏi thật, chẳng cần ai dạy, loáng cái đã làm được.” Bố nói, không kìm nổi xúc động, sụt sịt mũi rồi dùng ngón trỏ gạt nước mắt.

Mẹ nhìn Mirai trong vòng tay bố rồi nói, “Mà nè.”

“Sao thế?”

“Bé Mirai không còn khóc khi anh ẵm nữa rồi.”

“... Ờ?”

“Nhìn mặt con thoải mái chưa kìa. Chẳng phải anh cũng lên tay rồi sao?”

Bố chăm chú nhìn Mirai, đoạn lắc đầu như vừa nghĩ lại rồi mỉm cười, “Không, không, giờ thì anh sao cũng được. Quan trọng là Kun rất giỏi.”

“Ha ha. Vâng, vâng.” Mẹ cười trừ, bỏ cuộc.

Những gì Kun làm được còn đáng khen hơn nhiều, bố thầm nghĩ.

Đúng lúc ấy, Kun ngoái lại, “A, đây là bố này.”

“Hả? Đâu cơ?” Mẹ nhìn xuống cuốn album.

Kun chỉ vào một tấm cũ, “Đây nè.”

“Con nhầm rồi. Đây là ông cố.”

“Không phải, là bố mà.”

“Nhầm rồi. Ông cố đây. Ông vừa mất năm ngoái...”

“Ông cố?”

Trong tấm ảnh là cặp kính chắn gió, chiếc mô tô phân khối lớn, cái áo khoác da và nhà xưởng trong rừng. Và cả anh thanh niên Kun cứ gọi là bố nữa... Những cảnh vật cậu từng thấy đều nằm hết trong ảnh.

“Trong thời chiến, ông cố chế tạo động cơ máy bay chiến đấu, sau bị gọi đi lính, phải gia nhập cảm tử quân dùng thuyền tấn công địch nhưng ông may mắn sống sót. Sau chiến tranh, ông chuyển sang phát triển mô tô...”

Những lời mẹ nói như trôi về nơi xa xôi nào đó.

“...” Kun ngắm kĩ tấm ảnh.

Người thanh niên trong ảnh nhìn cậu như thì thầm kể chuyện.

“...”

Kun chừng như đã hiểu.

“... Trời ạ. Ra vậy.” Rồi cậu mỉm cười nói, “Cháu cảm ơn ông cố.”

Anh thanh niên trong ảnh như đang mỉm cười đáp lại.

Bỏ nhà ra đi

Nắng chói to đậm bóng đổ.

Tàu E233 sọc xanh nhạt kêu tu tu chạy êm như ru. Bên phía sân ga dành cho tàu thường của ga Tokyo, các đoàn tàu thuộc tuyến Chuo, Yamanote, Super Azusa, Tokaido, Odoriko, Sunrise Izumo, Narita Express nằm kề nhau. Tàu E233 rúc còi tiến vào ga Tokyo rồi cứ thế “đi qua” luôn.

“Ừ chịu.” Kun mặc độc quần lót, ném phăng quần dài đi. Tàu E233 phăng phăng băng qua phòng trẻ bừa bộn quần lửng vứt tứ tung.

“Hay cái này?”

Bố giờ cái quần dài kẻ sọc nhưng Kun bức dọc hắt đi.

“Ừ chịu. Cái quần màu vàng đâu bố?”

“Đang giặt rồi con.”

Kun hờn dỗi ngồi thụp xuống. Bố lôi ra từ ngăn kéo cái quần lửng màu xanh đậm nhưng cậu ngoảnh mặt ngó lơ.

“Con muốn cái quần màu vàng cơ.”

“Vẫn chưa khô mà con.”

“Ừ chịu.”

“Thế con mặc nguyên quần lót đi chơi nhé?”

“Ừ chịu.”

“Thế mặc quần vào đi.”

Bố không bỏ lỡ cơ hội, lao đến định mặc cái quần màu xanh đậm cho Kun. Kun gào lên, giãy nảy phản kháng.

“Ừ đầầầ.”

Tàu E233 chạy khỏi phòng trẻ, leo lên vườn bằng đường ray đặt trên hộp bánh, khay tài liệu, hộp giấy ăn và chậu cây. Men theo bậc thang dẫn lên tầng trên, đoàn tàu kiên nhẫn băng qua cây cầu xoắn ốc tinh xảo dựng trên giỏ đựng đồ giặt, khối gỗ xếp hình, cục tẩy, cốc đong chia vạch lên tận phòng ăn.

“Gâu gâu, gâu gâu.”

Yukko sửa văng lên như đón khách. Tàu E233 thẳng tiến lên phòng khách, xình xịch lăn bánh qua đoạn đường ray trên cao chống bằng vỏ hộp sữa, từ điển bằng tranh, mô hình khủng long và sách tranh.

“A, đau đầu quá...” Nghe tiếng sửa của Yukko, mẹ khổ sở lấy tay bóp trán. Xem chừng cơn đau đầu từ hôm qua chưa dứt.

“A ư...” Suốt từ sáng, Mirai cứ lăn lê bò toài khắp nơi nhưng chẳng tỏ ra hứng thú với đoàn tàu tuyến Keihin-Tohoku mà cứ ngó nghiêng như tìm kiếm món đồ thất lạc.

“Con tìm gì thế?”

Mirai chưa đầy tám tháng tuổi đã bắt đầu biết bò, sớm hơn hẳn Kun ngày trước. Cứ sễnh ra là em lại bò đi đâu mất.

“Máy bay Mirai...” Mẹ bế Mirai, đặt nằm ngửa ra sàn rồi nhanh tay cởi bộ quần áo liền thân của em ra. “Nào, mình thay đồ thôi.”

“Mẹ ơi, con muốn mặc quần màu vàng cơ.”

Tay cầm quần lửng, Kun đi lên tầng, bắt mẫn kêu lên. Yukko bám sát gót, sữa gâu gâu như muốn khuấy động không khí.

“Im nào Yukko. Đau đầu quá.”

“Mẹ, quần màu vàng cơ.”

“Quần này con mặc đẹp mà.”

“Mẹ, quần màu vàng cơ... Hừ. Yukko, ồn quá.”

Kun giận cá chém thớt, chạy vòng quanh đuổi theo Yukko. Mẹ ngồi chính giữa, nhăn mặt cố chịu đựng cơn đau đầu, tay giữ Mirai chỉ chực vùng ra bò đi chơi để thay đồ. Mẹ háo hức muốn xem vẻ đáng yêu của em bé trong bộ áo mới toanh dành để đi chơi. Nhưng tình hình hỗn loạn thế này thì hơi đâu mà ngắm nghĩa nữa, việc thay quần áo trở thành thao tác nhét Mirai vào trong bộ đồ.

Bố cầm vợt bắt côn trùng, thỉnh linh ló mặt lên từ dưới cầu thang, “Đến giờ rồi đấy.”

“Em biết rồi.”

“Chất đồ lên xe thôi.”

“Em bảo là biết rồi mà!” Mẹ bắt giắc gắt gỏng.

Bố co rúm người, cụp mắt bước lên phòng khách, nhanh tay gom bốn cái túi đặt trên sofa rồi tắt tả quay trở xuống, “Rồi rồi, xin lỗi. Anh không nói linh tinh nữa.”

“Anh nói kiểu gì vậy?”

“À, không có gì đâu.” Bố đi nhanh xuống tầng như chạy trốn.

“Trời ạ.” Sao mọi người đều thế, mẹ cái tiết.

“Con ghét cái quần màu xanh này lắm.” Kun chột đứng khựng lại. “Con thích quần màu vàng cơ.” Nói đoạn, cậu cởi phăng quần ra.

“A, đừng cởi đừng cởi.” Mẹ vội tóm lấy tay Kun, kéo cạp quần lên.

“Này, em ơi...”

Bố e dè từ dưới tầng gọi với lên. Nghe tiếng bố, Yukko sửa gâu gâu chạy xuống.

“Vâng. Em đây, em đây.” Thay đồ cho Mirai xong, mẹ thở dài rồi ẵm em xuống.

Chỉ còn lại mình Kun.

Mới nãy còn ồn như cái chợ mà giờ xung quanh chột trở nên yên tĩnh.

“...” Kun lẩm bẩm một mình. “Rõ ràng bố mẹ yêu bé Mirai hơn mà...”

Chẳng ai trả lời.

“... Bố, mẹ!” Cậu giậm chân hét lớn.

“Đi nào con.” Mẹ gọi. Giọng mẹ như vọng tới từ nơi xa xôi nào đó.

“Con không đi.”

“Vậy con tính làm gì?”

“Con sẽ bỏ nhà đi.”

“Ơ? Bỏ nhà, ý là bỏ lên tầng ấy hả?”

“Vâng, con không xuống nữa đâu.” Dứt lời, cậu quay phắt, chạy phăm phăm lên tầng.

Lát sau, mẹ từ dưới ló mặt lên.

“Kun?”

Nhưng Kun đi mất rồi. Trong phòng khách giờ chẳng còn ai.

Ôi trời, mẹ nhắm mắt thở dài.

Không cách nào nguôi giận được, Kun mở thật mạnh cửa buồng tắm, chui vào trốn trong bồn tắm không có nước. Rồi cậu hơi ló đầu ra.

“Kun đi mất rồi đây.” Cậu tự nói thật to và rụt đầu lại, đợi bố mẹ vào tìm.

“...”

Chẳng có động tĩnh gì. Ngôi nhà lặng như tờ.

“Hừ.”

Kun bèn chui vào trốn trong tủ quần áo ở phòng ngủ.

“Kun đi mất rồi đây.” Cậu tự nói thật to rồi đóng cửa tủ.

“...”

Vẫn chẳng có động tĩnh gì.

“Hừ.” Cậu sải bước đi ra. “Tại sao bố mẹ không đi tìm con?” Cậu chu môi. “Ờ?”

Từ phòng khách, Kun ngó xuống. Thực sự chẳng có ai ở nhà. Ngay cả Yukko cũng đi đâu mất.

“... Đâu cả rồi?”

Tiếng còi khô khốc của tàu E233 vang lên trơ trọi trong phòng ăn lặng ngắt. Chiếc vớt côn trùng gác cạnh bàn như bị bỏ quên.

“... Mọi người bỏ Kun mà đi rồi sao?” Tủi thân, Kun bật khóc. “Ư oaaaaa...”

Mọi người bỏ Kun đi hết rồi, quá đáng thật. Kun vừa khóc vừa tức, nước mắt nước mũi tèm lem.

“Không yêu mọi người nữa!”

Kun quyết định rồi. Mặc kệ mọi người. Đã vậy cậu bỏ nhà đi thật cho mà xem.

Kun lao xuống phòng ăn, bỏ hộp nước cam ép ở khay cửa tủ lạnh vào ba lô. Để dành khi khát. Tiếp đó, cậu với lên giỏ hoa quả trên bàn ăn, từ giữa đám lê và kiwi, lấy ra quả chuối nhét thẳng vào ba lô. Để dành khi đói.

Kun mở cửa kính và bắt gặp một con én nhỏ lạc vào vườn, nhưng cậu chẳng hơi đâu để ý, cứ thế xỏ chân vào giày thể thao rồi bước xuống cầu thang dẫn ra vườn.

“Làm thế không được đâu.” Một giọng nói lạ chợt vang lên.

“Ơ?” Cậu nhìn về phía có giọng nói, nhận ra mình đang đứng trên sân ga không bóng người, “Ủa?”

Trước sự việc đột ngột, Kun ngó quanh quất. Sân ga có dọc một đường ray, ngay bên ngoài là cây sồi sim lớn với cành lá um tùm. Ngoài ra chỉ thấy cánh đồng xanh ngút tầm mắt cùng vài bóng nhà dân lác đác phía xa. Có thật là tàu điện sẽ đi qua đây

không vậy? Nơi đây như nhà ga ở tận cùng thế giới ấy. Con én nhỏ khi nãy tung cánh bay vút qua bầu trời nhuộm sắc vàng buổi xế chiều.

Giọng nói cậu nghe thấy lúc trước vọng ra từ phòng đợi nhỏ xíu trên sân ga.

“Làm thế không được đâu. Thái độ vậy là sao? Chà, không ngoan chút nào.”

Kun cảnh giác, từ từ lại gần, len lén nhòm vào trong phòng đợi.

“... Anh là ai?”

Trong phòng đợi là một nam sinh cấp ba ăn mặc có phần luộm thuộm, ngồi trên ghế băng, chân duỗi ra, hai tay thọc vào túi quần. Nam sinh cấp ba nhìn Kun qua đám tóc mái lòa xòa, thủng thẳng nói, “Cả nhà sẽ đi cắm trại phải không? Nào là bắt côn trùng, ngắm pháo hoa lễ hội, còn được ngủ lại chỗ ông bà nữa. Cả nhà đều háo hức mong chờ kì nghỉ hè, cố gắng lưu lại những kỉ niệm đẹp. Không phải là nhóc không thích, đúng chứ?”

Cách nói như dạy dỗ khiến Kun ngẩn ra. Mới gặp nhau lần đầu mà sao anh ta lại nặng lời với cậu?

“Em hỏi anh là ai mà?” Cậu hỏi lại.

Nam sinh cấp ba không đáp mà nói tiếp, “Cái quần và kỉ niệm đẹp, đằng nào quan trọng hơn?”

“...”

“Nhóc cũng hiểu mà, phải không? Biết đường mà xin lỗi đi.”

Kun gườm gườm nhìn nam sinh, cãi lại, “Cái quần.”

“Ờ?”

“Không phải là em không không thích.”

“Hả?”

Kun quyết không nhượng bộ, hét lên.

“Không phải là em không không thích.”

Nam sinh cấp ba cũng quyết không nhượng bộ, hét lên.

“Không phải là nhóc không không không thích.”

“Không phải là em không không không không thích.”

“Không phải là nhóc không không không không không thích.”

Trong khi cả hai thi nhau gào thét, đoàn tàu đã tiến tới lúc nào không hay. Là tàu E233 với sọc màu xanh nước, nhưng chỉ có bốn toa. Đoàn tàu vào sân ga, phanh kít một tiếng rồi dừng lại.

Trên tấm biển gỉ sét của nhà ga vắng tanh ghi mấy chữ “Isogo”.

Kun bám vào cửa phòng chờ, nín thở dõi theo đoàn tàu. Cùng tiếng xì của xi lanh khí nén, cánh cửa trượt mở. Kun giật mình nhảy lui về sau. Bên cửa, bảng hiển thị điểm đến tiếp theo tối thui, không hiện ra gì cả.

Đoàn tàu này từ đâu tới? Nếu lên tàu thì nó sẽ dẫn đến đâu? Không thử sẽ chẳng thể nào biết được.

Đúng lúc ấy, giọng nói sắc lẹm vang lên.

“Đừng lên tàu!” Nam sinh cấp ba vươn tay ra như muốn ngăn cản Kun. “Nhóc không định lên tàu đâu nhỉ?”

Càng nghe anh ta nói, không hiểu sao Kun càng muốn chống đối. Cậu quyết định rồi. Tiếng còi vừa vang lên, cậu đã vội chạy đi.

“A, đợi đã.”

Cậu ngó lơ tiếng gọi của nam sinh cấp ba, nhảy vọt lên tàu qua cửa toa đang dần khép lại.

Con tàu E233 chậm rãi rời sân ga.

Chỉ còn lại một mình ở phòng chờ, nam sinh cấp ba dõi mắt theo đoàn tàu, chậm rãi ngả người ra lưng ghế, nhả nhó làu bàu, “... Oắt con!”

Trong toa chỉ có mỗi Kun, ngoài ra không còn ai khác.

Cậu cởi giày bỏ trên sàn, leo lên ghế ngó ra ngoài. Một con tàu E233 sọc xanh nước khác rì rì chạy lướt qua. Ủa? Nhà ga ban nãy có một đường ray thôi mà. Tàu di chuyển vào khu vực nhiều tuyến đường ray rồi sao?

“... A.” Kun nhìn thấy đoàn tàu Taki 1000 màu lục và xám chạy phía xa, trên một trong các đường ray song song với tuyến cậu đang đi.

“Tàu chở dầu kìa.” Cậu reo lên, rướn người tới trước, hơi thở phả ra làm mờ ô kính.

Mặt trời ngã về Tây, tỏa ánh nắng chói lọi khắp bầu trời. Đâu đâu cũng thấy đường ray, hệ thống dây điện trên cao cùng các

cột điện cung cấp năng lượng cho tàu. Như thế mọi thứ khác trên thế gian đều biến mất.

Nhưng Kun chẳng để ý tới chuyện đó. Đầu máy EF210 kéo theo các toa chở hàng dần vượt lên đoàn tàu chở dầu.

“Tàu chở hàng kia.” Cậu nháp nha nháp nhồm vì phấn khích.

Các tàu dòng E259, E233-3000, rồi E235 lần lượt xuất hiện, chạy song song nhau.

“Tàu Narita Express, tàu tuyến Ueno-Tokyo, tàu tuyến Yamanote nữa.” Cậu nhảy cẫng trên ghế.

Rừ...

Chấn động kì lạ đột nhiên lan dọc toa tàu như thể không khí vừa rung lên một cách bất thường. Ô kính cửa sổ trước mặt Kun lạnh canh như đang run sợ. Chuyện gì xảy ra vậy? Kun ngạc nhiên, nhìn ra cửa sổ. Chạy trên tuyến đường sắt trên cao phía bên kia con tàu E235 đang dần vượt qua tàu cậu là một đoàn tàu cậu chưa từng nhìn thấy.

“... A.” Kun sửng sờ.

Một con tàu shinkansen đen kịt, cậu thoáng nghĩ. Các ô cửa sổ ở toa hành khách phát sáng đỏ lấp lánh nhưng do ở xa quá nên cậu không nhìn rõ.

Rừ...

Tàu vẫn rung ngay cả khi con tàu đen kia đi khuất.

Chẳng hiểu sao mới thấy lần đầu mà Kun cứ có cảm giác đó là tàu shinkansen. Nhưng nó có tận mười sáu toa, lại chạy trên tuyến đường sắt trên cao không dành cho tàu thường. Chắc

chấn là shinkansen. Cậu dõi theo mãi dù đoàn tàu đã ra khỏi tầm nhìn.

“Mà là mẫu shinkansen gì vậy...?” Kun chớp chớp mắt, lăm lăm thắc mắc. Cậu chưa nghe nói tới con tàu shinkansen nào đen kịt như vậy.

“Tàu sắp vào ga. Mong hành khách chú ý.”

Cùng tiếng loa thông báo, màn hình trên sân chờ dành cho tàu thường hiển thị tên các ga tàu bằng nhiều ngôn ngữ.

Con tàu E233 sọc xanh nước xanh lại ở một trong vô vàn sân chờ nằm song song dưới vòm trần rộng mênh mông. Cửa tự động nhất loạt mở ra.

“Tokyo, Tokyo. Cảm ơn quý khách đã đi tàu.”

Đây là ga Tokyo. Trong lúc Kun còn há hốc mồm nhìn quanh thì loa thông báo trong tàu chợt vang lên.

“Do tàu không đón khách nữa nên sau đây quý khách sẽ không thể lên tàu. Mong quý khách chú ý.”

“Ơ?” Kun ngạc nhiên, vội vàng leo xuống ghế, xỏ chân vào đôi giày thể thao nhưng cuống quá nên mãi không xong. “A! Đợi đã. Oái!”

“Sau đây quý khách sẽ không thể lên tàu. Mong quý khách chú ý.” Tiếng loa lặp lại như thúc giục.

“Khoan! Ấy! Ừ...”

“Cửa toa sắp... đóng.”

“Đ... đợi đã.” Kun nhảy ra vừa kịp lúc cửa đóng.

Cùng với tiếng chuông, cánh cửa ngăn cách sân chờ và đường ray đóng lại. Tàu về trạm.

Kun nhồm dậy, ngược nhìn không gian bên trong nhà ga. Vì từng tới ga Tokyo nhiều lần nên cậu biết nơi này khá rõ. Nhưng ga Tokyo rộng lớn trước mắt cậu hiện giờ khác hoàn toàn ga Tokyo mà cậu biết. Nơi này rộng lớn hơn, mang cả vẻ đẹp truyền thống lẫn vẻ đẹp công nghiệp đơn giản, tinh tế, không một chi tiết thừa, ưu tiên tính tiện dụng. Cứ như sân bay của một đất nước xa lạ.

Trên các cây cột theo phong cách cổ điển cao sừng sững là cơ sở màn hình lần lượt hiển thị thông tin tàu đến tàu đi bằng nhiều thứ tiếng. Cả sơ đồ các tuyến đường sắt Kun chưa từng nghe qua cùng bảng giờ tàu chi tiết của các ga nằm dọc những tuyến đó cũng được hiển thị bằng nhiều ngôn ngữ. Thông báo từ loa phát thanh trên đầu cũng bằng nhiều thứ tiếng. Kun theo thang cuốn lên sảnh trên. Từ đây có thể nhìn thấy toàn cảnh các sân chờ dành cho tàu thường bên dưới. Nơi này có tổng cộng bao nhiêu sân chờ nhỉ? Chắc phải tầm hai mươi, à không, ba mươi là ít. Tàu vào ga rồi lần lượt rời đi như trong thước phim tua nhanh. Hành khách ồ ạt xuống tàu, rồi lại hành khách ồ ạt lên tàu.

“... A.” Đi hết thang cuốn, Kun trông thấy một con tàu trắng đang chậm rãi xuất phát trên tuyến đường ray chồng chéo phức tạp trên cao. Kun sung sướng reo lên, “Oaaa, tàu shinkansen kìa.”

Cũng ở tuyến đường sắt trên cao, một con tàu shinkansen hai tầng với thiết kế giống tàu chạy trên các tuyến cao tốc ngoại quốc đang tiến vào. Kun chưa thấy mẫu tàu này bao giờ. Không phải dòng E1 hay E4. Ở tuyến đường sắt trên cao phía dưới, con tàu shinkansen với kiểu dáng cậu chưa từng thấy đang tiến vào. Không giống một mẫu tàu đang lưu thông nào, nó có cái mõm dài hết xe đua F1, cứ như tới từ tương lai vậy.

“Shinkansen dòng nào vậy nhỉ?”

Những con tàu shinkansen lạ mắt đưa đón cả đoàn người, cứ cách vài phút lại lần lượt rời ga. Kun vốn mê tàu nên cứ ngó nghiêng ngắm nghía, mặt không giấu nổi vẻ vui mừng.

Bính boong, cùng một tiếng động lớn, cánh cửa đóng lại.

“Ái, đau...” Đập mặt vào cửa, Kun ôm mũi loạn choạng lù ra sau. Đèn hiệu nhấp nháy. Thì ra trong lúc thơ thần đi loanh quanh, cậu bước nhầm vào cửa soát vé của tuyến shinkansen lúc nào không hay.

Máy soát vé kêu lên nhắc nhở, “Quý khách không thể lên tàu. Quý khách không thể lên tàu. Quý khách...”

“Lấy đâu ra vé chứ.” Kun cảm râm, tay vẫn bưng mũi. Nhưng máy soát vé tự động chỉ vô cảm lặp đi lặp lại câu “Quý khách không thể lên tàu”. Chẳng còn cách nào khác, Kun quay gót.

“Đã thế mình đi về.”

Kun lội ngược dòng người đang tiến đến cửa soát vé, một mình rời đi.

“Về nhà kiểu gì đây?”

Dòng người tấp nập ngược xuôi trong nhà ga rộng lớn, bao nhiêu người là bấy nhiêu tiếng giày lộp cộp khua vang cùng đủ loại tạp âm ồn ào. Thông tin đa ngôn ngữ hiển thị trên bảng điện tử thay đổi nhanh đến chóng mặt, cùng lúc, xung quanh vang lên tiếng trò chuyện bằng nhiều thứ tiếng của du khách tay xách nách mang. Tiếng cười chóc chóc lại rộ lên đây đó.

Chỉ mình Kun đứng sững một chỗ. Cậu nhìn thấy bầu trời nhuộm sắc hoàng hôn qua mái vòm hình bán nguyệt. Kun nhìn theo đám cặp tấp, giày dép và bút tất của dòng người ngược xuôi. Một tiếng “bíp” vang lên, theo sau là tiếng loa.

“Thông báo tìm trẻ lạc.”

“Đây, cháu đây, cháu đây.” Kun giơ hai tay, nháy từng từng thu hút sự chú ý.

“Bé Daisuke quận Gayagaya. Bé Daisuke, mẹ cháu đang đợi dưới quả chuông bạc*.”

Bên dưới quả chuông bạc khổng lồ treo lơ lửng là người mẹ tóc buộc đuôi ngựa, tay đặt lên ngực, lo lắng ngó quanh tìm con.

“Mẹ ơiiii!”

Một cậu bé để đầu sư cọ chạy tới. Người mẹ liền ngồi thụp xuống ôm con.

“Bé Dai.”

Kun ngẩn người nhìn theo hai mẹ con.

“...” Cậu thất vọng buông tay xuống. Người đó không phải mẹ cậu.

Một tiếng “bíp” lại vang lên ở phía đối diện, theo sau là tiếng loa thông báo, “Thông báo tìm trẻ lạc.”

“Đây, cháu đây, cháu đây.” Kun quay phắt sang phía đó, nhảy tưng tưng.

“Bé Sae ở thị trấn Musamusa. Bé Sae, bố cháu đang đợi dưới quả chuông mèo.”

Bên dưới quả chuông hình con mèo khổng lồ treo lơ lửng là người bố đeo kính gọng vuông, vai khoác túi đang lo lắng tìm con.

“Bố ơiiii!”

Một cô bé đeo kính chạy tới. Người bố liền ngồi thụp xuống ôm con.

“Bé Sae.”

Kun ngơ ngác nhìn họ.

“...” Cậu hạ tay xuống. Người đó không phải bố cậu. Cậu thất vọng nhìn về hướng ngược lại.

“... A.” Kun nhìn kĩ lần nữa.

Một bóng lưng quen thuộc hiện ra giữa dòng người đông đúc. Ấm em bé trước ngực, mái tóc bù xù như vừa ngủ dậy, dáng vẻ lông bông, đích thị là bố rồi.

“Bố ơ.” Kun gọi lớn.

Người đó quay lại. Nhìn từ phía sau thì giống bố, hóa ra lại là người khác. Em bé có gương mặt giống hệt ông ta, không phải Mirai.

“Nhầm người rồi...” Kun chùng vai, lẩm bẩm.

“... Mẹ ời.” Cậu bất an nhìn sang hướng khác, rồi phải nhìn kĩ lần nữa.

“... A!” Cậu chợt thấy bóng lưng với kiểu tóc quen thuộc giữa dòng người đông đúc. Tóc ngắn ngang vai, ánh nâu, đích thị là mẹ rồi.

Tuy nhiên, có tận bảy người mang kiểu tóc và bóng lưng y hệt, lại còn đứng thành hàng nữa? Chuyện gì thế này?

“Mẹ ời.” Kun cất tiếng gọi. Sáu người đồng loạt quay phắt lại. Chỉ giống kiểu tóc thôi, không phải mẹ. Kun thất vọng. Nhưng người ở giữa vẫn chưa ngoái lại. Có phải mẹ không nhỉ?

“Mẹ ờiiiii!”

Cuối cùng người đó cũng quay lại. Hàm răng nhọn hoắt hệt răng cửa, vàng trán dô hẳn sâu các nếp nhăn tựa sóng lượn, trên đầu nhô lên cặp sừng. Một diện mạo cậu từng thấy.

“... Bà Quỷ!” Kun trợn tròn mắt ngạc nhiên, ngã phệt xuống đất.

Thông tin trên bảng điện tử chốc chốc lại thay đổi. Dòng người tập nập ngược xuôi.

Kun ngồi thụp xuống trước tủ khóa trả bằng tiền xu, nhìn dòng người qua lại. Mặt trời xuống thấp, rọi những tia nắng uể oải xuống sảnh ga.

Kun lấy hộp nước ép trong ba lô, tách ống hút khỏi thân hộp rồi xé lớp ni lông bọc ngoài, cắm vào lỗ hút. Cậu giữ hộp bằng cả hai tay, miệng hút chùn chụt. Vị chua chua ngọt ngọt giúp cậu an tâm hơn. Cậu vừa nhả ống hút là không khí lọt vào trong, kêu ọc ọc.

Kun thở phò, nhìn ra trước.

Khi biết mình biến mất, bố mẹ sẽ làm gì? Có lo lắng tìm mình không? Hay mặc kệ? Mà bố mẹ có nhận ra là mình biến mất không nhỉ? Giờ họ ở đâu, làm gì? Kun không rõ, và cũng không biết làm thế nào.

Cậu chợt ngẩng lên. Một góc bảng hiển thị điện tử hiện lên hình cái ô, túi xách cùng một dấu hỏi.

“...?”

Trên đó ghi “Lost & Found”.

Thất lạc và tìm thấy

Vòm Bắc đông nghẹt người đang hối hả ra về.

Kun đứng trước tấm biển ghi “Lost & Found/Quầy đồ thất lạc”. Tuy chưa biết chữ nhưng cậu vẫn hình dung ra được địa điểm này phục vụ mục đích gì nhờ vào kí hiệu trên biển. Cả hàng người xếp dài sau lưng cậu. Quá đông hành khách đi tàu khiến lượng đồ thất lạc cũng nhiều không kém. Kun hơi hồi hộp vì đây là lần đầu xếp hàng một mình ở quầy phục vụ. Mình xếp hàng ở đây có đúng không nhỉ? Liệu mình có giải thích được rõ ràng khi đến lượt không, cậu thầm nghĩ trong lúc chờ đợi. Nhưng trên hết, có một điều khiến cậu thắc mắc.

“... Toàn trẻ con.”

Phía trước lẫn phía sau cậu toàn là trẻ con, lớn nhất cũng chỉ tầm mười lăm mười sáu. Cả đám đều cúi mũi vào chơi điện tử hoặc nghịch điện thoại. Tại sao nhỉ? Quầy phục vụ này dành riêng cho trẻ con à? Trên bảng hiển thị có kí hiệu gì ám chỉ điều đó đâu? Hay mỗi trẻ con quên đồ?

Kun chột ngược lên. Ban công đá trang trí theo phong cách Tân Nghệ thuật* nhuộm mình trong sắc vàng của bóng đèn sợi đốt. Mái vòm thiết kế tinh tế với khung thép và kính. Bên ngoài kính là ráng trời lam đậm. Mặt trời lặn mất rồi.

Kun đang mãi ngẩng mặt ngắm nghía thì một giọng nói vang lên.

“Người tiếp theo.”

“A...” Kun tiến đến trước mặt nhân viên nhà ga đang gõ bàn phím lạch cạch.

“Cháu bị mất đồ hả? Món đồ gì vậy?”

“Không, cháu không mất gì cả.”

Người nhân viên ngừng tay, “Đây là quầy báo đồ thất lạc. Nếu cháu có việc gì khác...”

Kun ngẩng lên, thành thật nói ra suy nghĩ, “Cháu đi lạc ạ.”

Nhân viên quầy đồ thất lạc ngẩng gương mặt nhợt nhạt lên, nhìn Kun không chớp mắt. Người này mặc bộ đồng phục phẳng phiu không một nếp nhăn, mũ đội trên đầu không vương một hạt bụi, dáng ngồi thẳng lưng vuông góc với mặt đất, không lệch sang trái hay sang phải. Tay trái giơ lên máy móc như cánh tay cần cầu, chỉnh lại kính. Đôi mắt méo mó như thể ai đẩy dùng kéo cắt từ đâu dán vào.

“Trẻ lạc. Vậy món đồ thất lạc là bản thân cháu?”

Kun chớp mắt lia lịa, không biết nên trả lời ra sao. Cứ cho là thế đi.

“Vâng.”

“Tôi hiểu rồi.” Nhân viên quầy đồ thất lạc nói. “Tôi sẽ hỏi cháu vài câu để còn thông báo trên loa. Đầu tiên, tên cháu là gì?”

“Kun.” Kun đáp ngay.

Bỗng một người đàn ông tí hon cỡ đồng hồ quả quýt nhảy vọt ra từ bên vai nhân viên quầy đồ thất lạc.

Boong! Ông ta phát lá cờ nhỏ màu xanh lá lên. Bộ đồng phục hai hàng cúc cùng chiếc mũ với hai dải dây vàng cho thấy đây là trưởng ga. Nhìn kĩ thì gương mặt ông ta giống hệt mặt số đồng hồ quả quýt.

Nhân viên quầy đồ thất lạc gõ phím, “Đã ghi lại. Tiếp theo, cho tôi biết tên mẹ cháu.”

“Tên mẹ?” Kun thoáng ngớ người. Ơ? Cậu không nhớ nổi. Cậu ấn hai tay lên đầu, mắt tròn xoe. “Ơ... Mẹ tên gì nhỉ?”

“Cho tôi biết tên mẹ cháu.” Nhân viên quầy đồ thất lạc lặp lại câu hỏi.

Dĩ nhiên Kun biết rõ tên mẹ nhưng chẳng hiểu sao không nói được. Cậu ấn tay lên đầu hết chỗ này đến chỗ kia, không sao nhớ ra. Cậu luống cuống, đứng nhấp nha nhấp nhồm, “Ơ? Sao thế này? Mẹ tên là...”

Rè... Âm báo kêu lên. Trưởng ga mặt đồng hồ giờ phát lá cờ màu đỏ.

“Không thể ghi lại. Tiếp theo, cho tôi biết tên bố cháu.”

“Tên bố?”

Tất nhiên Kun biết tên bố, nhưng chẳng hiểu sao không nói được. Kun ôm mặt, sốt ruột giậm chân. Cảm giác chỉ còn chút xíu nữa là bật ra được cái tên mà cuối cùng vẫn không nên lời.

Trưởng ga mặt đồng hồ nhảy xuống mặt bàn.

“Ơ, là... là...”

Rè... Trưởng ga mặt đồng hồ đặc ý phát cờ đỏ.

“Không thể ghi lại. Cho tôi biết tên thành viên khác trong gia đình.”

“Yukko.”

Rè rè... Trưởng ga mặt đồng hồ liền giờ cờ đỏ lên.

Nhân viên quầy đồ thất lạc giải thích, “Không thể sử dụng tên vật nuôi để thông báo trên loa, mong cháu thông cảm. Cho tôi biết tên thành viên khác trong gia đình.”

“Ơ...”

“Cho tôi biết tên thành viên khác trong gia đình.”

“Ơ, là... là...”

Trưởng ga mặt đồng hồ đi từ đầu bàn này đến đầu bàn kia, chờ đợi câu trả lời. Nhưng chẳng mấy chốc ông ta đứng lại, giậm chân xuống bàn như không đợi được nữa.

“Ơ, là... là... là...” Kun định nói đại nhưng chẳng nghĩ ra gì.

Rè... Trưởng ga mặt đồng hồ nhìn Kun bằng ánh mắt sắc lạnh, phát cờ đỏ cảnh cáo.

Nhân viên quầy đồ thất lạc khẽ hỏi, “Không thể ghi lại. Chắc không cần thông báo trên loa nữa đâu nhỉ?”

“Không thông báo thì cháu sẽ ra sao?”

Nhân viên quầy đồ thất lạc nhìn xuống Kun, đôi mắt bất động như được cắt ra ở đâu rồi dán vào. Nhìn đôi mắt ấy, chắc ai cũng nghĩ nó được cắt từ đâu dán vào thật.

“Đây là một nhà ga lớn. Ngày nào cũng có hàng đông trẻ lạc như cháu. Trong trường hợp không ai tới đón, lũ trẻ buộc phải lên chuyến tàu shinkansen đặc biệt trong hầm.”

Kun lặng người đi, “Tàu dẫn đến đâu ạ?”

“Đến nơi dành cho những đứa trẻ không có nơi để đi...” Nhân viên quầy đồ thất lạc chậm rãi nhắc tay trái lên chỉnh kính. “Vương quốc của sự cô độc.”

Đúng lúc ấy, tiếng loa phát thanh từ Vòm Bắc vọng tới, “Tàu shinkansen đang tiến vào ga.”

“...!?” Kun giật mình ngoái lại.

Ngay sau lưng cậu là tấm biển lớn ghi “Điểm lên tàu shinkansen” bằng nhiều ngôn ngữ. Dòng chữ “Không rõ điểm đến” nhấp nháy trên bảng điện tử. Các cửa soát vé shinkansen đồng loạt mở ra đánh cách. Đằng sau cửa là các dãy thang cuốn song song đều tăm tắp dẫn xuống tầng ngầm, sâu tới mức không nhìn thấy đích đến. Hai bên trái phải không một bóng người, có nhìn lên cũng không thấy điểm xuất phát đâu, chỉ biết cứ thế đi xuống. Cảm giác về không gian và thời gian dần dần tê liệt, đến lúc không còn nhận thức được mình xuống tới đâu là đến điểm sâu nhất. Đây là thế giới bóng tối. Nguồn sáng duy nhất là ánh đèn ga tù mù như thể ta vừa quay ngược về quá khứ. Trong không gian rộng lớn là hàng chục tuyến đường ray, đường sắt trên cao cùng các sân ga. Nơi đây không một bóng người, chỉ có những con tàu dòng 0, 151, 101 gỉ sét nằm im lìm như những hồn ma. Không lẽ đây là mồ chôn những con tàu cũ kỹ không còn được sử dụng? Kun thấy có bóng người dưới ánh đèn chiếu ở

giữa sân ga. Không hẳn là không có ai. Chắc là thợ máy, lái tàu hoặc nhân viên nhà ga. Thử lại gần xem sao...

“... Mà sao mình lại ở đây nhỉ?” Kun ngơ ngác.

Cuối cùng cậu cũng ngộ ra tình thế hiện giờ, mắt mở to như muốn lồi khỏi tròng, ngó nghiêng khắp nơi. Rõ ràng mới nãy cậu còn đứng ở chỗ Vòm Bắc cơ mà? Từ lúc nào và làm thế nào cậu tới đây?

Đúng lúc ấy...

Rừ...

“A.” Nhận ra âm thanh quen quen, Kun ngoái lại. Không gian rung lên một cách bất thường, chấn động dần dần lan tới. Ánh sáng lóe lên giữa bóng tối phía xa rồi từ từ nở to. Tim Kun đập mạnh. Bóng tàu và vị trí đèn khiến cậu nghĩ đến tàu dòng E5 nhưng rõ ràng không phải. Đoàn tàu shinkansen với đèn pha lóe sáng và thân tàu đen kịt tiến về phía cậu, khuấy động không khí. Đầu tàu có hình dáng gợn ghiếc, hai con mắt ở vị trí đèn pha xéch ngược tựa lưỡi dao, cái miệng mở rộng để lộ hàm răng bên trong. Thân tàu không phải được sơn đen mà phủ kín một lớp không rõ là lông hay vảy y hệt cơ thể sinh vật. Những ô cửa sổ tròn san sát của toa hành khách tỏa ánh đỏ lập lòe. Con tàu shinkansen màu đen từ từ giảm tốc rồi dừng hẳn. Tiếng xì của xi lanh khí nén vang lên, cửa tàu đóng kín được mở khóa, chậm chậm trượt ra. Đám khói lơ lửng trên sân ga cuốn vào trong tàu.

Ánh sáng đỏ lập lòe nơi cửa toa bắt đầu nhấp nháy. Tiếng thông báo nghe như máy đọc lặp đi lặp lại, “Xin mời quý khách lên tàu... Xin mời quý khách lên tàu...”

Ai mà dám lên con tàu shinkansen hình dáng gớm ghiếc này chứ. Kun không muốn tới vương quốc của sự cô độc, bèn đồng dục nói, “Ừ chịu.”

Trái với mong muốn, cậu bị một lực hút vô hình như nam châm kéo về phía cửa.

“Oái!” Trong ánh đỏ nhấp nháy, người Kun ngửa bật ra như bị ai đó lôi chân bắt lên tàu. Đúng khoảnh khắc sắp bị hút vào, cậu kịp thời dang hai tay bám thành cửa, trụ lại trong đường tơ kẽ tóc.

“Ừ đầầầ.”

Nhưng rốt cuộc Kun vẫn chịu thua, cả người bị hút tuột lên tàu, theo đà ngã đập mặt xuống sàn khoang chuyển tiếp. Đang ôm mặt rên ư ử thì cửa vào toa khách tự động mở ra, Kun ngẩng mặt lên ngó. Một bên toa là các dãy ba ghế, bên còn lại là các dãy hai ghế. Tất cả các ghế vốn đang hướng tới trước đột ngột xoay phắt lại, đầu lâu xương sọ gắn trên ghế nhất loạt nhìn cậu.

“Áá!” Kun hét văng, dốc hết sức chạy ra khỏi tàu. Lực hút vô hình kia giật cậu vào.

“Ừ đầầầ.” Kun guồng chân chạy lần nữa, lực hút vô hình kia lại lôi cậu vào.

Dù vậy, cậu vẫn cố thoát ra, “Ừừ... Ừ đầầầ.”

Ánh sáng đỏ bên trong chột ngưng nhấp nháy, lực hút vô hình bám theo Kun này giờ cũng tiêu tan.

“Á.” Theo đà, Kun lăn lông lốc ra ngoài, rồi lập tức bật dậy, mặt đầm đìa mồ hôi, giậm chân thốt từng tiếng, “Ừ-chịu-đầu.”

“VẬY cháu hãy chứng minh nhân thân đi.” Giọng nhân viên quầy đồ thất lạc từ trần nhà vọng xuống sân ga tầng ngầm.

Chứng minh nhân thân... Kun không thực sự hiểu nghĩa của cụm từ này, nhưng vẫn phần nào đoán được họ muốn mình làm gì. Cậu im lặng suy nghĩ như đang tự nhìn vào tận sâu tâm khảm, lúng búng trả lời, “Kun... Kun... là con của mẹ.”

“Ai cơ?” Con tàu shinkansen dòng 0 gủ sét nằm im lìm nơi sân ga phía xa khẽ hỏi.

“Kun... Kun... là con của bố.” Kun áp hai tay lên ngực, lẩm bẩm như tự vấn.

“HẢ? Ai cơ?” Con tàu 101 màu cam bám đầy gủ sét khẽ hỏi.

“Kun... lo việc cho Yukko ăn.”

“Mẹ cháu là ai?” Tàu tốc hành 151 đầy gủ sét hỏi.

“Mẹ... không giỏi dọn dẹp.” Kun nghĩ tới mẹ, khẽ nói.

“Bố cháu là ai?” Đầu máy tàu EFS8 gủ sét hỏi.

“Bố không giỏi ẵm Mirai.” Kun nghĩ tới bố, khẽ nói.

“Cháu không thích bé Mirai...” Con tàu shinkansen đen xì xấu xí tựa ma quỷ nói như máy đọc.

Kun ngạc nhiên ngẩng lên, “Bé Mirai là... Bé Mirai là...”

Bé Mirai là... em bé mà Kun không thích. Tên thì kì quặc. Kun đùa gì cũng không thèm cười. Rất thích ăn chuối. Còn nữa... Còn nữa... Còn nữa... Giọng Kun nhỏ dần đi như mất hết tự tin.

“Bé Mirai là... là... là...” Cậu định nói thêm gì đó...

“A ư...”

“... Hả?”

Chợt nghe tiếng em bé từ xa vọng tới, Kun ngớ ngàng ngoái lại. Giọng này chẳng lẽ...

Cậu trông thấy Mirai trên sân chờ chỗ toa đầu của con tàu shinkansen màu đen. Em đang quay lưng về phía này.

“Ơ! Bé Mirai, sao lại ở đây!?” Cậu ngạc nhiên chạy vụt về phía em.

“A...” Mirai kêu lên, ngơ ngậy như tìm kiếm thứ gì. Suốt từ sáng đã vậy. Em ấy đang tìm gì nhỉ? Mirai ngẩng lên thì thấy cửa tàu shinkansen trước mặt.

“Không được lên tàu!” Kun hét vang, chạy tới ngăn em. “Á.” Bỗng vấp chân, cậu ngã lăn ra.

Mirai không hề chú ý tới anh trai. Em ngắm nghía cửa tàu, rồi bắt đầu bò vào vùng sáng đỏ mà không biết hành động ấy nguy hiểm ra sao.

“Á!” Dù sây sát khắp mình mẩy, Kun tức khắc bật dậy, dồn sức lao tới. Chiếc mũ rơi ra nhờ dây quai giữ lại nên mắc sau cổ. Cậu gào lên, “Bé Mirai!”

Gào đến khản cổ mà em gái vẫn không chú ý. Em bò vào vùng sáng đỏ hất xuống sân ga.

“Xin mời quý khách lên tàu... Xin mời quý khách lên tàu...”

Cảm biến trên tàu phản ứng lại, tiếng loa thông báo vang lên, đèn đỏ bắt đầu nhấp nháy. Mirai như bị nam châm hút về phía cửa. Ơ? Em ngơ ngác nhìn dưới đất.

“Không được lên tàààu!” Kun chột nhắm mắt, hét toáng lên.

“Xin mời quý khách lên tàu... Xin mời quý khách lên tàu...”

Mirai bị lôi tuột lên tàu.

Kun vươn hai tay, lao vào quàng sáng đỏ, “Bé Mirai!” Cậu ôm chầm lấy thân hình nhỏ bé của em, theo quán tính ngã đập xuống sân ga, lăn lông lốc. Cả hai thoát khỏi quàng sáng. Ánh đèn ngừng nhấp nháy.

Kun nằm im mất một lúc rồi ngẩng gương mặt bầm tím lên. Mirai nằm gọn trong vòng tay cậu, khẽ cựa quậy rồi kêu như mọi bận, “A ử...”

Em ấy không sao. Kun yên tâm hơn hẳn. May mà mình tới kịp... Nghĩ vậy, cậu chột nhớ tới ngày tuyết rơi hôm ấy, ngày đầu gặp Mirai.

Lỡ có chuyện gì xảy ra, nhớ bảo vệ em đấy nhé, mẹ từng nhờ cậu.

Nhiều tháng đã trôi qua kể từ ngày đó, Kun cuối cùng đã mang máng hiểu ra ý mẹ. Một cảm xúc khác lạ trào dâng trong cậu.

“Kun... Kun...” Cậu ngẩng lên, gào thật to như tuyên bố với cả thế giới. “Kun là anh trai của bé Mirai!”

Tiếng cậu vang vọng khắp sân ga tối như hũ nút.

Đúng lúc ấy, một tiếng “boong” vang lên ở Vòm Bắc, ngụ ý Kun đã đưa ra câu trả lời đúng. Nhân viên quầy đồ thất lạc đưa tay chỉnh kính, xem chừng đã chấp nhận câu trả lời của cậu. Tiếng loa thông báo vang vọng khắp mái vòm kính có bộ khung thép.

“Thông báo tìm trẻ lạc. Bé Mirai quận Isogo. Bé Mirai, anh cháu là Kun đang chờ cháu tại sân ga shinkansen dưới tầng ngầm...”

Vài con én từ đâu nhất loạt bay lên, vạch ra những vệt vòng cung trong không trung.

Đứng ở sân ga dưới tầng ngầm, Kun thả lỏng đôi mắt đang nhắm chặt lại, từ từ mở ra.

“Ồ!”

Mirai đã biến mất.

“... Ở kìa? Đâu rồi?”

Đúng lúc đó...

“Tìm thấy anh rồi.”

Nghe thấy giọng nói, Kun ngẩng lên, “A!”

Ai đó đang chìa tay về phía cậu. Lòng bàn tay có vết bớt đỏ quen thuộc. Kun vươn tay hết cỡ, nắm chặt lấy bàn tay ấy. Đây là tay của...

“Bé Mirai đến từ tương lai!”

Mirai đến từ tương lai trong bộ đồng phục thủy thủ đang lơ lửng trong không khí ngay trước mặt Kun. Cổ áo trắng và khăn

đỏ bay phần phật trong gió. Em ấy bay như chim vậy, cậu nghĩ.

“Bỏ nhà ra đi rồi lạc đường, đúng là ngốc hết thuốc chữa. Em tìm anh mãi đây.”

Phù, cô thở dài hết mọi khi, ngó xem đường về, “Mình đi thôi.”

Mirai đến từ tương lai đập vào khoảng tối xung quanh rồi lướt qua không khí như đang trượt băng, kéo cả Kun đang nắm chặt tay cô bay lên theo.

“Oa!”

Cả hai lần ngược thang cuốn để lên mặt đất. Quãng đường dài đến thế mà chỉ chớp mắt họ đã băng qua hết, vừa vọt lách qua khe hở của cửa soát vé shinkansen đang đóng lại, bay thẳng vào giữa dòng người đông đúc ở Vòm Bắc.

“Ồi ời!” Hành khách kêu lên, dạt ra tránh đường. Mirai đến từ tương lai kéo Kun bay một mạch lên tận vòm kính. Chắc người ta tưởng có hai con chim bay lạc nào.

Chỉ mình nhân viên quầy đồ thất lạc biết đó là cậu bé tới quầy khi nãy cùng cô em gái tất tả đi tìm. Nhân viên dõi theo hai anh em, môi thoáng nụ cười, rồi tức khắc lấy lại vẻ mặt vô cảm, đưa tay chỉnh kính, đôi mắt như được cắt từ đâu đó dán vào mặt lại chuyển về đám trẻ mặt mũi vì xếp hàng chờ đợi.

“Người tiếp theo.”

Mirai

Mirai đến từ tương lai dẫn Kun băng qua lớp kính Vòm Bắc, bay thẳng lên bầu trời Tokyo, kéo theo sau lưng vệt sáng lấp lánh.

Cả hai bay lên cao, cao nữa, cao mãi.

“A ha, máy bay Mirai.” Kun thích thú ngắm nhìn khung cảnh Tokyo về đêm trải rộng bên dưới. Nhưng khi cậu ngược lên... “Ủa?”

Chẳng hiểu sao trên trời cũng có mặt đất. Thấp thoáng giữa các đám mây là thảo nguyên chìm trong ánh trăng.

“Ơ kìa? Chẳng lẽ chúng ta đang rơi?”

“Đúng thế!”

Kun kêu thất thanh, “Ồi ời!”

Hai người đang rơi xuống cái cây giữa thảo nguyên.

“Anh có biết đây là gì không?”

“Để xem... là cây sồi trong vườn nhà mình?”

“Bề ngoài thì thế, nhưng thật ra đó là nơi lưu giữ lịch sử gia đình mình.”

“Nơi lưu giữ lịch sử gia đình mình?”

Mirai nhìn xuống dưới, tóc và váy áo bay phấp phật trong gió mạnh.

“Thư viện thường có danh mục ghi toàn bộ đầu sách được cất giữ ở đó, đúng không? Cây này cũng vậy, nó lưu lại hiện tại, quá khứ và tương lai của nhà mình dưới dạng những tấm thẻ. Chúng mình phải tìm ra tấm thẻ có ghi khoảng thời gian anh xuất hiện...”

“Nếu không tìm thấy thì sao?”

“Thì khỏi về nhà luôn.”

“Hả?”

“Giờ mình sẽ bay vào trong đây.”

“Áá!”

Hai anh em lao thẳng xuống ngọn cây. Tiếng xào xạc vang lên khi cả hai băng qua đường hầm được tạo thành từ các tầng lá thô ráp. Cảnh vật trước mắt bỗng trắng xóa ra. Hai anh em đang ở bên trong một khối cầu khổng lồ. Cây gia phả trải rộng quanh mặt cầu, tạo thành các họa tiết hình học. Một không gian đậm chất siêu thực.

“Ồ...!” Kun không thốt nên lời.

Từng nhánh cây gia phả phân ra thành nhiều nhánh, các nhánh này lại phân ra tiếp, vươn rộng khắp nơi đến vô tận. Đầu nhánh dính một chiếc lá xanh lục như đánh dấu. Đầu lá nhô ra như dính nhãn, bên trên khắc các kí hiệu như địa chỉ. Quả là giống hệt danh mục. Mirai đến từ tương lai và Kun bay vào một trong hàng hà sa số những chiếc lá ở đó. Mọi thứ trước mắt lại trở nên trắng xóa.

Một cánh én chao liệng trước mắt hai anh em, mở ra khung cảnh bầu trời với những đám mây lững lờ trôi. Cả hai theo cánh én bay xuống. Dưới tầng mây, phong cảnh miền quê sáng rực lên trong ánh hoàng hôn. Mirai đến từ tương lai và Kun chậm rãi tiến xuống khu học xá bằng gỗ của trường tiểu học ở làng. Bóng một cậu bé ngồi trên chiếc xe đạp cỡ nhỏ đổ dài trên sân trường rộng.

“Anh thấy chiếc xe đạp kia chứ?”

“Có.”

“Là bố đây.”

“Hả!?” Kun kinh ngạc.

Chiếc xe đạp bỗng đổ kèn ra, cậu bé ngã văng xuống đất. Lồng ngực gầy gò phập phồng theo từng nhịp thở hỗn hển, gương mặt sau cặp kính nhăn lại đầy đau đớn. Cậu ta bật khóc.

“Sức khỏe bố vốn yếu nên lên tiểu học vẫn chưa biết đi xe đạp. Bố tập xe nhưng bị ngã nên đang nằm khóc.”

“Bố...”

Nhớ lại lúc mình tập xe đạp được bố khích lệ, Kun khum tay bắc loa hét, “Bố ơi, cố lên.”

Mirai cũng làm theo, “Bố ơi, cố lên.”

Hai đứa hò hét cổ vũ cậu bé đang bưng tay che gương mặt giàn giụa nước mắt.

“Bố ơi, cố lên!”

Cánh én bay vút qua phía trên cậu bé.

Khung cảnh trước mặt chợt méo đi như bị rung lắc. Cả hai nhận ra mình lại đang di chuyển với tốc độ chóng mặt trong không gian cây gia phả với những chiếc lá gắn nhãn.

“Ồi ời!”

Hai anh em lại lao vọt vào trong một chiếc lá khác.

Mirai đến từ tương lai và Kun bay lượn giữa các đám mây, theo cánh én lượn xuống, men theo dòng suối chảy sâu trong núi. Từ đây có thể nhìn thấy một nơi cỏ mọc um tùm trông giống sân vận động.

Bên góc hàng rào, một cậu bé với mái tóc bóng mượt dài ngang vai đang cùng một phụ nữ ngắm nhìn bầu trời. Cậu bé mặc bộ vest hoa văn hình thoi với quần lửng, cổ quần khăn đỏ, trông chẳng khác gì hoàng tử của một đất nước nào đó. Người phụ nữ âu yếm quàng tay qua vai cậu, cậu bé dù buồn bã nhưng vẫn ra vẻ thản nhiên ngẩng mặt lên trời.

“Cậu bé đó là ai vậy?”

“Yukko đây.”

“Hả?”

“Nó sắp phải rời xa mẹ để đến nhà mình đây...”

“Yukko...”

Cậu bé ban nãy chợt biến thành một con chó con. Nó uốn éo vì nhột khi được mẹ âu yếm liếm láp khắp mình.

Kun bắt giắc hét lên, “Yukko!”

Khung cảnh xung quanh lại rung lắc dữ dội, hai anh em quay về không gian của cây gia phả.

“Ú ú!”

Họ lao đi với tốc độ đáng kinh ngạc, bay vào trong một chiếc lá khác.

Cánh én liệng qua từng tầng mây âm u bay xuống thấp. Mây mù xám xịt ảm đạm chực trút mưa.

“A...” Một cô bé đang đứng dưới mái hiên ở lối vào nhà. Kun nhận ra ngay. “Mẹ ời.”

Một con chim non đang nằm im lìm trong lòng bàn tay cô bé. Trên mặt đất còn vương vài vệt máu. Cô bé ngẩng mặt lên, mắt sưng húp vì khóc. Kun nhớ ra ở hiên nhà cô bé có tổ chim én. Con chim bị ngã khỏi tổ sao?

Mirai giải đáp thắc mắc của cậu, “Con chim trên tay mẹ bị mèo hoang tấn công. Mẹ vốn rất thích mèo, nhưng từ ấy không thích nữa...”

Đúng rồi, bảo sao giờ nhà mình không nuôi mèo mà nuôi Yukko.

Vài cánh én khê chao liệng phía trên cô bé. Khung cảnh trước mặt méo đi. Hai anh em quay về không gian của cây gia phả, để chui vào một chiếc lá khác.

Bùùùm... Bùùùm...

Mỗi lần âm thanh trầm đục ấy từ xa vọng tới, là không khí lại theo đó rung lên.

Khi hai anh em từ từ bay xuống, bầu trời Yokosuka chìm trong khói đại bác đối không. Rung chấn của không khí là từ đây mà ra. 3 giờ 30 phút chiều 18 tháng Bảy năm 1945, tại cảng quân sự Yokosuka, trời nhiều mây. Một loạt pháo nhắm vào chiến hạm Nagato, làm các cột nước bắn lên cao. Bập bênh giữa làn nước, là anh thanh niên nọ.

Cùng lần ngược dòng thời gian nào.

Năm 18 tuổi, anh thanh niên xin vào làm việc tại một công ty sản xuất động cơ máy bay có nhà máy nằm trên mảnh đất khai hoang thuộc quận Isogo. Anh làm trợ lý dự án phát triển động cơ mới. Tiếc thay, sau nhiều lần thẩm tra, động cơ không đạt yêu cầu, việc nghiên cứu bị dừng lại.

Sau đó, khi người ta bắt tay vào sản xuất máy bay Nakajima, công ty tham gia chế tạo và lắp ráp động cơ Sakae 21 và 31. Tình hình chiến sự cấp bách, nhân viên lâu năm trong công ty lần lượt bị điều động nhập ngũ, trong đó có rất nhiều thợ máy tay nghề cao, thành ra những người trẻ tuổi non nớt phải trám vào vị trí của họ. Anh thanh niên mới đôi mươi bỗng được cất nhắc lên chức tổ trưởng tổ lắp ráp phải cố hết sức chống chọi với hoàn cảnh ngặt nghèo ấy.

Chiến sự ngày càng tồi tệ. Sang năm 1945, động cơ họ văt và lắp ráp không còn, anh thanh niên bị gọi đi lính. Anh gia nhập thủy quân, làm binh sĩ phụ trách kĩ thuật. Binh đoàn của anh có nhiệm vụ lái thuyền ván ép cỡ nhỏ gắn động cơ xe tải cải tiến, mang bom lao vào tàu địch. Họ là một trong rất nhiều binh đoàn đặc biệt được lập ra cho nhiệm vụ cảm tử, mở đường cho quân Nhật tiến vào các nước đối thủ.

Anh thanh niên đến vịnh Omura ở Nagasaki để tham gia huấn luyện rồi gia nhập Đội Biệt kích XX thuộc Lực lượng Đặc công XX, tiếp nhận thuyền tấn công đặc biệt tại xưởng chế tạo vũ khí của Hải quân Yokosuka. Ngày hội hương, từ ngoài biển, anh ngược nhìn tháp chỉ huy của chiến hạm Nagato sơn rằn ri ngụy trang neo đậu nơi cầu cảng được dùng làm bộ pháo phòng không.

Trùng hợp thay, đúng chiều hôm ấy, Binh đoàn Cơ động 38 của quân đội Hoa Kỳ tấn công cảng Yokosuka. Mục tiêu chính là Nagato...

Bùùùm... Bùùùm...

Mỗi lần âm thanh trầm đục ấy từ xa vọng tới là không khí lại theo đó rung lên.

“Hộc... hộc...”

Khi tỉnh lại, anh thanh niên nhận ra mình đang nổi trên mặt nước. Xung quanh anh là hàng đồng mảnh vỡ từ tháp chỉ huy số 1 của tàu Nagato cùng xác binh lính trôi dập dềnh. Con thuyền ván ép mới nhận bị thiêu rụi không sót một mảnh. Máu rỉ ra từ

vết thương ở thân dưới anh và tan vào lòng biển. Nhưng anh chẳng hơi sức đâu mà kiểm tra vết thương nữa, đầu óc mụ mị cả đi.

“Hộc... hộc...”

Mình sắp chết rồi. Không còn gì phải bàn cãi. Mọi chuyện sẽ chấm dứt tại đây. Anh thanh niên nhìn lại cuộc đời ngắn ngủi của mình. Vẫn chưa đạt được thành tựu gì. Một chút cũng chưa. Cuộc đời anh sẽ kết thúc thế này sao? Giây phút cận kề cái chết, anh ngước lên trời cao, gào lên như chưa bao giờ được gào.

“Aaaaa!” Anh vươn tay về phía bầu trời. Từng giọt nước rơi lộp bộp xuống mặt. Một tia nắng xuyên qua kẽ mây dày âm u, rọi thẳng xuống. “Aaaaa!”

Anh thanh niên thu tay về, dùng hết sức quạt nước. Nước bắn tung tóe xung quanh. Chỉ bằng đôi tay mình, anh băng qua mặt biển đầy mảnh vỡ tàu thuyền và xác người.

Bùùùm... Bùùùm...

Tiếng bom đạn rung chuyển mặt nước.

Cánh én xuyên qua từng tầng mây trắng, nghiêng cánh hạ thấp độ cao. Phía dưới là tuyến đường sắt chạy song song với lòng sông cạn rộng rãi. Trước nhà ga là san sát các mái nhà dân từ thời xưa, từ đây đi ra ngoại ô sẽ bắt gặp đồng ruộng trải ngút tầm mắt. Cách đường cái một chút, có một dinh thự lớn.

Vùng này cũng bị bom đạn tàn phá, nhưng không gặp nhiều thiệt hại như những nơi khác.

Tháng Tám năm 1946. Chiến tranh đã đi qua.

Dưới bầu trời hoàng hôn. Mirai và Kun từ từ xuống thấp.

Kun nhận ra dinh thự với tường bao bằng đá, cây thông và lớp gạch lát đậm chất ngoại quốc. Biển tên ghi “Phòng khám Ikeda”. Vì muốn nhét thư vào giày của người bà đang làm y tá ở phòng khám mà cô bé nọ từng dẫn cậu tới đây.

Trước cổng dinh thự là một chàng trai mặc áo ba lỗ và một cô gái đeo tạp dề bên ngoài bộ đồ lao động kiểu truyền thống. Bóng họ ngã dài dưới ánh chiều tà. Bên cạnh chàng trai là chiếc mô tô đang trong giai đoạn thử nghiệm Kun từng thấy trước đây. Nói cách khác, chàng trai ấy chính là anh thanh niên đạo nọ. Anh chỉ tay về phía cái cây cuối đường, nói gì đấy với cô gái. Đến chỗ cây sồi trắng đằng kia được không, anh hỏi, rồi chẳng đợi câu trả lời đã ngồi xổm xuống, các ngón tay chạm đất, vào vị trí. Xong xuôi, anh quay sang nhìn cô gái như giục giã làm theo. Cô gái hơi lưỡng lự, chắc bận tâm tới cái chân bị thương của anh. Thấy anh thản nhiên như không, cô thở dài rồi vào vị trí sẵn sàng trong tư thế đứng.

Chuẩn bị, xuất phát.

Cả hai bắt đầu chạy. Chuyển động của cô gái uyển chuyển thanh thoát, chiếc tạp dề bay phấp phật trong gió. Vết thương chiến tranh ảnh hưởng tới khớp háng khiến anh thanh niên chạy rất khó coi, chân phải lết lê, thân trên xiêu vẹo. Trong tình

trạng này, hiển nhiên anh chẳng thể chạy đua với ai. Cô gái chạy trước một đoạn bỗng dừng chân, đứng đó nhìn anh ngật ngưỡng đuổi tới, cố sức chạy vượt mình, rồi mới tiếp tục chạy theo.

Anh thanh niên nằm thở hổn hển giữa con đường đổ bóng sồi, tay chân dang rộng. Cô gái đang chạy bỗng chuyển sang đi bộ, từ từ tiến tới bên anh, đặt tay lên vạt bộ quần áo lao động kiểu truyền thống rồi ngồi thụp xuống.

Anh thanh niên ngồi dậy, cố thở đều trở lại, mỉm cười nói đùa, “Kei chạy nhanh thật đấy. Tôi cứ tưởng mình thua rồi cơ.”

Cô gái chớp mắt ngỡ ngàng, khẽ đặt tay che miệng cười, “Hi hi, anh kì quặc thật.”

Từ trên trời, Mirai chăm chú dõi theo hai người họ, khẽ nói, “Nếu khi ấy ông cố không bơi cật lực... Nếu khi ấy bà cố không cố tình chạy chậm lại... Có lẽ hai anh em mình cũng chẳng có mặt trên đời.”

Vẻ bẽn lẽn mỉm cười đáng yêu của cô gái hớp hồn anh thanh niên mất rồi.

“Những điều nhỏ nhặt thế này hợp lại sẽ tạo nên chúng ta của ‘hiện tại’ đấy.”

“...” Kun chậm rãi quay sang nhìn Mirai, đoạn hỏi. “Hiện tại...?”

Nhưng là “hiện tại” của ai chứ?

Đúng lúc ấy, khung cảnh rung lên rồi méo đi...

Bầu trời mùa hè sáng rực lên. Khung cảnh buổi sáng ở Isogo chẳng có gì thay đổi.

Rốt cuộc, chẳng có gì thay đổi so với khi nào cơ? Là khi tàu E233 sọc xanh nước biển của tuyến Negishi về hưu và được thay bằng dòng tàu mới? Hay khi các tòa nhà văn phòng và chung cư cao tầng mọc lên xung quanh? Tất cả vẫn giống trước giờ, nhưng ta có thể cảm nhận được chỗ này chỗ kia đang từ từ thay đổi. Điểm mặt chỉ tên chi tiết cũng chẳng để làm gì. Mọi thứ thay đổi từng chút từng chút một, âm thầm lặng lẽ, không dễ nhận ra.

Ngôi nhà với những căn phòng dốc xuống tựa bậc thang vẫn nằm trên sườn dốc phía Nam. Mái ngói màu cam không có gì đổi khác, cái cây nhỏ trong vườn lớn hơn trước đôi chút, cành lá sum sê vươn dài qua mái ngói lúc nào không hay.

Một cậu trai cao gầy đang đứng ngay trước cái cây, tay trái xách ba lô thể thao. Chính là nam sinh cấp ba trong phòng chờ của nhà ga vắng tanh nọ.

“Anh ới.”

Tiếng gọi vang lên phía sau bóng lưng mặc áo trắng. Là Mirai trong bộ đồng phục mùa hè đang đi từ tiền sảnh lên sân. Nam sinh cấp ba rõ ràng nghe thấy nhưng cố tình không phản ứng gì.

“...”

“Bố mẹ đang gọi anh đấy.”

“Này.”

“Gì vậy?”

“Ăn sáng thì ngồi vào bàn mà ăn cho tử tế đi chứ.” Cậu nhìn quả chuối trong tay Mirai rồi nói.

“Anh ăn không?” Mirai chìa quả chuối ra.

“Không cần đâu.” Dứt lời, nam sinh cấp ba bỏ xuống tiền sảnh.

Mirai bình thần nhìn theo. Đúng lúc ấy, như có linh tính, cô quay về phía này, “...?”

Kun khẽ gọi từ bên dưới mảnh vườn, “Bé Mirai đến từ tương lai.”

Mirai mỉm cười, lắc đầu, “Không, anh nhầm rồi. Đây là ‘hiện tại’ nơi em đang sống. Có nghĩa là...” Cô chìa quả chuối về phía nam sinh cấp ba đã đi khuất. “Anh có biết người bạn này là ai không?”

“Có.”

“Hi hi... Chuyện là vậy đó.”

“A!” Kun tròn mắt như nhận ra điều gì.

Vẫn cầm quả chuối trên tay, Mirai khẽ vẫy vẫy, “Anh tự về một mình được chứ?” Cô so vai, dặn thêm. “Đừng đi lạc nữa đấy.”

Kun nhú mào, “Chia tay ở đây sao?”

Thấy Kun mếu máo sắp khóc, Mirai suýt phì cười, nhưng cuối cùng chỉ nghiêng đầu tủm tỉm.

“Anh nói gì vậy. Từ nay chúng ta sẽ ở bên nhau tới mức phát chán đó.”

Tức khắc, Kun bay vút lên cao. Cậu càng lên cao, bóng dáng Mirai đứng vẫy tay tạm biệt từ mảnh vườn giữa càng nhỏ lại. Ngược lên, cậu thấy mình đang phóng như bay trong không gian cây gia phả từ lúc nào không hay.

Cậu tới điểm tập trung của tất cả các nhánh cây.

Hiện ra trước mắt Kun lúc này là một vòng tròn lớn. Quá khứ nối tiếp nhau thành một chuỗi dài vô tận, đồng thời, tương lai cũng kết lại thành một chuỗi không có điểm dừng. Cảnh tượng trước mắt khiến cậu choáng ngợp. So với quá khứ và tương lai, hiện tại chỉ như một chấm nhỏ. Hỉ nộ ái ố và mọi cảm xúc của con người đều nằm trong từng cái chấm nhỏ gọi là “hiện tại” này. Trong lúc chúng ta ở trong một “hiện tại” thì một “hiện tại” khác cũng đang đón chờ ngay đằng sau. Chúng ta cứ thế đi qua từng “hiện tại” và vô số những “hiện tại” mới lại liên tiếp kéo đến.

Kun đang hướng tới “hiện tại” của mình.

Luồng sáng chói lòa khiến cậu không nhìn thấy gì phía trước.

Ro ro!

Máy giặt lồng ngang có chức năng sấy phát ra âm báo đã sấy xong quần áo.

Kun đáp chân trần xuống thảm chùi trước cửa phòng tắm. Cửa lồng giặt mở ra đánh cạch, chiếc quần màu vàng khô cong bay ra, nhẹ nhàng rơi xuống chân cậu.

“...” Cậu tụt cái quần xanh xuống. Từ sáng tới giờ, cậu cứ đòi mặc quần vàng.

“...” Nhưng cơn giận hồi sáng đã tan biến, cứ như chuyện xảy ra từ lâu lắm rồi. Cậu nghĩ lại, xốc cái quần xanh lên.

Máy giặt như hiểu ý, đóng sập cửa lại.

Kun hít thở sâu rồi thỏa mãn nhìn quanh nhà.

“...” Cuối cùng cậu cũng trở về với cuộc sống thân thuộc.

Cốp sau của chiếc Volvo 240 đang để mở.

Cả nhà chuẩn bị về quê, sau đó sẽ đi cắm trại. Bố mẹ cùng nhau chất đồ vào cốp xe. Lều, bếp, thùng giữ nhiệt, đèn LED, vợt và lồng bắt côn trùng, mấy túi đựng quần áo để thay cho lũ trẻ cùng đủ thứ linh kính khác...

Đang nằm dài trên ghế phụ lái, Yukko chột nhển cổ nhìn về phía ghế sau, đồng tai nghe bố mẹ nói chuyện.

“Em đỡ đau đầu chưa?”

“Rồi.”

“Nhớ giữ gìn sức khỏe nhé.”

Bố cười rồi tiếp tục chất đồ vào cốp. Mẹ nhìn bố chăm chăm, khẽ nói.

“Gần đây anh dịu dàng hơn nhiều đấy.”

“Anh á?”

“Ngày xưa anh có thể này đâu.”

“Ngày xưa?”

“Trước khi sinh Kun ấy.”

“Từ hồi đó cơ à.”

“Lúc nào anh cũng vui đầu vào công việc.”

“Chẳng phải em cũng thay đổi còn gì.”

“Em á? Em thay đổi thế nào?”

“Em mạnh mẽ hơn trước.”

“Ồ.”

“Hồi xưa em nhạy cảm lắm, hơi tí là lo lắng.”

“A, anh thôi đi. Em không muốn nhớ lại chuyện hồi xưa đâu.”

“Không ngờ chúng mình có thể thay đổi nhường này.”

“Nhờ lũ trẻ đây.”

Hai người ngừng tay, nhìn về phía hai chiếc ghế trẻ em có đai an toàn trên băng ghế sau. Cạnh ghế là đoàn tàu đồ chơi và đồ chơi hình con ong. Hai người im lặng một hồi, xúc động nhìn mấy món đồ.

Bố chợt nói khẽ, “Anh ra dáng một ông bố hơn chưa?”

“Cũng tạm tạm.”

“Tạm tạm á...”

“Em thì sao? Ra dáng một bà mẹ hơn chưa?”

“Cũng tạm tạm. Chưa phải bà mẹ tuyệt vời nhất đâu.”

“Cũng đâu có sao. Miễn không phải bà mẹ tồi nhất là được.”

Hai người vai kề vai, nhìn thẳng vào mắt nhau.

Bố mỉm cười, vẻ mặt bố thật thà, chất phác.

“Hì hì hì...”

Mẹ cũng mỉm cười. Gương mặt mẹ thật rạng rỡ xinh đẹp.

“Ha ha ha...”

Yukko nằm trên ghế phụ lái nghe hai người nói chuyện một hồi, ngoảnh cổ về vị trí cũ, thở phò một tiếng không rõ an tâm hay ngạc nhiên.

“Hòa thuận ghê.”

Kun bước xuống cầu thang. Đường ray cậu bày bữa khắp nơi đã được cất gọn trong thùng đồ chơi. Chắc bố mẹ đã dọn giùm cậu.

Cậu chợt ngó vào phòng trẻ rồi đứng khựng lại.

“...?”

Mirai đang ngồi một mình trong phòng trẻ vắng lặng. Ánh mắt hai anh em giao nhau.

“...”

Kun bước vào, chăm chú nhìn em. Mirai cũng chăm chú nhìn anh.

“A.”

Mirai kêu lên rồi bò tới gần cậu. Kun gỡ ba lô, lục tìm bên trong rồi lấy ra quả chuối.

“Ăn không?” Cậu hỏi, nhưng không đợi em trả lời mà bóc luôn.

Mirai thích thú chìa tay ra, “A ư...”

Kun bẻ đôi quả chuối, chia cho em một nửa, “Đây.”

Bé Mirai chộp lấy. Còn đang ăn dăm nhưng em rất thích ăn chuối. Em nắm chặt phần chuối của mình, há miệng cắn một miếng rõ to.

“...” Kun chậm rãi nhìn lên vườn.

Cây sồi xum xuê tươi tốt, trông qua cũng như cái cây bình thường, nhưng từ khi biết đây là thư viện lưu giữ cả quá khứ lẫn tương lai của gia đình, Kun chợt cảm thấy ở nó đôi phần đặc biệt. Trong từ điển hình ảnh cũng viết rằng cây cối có tuổi thọ cao hơn con người rất nhiều. Từ xưa, chúng đã luôn dõi theo ta, và sẽ dõi theo ta cho tới mãi mai sau. Kun thử tưởng tượng. Không biết tương lai nào đang đón chờ chúng ta phía trước?

Đúng lúc ấy...

“Kun, Mirai!”

“Bố mẹ chuẩn bị xong rồi đó.”

Bố mẹ từ tiền sảnh gọi với lên.

Kun hít một hơi thật sâu định hét to đáp lại.

“A ư...”

Nhưng cậu chưa kịp nói thì Mirai đã nhanh nhẹn đáp thay.

“...?”

Kun nghiêng đầu chăm chú nhìn em. Mirai kêu lên như bắt chước cậu đáp lời bố mẹ.

Nhận thấy ánh mắt của cậu, Mirai quay sang. Hai anh em chăm chú nhìn nhau.

Thế rồi...

Mirai cười.

Kun ngỡ ngàng. Đây là lần đầu cậu thấy em bé Mirai cười tươi thế này. Không phải cười mỉm hay cười buồn. Cũng không phải thoáng cười. Em cười rất tươi.

Như bị nụ cười thu hút, Kun ngẩn người nhìn Mirai hồi lâu.

“...” Biết bao cảm xúc nặng nề trong cậu như tan biến. Nhưng cậu cũng không muốn chịu thua em. Phải cười thật tươi cho em xem mới được.

“Oác oác!” Kun nhe răng, lúc lắc đầu bắt chước sư tử, cười ngoác miệng.

Mirai ngạc nhiên, đơ người ra trong một thoáng rồi bật cười, “Aa!”

Em bắt chước Kun lúc lắc đầu, cười ngoác miệng. Định cười kiêu nhe răng hả, nhưng đầu đã mọc răng... À không, để ý kĩ sẽ thấy ở hàm dưới của em có hai mầm răng đang nhú lên rồi.

“...” Thấy vậy, tâm trạng Kun cũng dễ chịu hơn.

Bố mẹ lại gọi với lên.

“Bố mẹ chuẩn bị xong rồi đó.”

“Nào, cả nhà cùng đi thôi.”

Kun hít một hơi thật sâu, sôi nổi đáp lại, “Vâng!”

HẾT

Thuộc thành phố Yokohama, tỉnh Kanagawa, cách Tokyo chừng 45 km.

Dòng tàu điện động lực phân tán (Electric Multiple Unit/EMU, không đầu máy, gồm nhiều toa tự hành, chạy bằng điện) do công ty Đường sắt Đông Nhật Bản vận hành từ năm 1993.

Miniature Dachshund. Chó săn nhỏ, mình dài chân ngắn tai to rủ.

Loại tiêu chuẩn là mỗi thanh ray dài 25 m. Loại dài là mỗi thanh ray dài trên 200 m.

Bảng chữ cái dễ đọc của tiếng Nhật.

Lịch đặc biệt dùng để đếm đến Giáng sinh, thường bắt đầu từ ngày 1-24/12 Dương lịch. Hình thức là một tấm bảng chữ nhật với các ô cửa sổ tương ứng với từng ngày, có đánh số nhưng sắp đặt không theo thứ tự.

NHK Educational TV. Kênh truyền hình giáo dục của đài NHK.

Tương lai.

Lễ Hina là ngày lễ dành cho bé gái, diễn ra vào 3/3 hằng năm. Vào ngày này, một số gia đình sẽ bày búp bê trong nhà.

Đồ trang trí đi kèm búp bê Hina, thường gồm hai bình nhỏ cắm hai nhánh hoa đào.

Khay đựng bánh kẹo hay bánh giầy mang ba màu xanh, đỏ, trắng.

Gồm cơm và sushi, thường ăn trong lễ Hina. Phần cơm trút vào tô to, trộn với mirin và giấm rồi thêm các nguyên liệu dùng cho

sushi như cá ngừ, cá hồi, trứng cá, trứng rán... cùng một số loại rau.

Một câu chuyện trong Truyện cổ Grimm, kể về hai anh em Hansel và Gretel, vì nhà không còn cái ăn nên bị cha và mẹ kế đem bỏ vào rừng. Hai đứa trẻ rải vụn bánh dọc lối đi vào rừng để tìm đường về nhà.

Loại sushi nén chặt trong khuôn.

Một trò chơi tương tự trò “Một hai ba” của Việt Nam. Một người làm “Kon” và những người còn lại phải tiếp cận “Kon” mà không để bị phát hiện. “Kon” quay lưng đi và nhắm mắt, hô nhanh câu “Búp bê daruma đã ngã lộn nhào” rồi quay phắt lại càng nhanh càng tốt, mở mắt ra. Những người chơi khác phải đứng yên khi “Kon” quay lại.

Một dải cù lao ở sông Seine, Paris.

Kiểu áo được làm từ một mảnh vải đục lỗ để chui đầu, không có ống tay áo, dài đến ngang vai hoặc eo, thường mặc để giữ ấm.

Kiến trúc truyền thống của Nhật, trong đó cửa ra vào nằm bên hông nhà, chạy song song theo rìa mái.

Sugitama. Quả cầu kết bằng lá thông, thường treo trước cửa xưởng rượu.

Tokonoma. Không gian lùi sâu vào so với tường trong phòng kiểu Nhật, thường bày thư pháp, tranh cuộn, bình hoa hay đồ trang trí.

Quan điểm triết học của Lão Tử, ý nói hãy để mọi chuyện tiến triển theo tự nhiên.

Mikhail Gorbachev (1931-?), lãnh đạo Liên bang Xô Viết giai đoạn 1985-1991. Là người có công lớn chấm dứt Chiến tranh Lạnh, đồng thời là nguyên nhân chính gây nên sự tan rã của Liên bang Xô Viết.

Thời này Đông-Tây Đức còn chưa thống nhất.

Một địa điểm ở ga Tokyo có trưng bày một quả chuông bằng bạc khổng lồ, được nhiều người chọn làm nơi hẹn gặp do nổi bật và dễ tìm.

Phong cách trang trí nghệ thuật thịnh hành cuối thế kỉ 19 đầu thế kỉ 20, lấy cảm hứng từ thiên nhiên với các đường cong và đường thẳng không đối xứng.